Editura Solif – Dr. Lucian Iosif Cueşdean

CUMPĂRĂ AICI

Publicat pe decembrie 6, 2012 de hangeonos

Pe E-mailul de mai jos,

hangeonos@gmail.com

scrie-ne comanda cu titlul cărţilor pe care le soliciţi, nr de exemplare pentru fiecare titlu, O ADRESĂ LA CARE SĂ-ŢI TRIMITEM COLETUL POŞTAL şi eventual un TELEFON la care să te anunţăm că l-am expediat.

Preţurile le găsiţi la rubrica Ofertă de carte de pe chenarul negru de mai sus, respectiv:

-Limba rumânilor nu se trage de la Roma 30 de lei noi,adică, roni,

-Istoria antică a neamului românesc 30 de roni,

-Suntem români de peste 2500 de ani 25 de roni,

-România inima vechii Europe 30 de roni,

-Romanian the first language of Europe 30 de roni.

-Peripeţii la Tobruk 10 roni

Telefonul nostru mobil este 0722.317.501

Telefonul fix, este 0134.375.071.

Poţi de asemenea să scrii adresa pe „LASĂ UN RĂSPUNS”

Publicat în Uncategorized | 7 comentarii

Limba rumânilor nu se trage de la Roma, cu subtitlul, LIMBA ROMÂNĂ nu se trage de la Roma, ci din rădăcinile ei getice, prezente în morfemele stem.

Publicat pe noiembrie 3, 2012 de hangeonos

CUPRINS

Cuvânt înainte–––––––––––––––––– p. 3

Introducere–––––––––––––––––––- p. 21

ROMÂNII ŞI-AU CREAT SINGURI CUVINTELE––––p. 22

1.Originea onomatopeică a limbii române––––––––-p. 22

2.-Elaborarea de cuvinte-imagine după model onomatopeic–-p. 23

3.-Sistematizarea codurilor artificiale în morfeme stem–––p. 28

4.- Limbajul metaforic logic al morfemelor stem––––– –p. 32

Compunerea sonoră, logică, specifică, a cuvintelor româneşti, prin morfemele stem ale sferelor noastre semantice––––––-p. 36

Sfere semantice––––––––––––––––––p. 36

Înţelesul morfemelor stem româneşti––––––––––p. 88

Originea cuvântului românesc este în sfera sa semantică şi nu în vorba străină––––––––––––––––––––p. 105

Istoria divinizării la români, în arhiva morfemelor stem––-p. 95

Argumente pentru originea latinei în graiul românesc –––p. 98

Ce este etimologia şi la ce ne serveşte––––––––––-p.99

Cu ce ne deranjează aceste ”nevinovate” opinii etimologice p.100

Fondul rumân getic în vocabularul contemporan din Punjabul indian şi pakistanez––––––––––––––––––p. 102

”Latina” geţilor––––––––––––––––––p. 102

Cuvinte româneşti SCRISE acum 2500 de ani în sanscrită––p. 133

Cuvinte exclusiv româneşti, VORBITE AZI în INDIA, în limba urmaşilor geţilor în Punj-ABI (5-APE)––––––––––––––––––-p. 136

Cuvinte româneşti duse de geţi atât în Punjabi cât şi la Paris–p.143

Cuvinte româneşti duse de geţi la Berlin–––––––––p.145

Româna, nu numai că "nu se trage" de la Roma, dar nu se trage nici de la slavi, nomazii din zona Moscovei ori Petrogradului––p.151

Latina veche şi slavona, limbi gemene––––––––––-p. 154

Cuvinte duse de rumânii geţi la Moscova––––––––-p. 156

Cuvinte ale rumânilor geţi duse de ei în Punjabi, dar atribuite de Şcoala românească, slavonei, bulgarei şi sârbo-croatei–––p. 157

Cuvinte duse de rumânii geţi la Istanbul şi Ankara–––––p. 168

Cuvinte duse de rumânii geţi în Punjabi şi la Budapesta––-p. 171

Cuvinte duse de rumânii geţi în Punjabi şi la Atena––––-p. 173

Cuvinte duse de rumânii geţi în Punjabi, dar atribuite de ACADEMICIENII români ROMILOR (ţigani)––––––p. 175

Bibliografie––––––––––––––––––––p. 175

Alte cărţi scrise de Dr. Lucian Iosif Cueşdean–––––––p. 180

Publicat în Uncategorized | 2 comentarii

LIMBA RUMÂNILOR NU SE TRAGE DE LA ROMA

Publicat pe mai 28, 2012 **de** hangeonos

Prefaţă.

Fiecare cuvânt este rodul unei activităţi intelectuale.

Graiul este un rezultat al gândirii.
Limba decimilenară a rumânilor este o operă desăvârşită de neamul nostru, un fenomen raţional, un produs al minţii lor.
Neamul românesc, iniţiatorul Civilizaţiei danubiene, este etnia celor care sunt de origine din mijlocul Europei, din România, centrată pe Bazinul Hidrografic al Dunării de Jos, vorbitori ai limbii materne rumâne.
Cine este de origine din spaţiul adiacent Bazinului Hidrografic al Dunării de Jos are drept limbă maternă rumâna şi dialectele sale. El este rumân, indiferent de ce alte nume a purtat sau poartă, i se atribuie ori îşi atribuie.
Cuvintele au determinat modificări structurale anatomice ale creierului, edificând un centru al vorbirii, proces ce a necesitat multe mii şi sute de mii de ani.
Unele vorbe contemporane pot avea această vârstă, precum onomatopeele, iar altele au apărut abia ieri, ca neologismele.
Rumâna, spre deosebire de toate celelalte limbi ale Europei, începe cu transformarea sunetelor din natură în cuvinte, în forma cunoscută sub numele de onomatopee.
Particularitatea ei lexicală, de a nu aparţine unui singur grup lingvistic, de a avea lexeme prezente în toate limbile europene, a condus pe unii la eticheta eronată de"limbă de strânsură", fără cuvinte proprii nativilor României, argument valid, în mult mai mare măsură, pentru conceptul de Muterschprache, de limbă mamă a tuturor "indo"-europenilor.
Iată definiţii din DEX, dicţionarul explicativ al limbii române.
LIMBĂ.Sistem de comunicare, alcătuit din sunete articulate, specifice oamenilor, prin care aceştia îşi exprimă gândurile, sentimentele şi dorinţele; limbaj. 2.Limbajul unei comunităţi umane istoriceşte constituite; etimon latin, LINGUA.
GRAI.1.Glas. 2.Facultatea de a vorbi; limbaj. 3.LIMBĂ. 4.Unitate lingvistică subordonată dialectului, caracteristică pentru o regiune mai puţin întinsă; dialect. 5.Vorbă, cuvânt; etimon bulgar, GRAJA, sârbo-croat, GRAJATI.
CUVÂ´NT.1. Unitate de bază a vocabularului, care reprezintă asocierea unui sens (sau a unui complex de sensuri) şi a unui complex sonor; vorbă; etimon latin CONVENTUS, "adunare, întrunire", CONVENTUM, "înţelegere".
VÓRBĂ.1. Cuvânt. 2. Şir de cuvinte care exprimă o cugetare; gând, idee exprimată prin cuvinte; spusă, zisă; etimon NECUNOSCUT.
LEXÉM.Cuvânt sau parte de cuvânt care serveşte ca suport minimal al semnificaţiei. – Din fr. Lexeme.

DEX-ul, o lucrare indispensabilă şi de mare valoare, a Institutului de lingvistică Iorgu Iordan-Al. Rosetti, nu vrea sau nu poate să ne explice însă un lucru esenţial şi anume, de ce bulgarii dau etimoane limbii române, dar românii "nu dau" etimoane niciunei alte limbi, de ce există cuvinte sârbo-croate, dar "nu există" cuvinte româneşti ?
Nu este oare acest concept o insultă la adresa neamului nostru ? Nu este oare el denigrator şi duşmănos, declarând româna o clonă a latinei imperiale de la Roma, o origine străină de teritoriul României şi afirmând că rumânii nu au cuvinte proprii în vocabularul lor ancestral, autohton, geto-daco-moezo-ilir?

Nu este cumva acest concept, anacronic, perimat, depăşit de recentele descoperiri ştiinţifice, în special în domeniul arheologiei şi geneticii ?

Oricine a realizat vreodată ceva, a numit acel ceva cu un cuvânt în limba lui.

Dacă nu ai cuvinte în limba ta, înseamnă că nu ai făcut niciodată nimic, nu exişti şi nici nu ai existat vreodată.

O asemenea abordare a Institutului de lingvistcă, induce în rândul copiilor şcolarizaţi un complex de inferioritate în masă, prin faptul că li se sugerează a fi odraslele unui neam de nulităţi, care supravieţuieşte doar prin ceea ce a obţinut de la alţii, pe lângă faptul că, afirmând o origine străină de teritoriul României, li se implementează gratuit conştiinţa de venetic, de bastard, de progenitură rezultată din violurile tuturor cotropitorilor ce ar fi conceput limba română.

Nimeni nu poate ghici vreun rost educativ unui atare concept, "academic", la noi.

Nimeni din Ginta latină nu mai afirmă că nu are cuvinte în limba lui.

Nimeni nu cunoaşte vreun motiv pentru care neamul nostru al geto-dacilor şi-ar fi abandonat limba şi nimeni nu ştie nici dacă dacii şi-au pierdut într-adevăr limba, dar Academia Română pedalează cu aroganţă pe această "axiomă".

Deosebirea majoră între noi şi restul Europei constă în faptul că noi eram agricultorii sedentari de milenii, în timp ce ceilalţi erau triburi de nomazi şi în faptul că noi avem un sistem de compunere sonoră a noţiunilor prin morfeme stem, iniţiat de onomatopee, un semn lingvistic concret, sunetul din natură, pe când ceilalţi nu au un asemenea sistem, ci au doar etimoane străine şi constată la ei exclusiv principiul arbitrariului, hazardului, semnului lingvistic, formulat de Ferdinand de Saussure.

În timp ce toţi au venit de undeva, românii nu au venit din altă parte de 42.000 de ani şi sunt sedentari aici, ca agricultori, de 10.000 de ani.

Nativ în peşti, m-am pomenit pe lume odată cu al doilea război mondial, într-o familie de preoţi şi învăţători din Ardealul de Nord, cedat temporar aliaţilor noştri unguri şi am avut şansa să ajung coleg de clasă cu, inginerul Zidros Petre, jurnalistul Uncu Anton, poetul Abăluţă Constantin, profesorul universitar Chesaru Eugen, academicianul Theoderescu Răzvan şi cu alte personalităţi ce au absolvit Liceul Dimitrie Cantemir din Capitală, în 1955.Devenit doctor medic la IMF Bucureşti în 1961, am intrat imediat în practica medicală la Moineşti, apoi Feteşti şi Spitalul Brâncovenesc din Bucureşti. Am lucrat patru ani ca medic la Spitalul Tobruk din Jamahiria Libiană. Am revenit, în 1989, ca medic primar la Clinica Medicală a Spitalului Colţea din Bucureşti, până în 2009.Sub îndrumarea academicianului Benetato, inclusiv cea a profesorului doctor docent Ciplea, după o activitate de 12 ani de cercetare medicală experimentală la Institutul D. Danielopolu, am obţinut în 1983 şi titlul academic de doctor în ştiinţe medicale.

Educat în rigorile ştiinţei ce cunoaşte cel mai bine omul, sub toate aspectele sale, încât chirurgul găseşte în plagă diagnosticul pus pe baza unui raţionament, plecat chiar de la indicii firave, am fost intrigat să constat lipsa de raţiune şi de rigurozitate la unii dintre lingviştii noştri ce echivalează, negru pe alb, în DEX-ul din 1975, noţiunea de rumân cu aceea de prost şi noţiunea de neam cu negaţia maghiară nem, fără a eticheta niciun singur cuvânt vorbit de români ca fiind de origine românească, desfiinţând astfel, dintr-un condei, identitatea naţiunii române şi a neamului românesc, stăpânul dintotdeauna pe Bazinul Dunării de Jos, creatorul celei mai vechi culturi europene, Civilizaţia danubiană, dintre primele din lume.

Astfel motivat, am efectuat un studiu empiric asupra originii celor 4400 cuvinte primare, matcă, ce alcătuiesc integral lexicul colocvial ancestral românesc, conform DEX 1975 în vigoare.

Studiul este publicat în mai multe lucrări, pe măsura evoluţiei cercetării, începând din 1996 cu cartea Românii, o mare enigmă, apoi Sistemul "sumerian" al limbii române, din anul 2000, Limbajul morfemelor şi limba dacilor, România, inima vechii Europe, Româna, limba vechii Europe, Marea enigmă a românilor antici, Romanian, the first language of Europe, Suntem români de peste 2500 de ani, din 2010, Istoria antică a neamului românesc, din 2011.

El cuprinde: 350 onomatopee, 350 cuvinte cu compunere onomatopeică, 821 -1521cuvinte cu etimon necunoscut, 1120 cu etimon latin, roman, 200 cu etimon grec, 100 cu etimon albanez, 450 cu etimon bulgar, 450 cu etimon slavon, 60 cu etimon sârbo-croat, 60 ucrainean, 35 rusesc, 11 polonez, 180 cu etimon "maghiar" (niciunul autentic, ugro-finic), 313 cu etimon turc (niciunul autentic, turanic).

Din acest DEX rezultă că pe jumătate din graniţa României, cea din nordul şi estul Carpaţilor, nu au pătruns decât 2,5 % etimoane.

Aspectul este cu atât mai semnificativ pentru împrumuturile noastre lexicale, cu cât realizăm că pe aici este hotarul dintre noi şi toţi nomazii numiţi "popoare năvălitoare", inclusiv slavii.

Asta înseamnă că slavii, care toţi au plecat din nordul şi estul Carpaţilor, nu au avut nici cea mai mică influenţă asupra lexicului şi neamului românesc.

Restul de 97,5 % etimoane provine din Bazinul Hidrografic al Dunării de Jos, cu o pondere de 37 % a fondului recunoscut tacit ca autohton (onomatopee, substrat albanez şi etimoane necunoscute), urmat de fondul latin vechi roman, cu o pondere de 25 %, apoi de fondul nerecunoscut ca autohton, considerat "bulgar", ce include "slavona"(un discurs liturgic autohton zalmoxian de slăvire a Dumnezeirii Zamolxis), cu o pondere de 22 %, apoi de cel turc, cu o pondere de 7 % şi pe urmă de fondurile grec şi maghiar, fiecare cu câte o pondere de 3 %.

> **Fondul "bulgăresc" este unul getic daco moez, comun doar cu românii şi nu cu slavii.Nici fondul slavon nu aparţine slavilor din nordul Carpaţilor, ci este limba "bisericească", "liturgică" a geţilor, "dacilor" lui Za MOL zis, căruia slavii i se MOL- it- se- a (i se roagă).**

Ea, această limbă liturgică a geţilor creştinaţi de Apostolul Andrei, a fost dusă de către misionarii din sudul Dunării, în estul şi nordul Carpaţilor, precum araba Coranului la toţi musulmanii, după ce bulgarii slavi au fost creştinaţi în masă de către bizantini, în 864.

Slavii bulgari nu aveau de unde să cunoască acest limbaj slavon înainte de a se instala în noua lor patrie sud dunăreană, decât de la noii lor compatrioţi, rumânii geţi.

Prin definiţia "limbă veche bisericească", ruşii recunosc faptul că nu aveau acest bagaj de cuvinte înainte de a avea ei biserici, deci înainte de secolul al X-lea.

Cuvintele româneşti nu sunt identice cu cele din alte limbi.

Nici cele de etimon latin nu sunt identice cu cele ale Romei imperiale.

Structura cuvintelor româneşti, morfologia lor, le neagă conceptul de origine în etimoane străine.

Fiecare morfem al lor, fiecare frântură de cuvânt românesc, are o origine tot românească, getică, nu străină, în cadrul unui limbaj metaforic specific al morfemelor stem.

Noţiunea pe care o reprezintă cuvântul este descrisă pe românește, la nivelul de precizie pe care îl poate avea o metaforă.

Faptul că un cuvânt asemănător există în altă limbă, nu înseamnă automat că acel cuvânt din limba română se "trage" din celălalt.

Ba, ţinând cont de vechimea atestată a neamului românesc şi de descrierea concretă a noţiunii numai în cuvântul românesc, el este doar o dovadă că din cuvântul nostru s-a născut cel al limbii mai noi, ce-i menţine numai carcasa, ca o amprentă, o copie, o umbră a celui românesc, căruia-i păstrează sensul prin contur, în ciuda conţinutului metaforic dispărut.

Niciun singur cuvânt cu etimon latin din lexicul nostru colocvial ancestral nu denumeşte vreun singur fenomen specific numai civilizaţiei Romei.

Dascălii latini ai şcolilor din Roma au creat reguli de unificare a vocabularului diverselor dialecte latine ale geţilor, într-o singură limbă literară, latina, coafată după gustul lor.

Tratatele de fonetică istorică sunt croite pe acest temei şi în acest scop. Noi nu cunoaştem decât forma scrisă a latinei Romei, ce nu a venit în niciun fel în contact cu masa mare a dacilor analfabeţi în latină, ca ei să asculte AD VIX şi apoi să îngâne ABIA.Doar nişte lingvişti instruiţi puteau, la bunul lor plac, să transforme A-BIA în AD VIX.

Latina Romei era o limbă literară, de cancelarie, a patricienilor romani, ce nu au lăsat morminte în Dacia, dovadă că ei nu au poposit pe aici ca să-i şcolarizeze şi să-i înveţe pe daci româneşte.Trupele romane de ocupaţie nu erau formate din „etnici" romani, ci doar dintr-o masă geto-"tracică", cu câteva căpetenii şcolite în latină.Pe tot parcursul celor 165 de ani de ocupaţie în

Dacia, administraţia Romei a fost în război continuu cu dacii.Ostilităţile daco-romane au persistat sute de ani şi după Retragerea aureliană.

Absenţa unei reconcilieri daco-romane desfiinţează conceptul romanizării tuturor dacilor, care implică înfrăţirea daco-romană, ce vedem că este splendidă, dar lipseşte cu desăvârşire.

Observaţia atentă a lexicului românesc ancestral constată că el este în concordanţă cu datele arheologice de la noi, ce mărturisesc o comunitate de agricultori sedentari de 10.000 de ani în Bazinul Hidrografic al Dunării de Jos, un creuzet în care s-au zămislit primele cuvinte europene, ce au înregistrat cu un nume în vocabular, pas cu pas, fiecare eveniment nou din această societate.

Nimica nu a putut determina pierderea vocabularului nostru decimilenar.

Marele lingvist Marius Sala scrie clar că toată terminologia agricolă a Romei era "împrumutată" de romani de la oscuo-umbrieni, o populaţie getică, numită şi iliră (etichetă romană reflectând o împărţire teritorială şi nu o etnie).

Modul de zămislire şi locul în care au apărut primele cuvinte ale europenilor sunt aspecte ce nu au intrat niciodată în preocupările lingviştilor de la noi, axaţi pe etimologie şi nu pe fenomenul de constituire a primelor noastre vorbe.

Cuvintele şi limba sunt fenomene raţionale ale comunităţilor ce au precedat apariţia naţiunilor.

Rumâna începe cu sunetele din natură, onomatopeele, specifice comunităţii de pe Dunăre, neamului românesc, imagini sonore ale lucrurilor.Ele sunt cele mai vechi, mai simple şi mai elocvente metafore.Societatea noastră a dat obligatoriu un nume fiecărei noi descoperiri, pentru a putea comunica despre fenomenul în cauză.

În română, denumirea în sine descrie lucrul respectiv ca pe o imagine ce-l particularizează, ca pe o metaforă specifică.

Prima metaforă a fost onomatopeea.Mai târziu metafora era exprimată prin mai multe cuvinte care descriau calităţile ce identificau elementul respectiv, contrase apoi în rădăcini asociate într-un cuvânt-metaforă, precum să zicem apa, mormoloc, găină, ursu, lingură, jertfă, stejar, bosumflat, untdelemn, cumsecădenie, traistă, desagă, etc.Onomatopeea înghiţitului însetat este interjecţia HAP.Cu timpul hapa-hapa a devenit cuvântul apă la români.Rumânul get a văzut că MOR-MOL-oc-ii, MOR brusc şi ca prin minune devin broaşte, "ca sub o baghetă magică atribuită lui Za MOL zis", cel care îi omoară în forma de peştişori şi îi metamorfozează într-o formă cu picioruşe, broască ajungând etimon latin şi mormoloc etimon slav.El a constatat că"o GĂ-in-ă, (nu zboară, ci râcâie, face)GĂ(-uri) ÎN (tin)-Ă", rămânând apoi doar metafora contrasă, găină.Cel care a văzut un urs a atras atenţia şi altora că „animalul ce pare greoi are calitatea particulară de a fi capabil să se urce sus în copac după tine". Cu timpul din toată descrierea a rămas doar ur(că) su(s), adică ursu, care mai există la greci, ceceni şi romani, dar pleonasmul din sintagma "urcă sus" nu există decât la români, a urca lipsind din alte limbi.Descoperirea lingurii pentru a duce

lichide fierbinţi la gură a atras atenţia asupra faptului că “ea are particularitatea de a vărsa lichidul dacă nu duci LIN la GURĂ” lin-gura.

Fiecare noţiune trebuie să fie descrisă prin ceva particular, precum ”tu la o JER-t(u)-fă, FĂ JAR” ori ste-JAR-ului îi STĂ JAR-ul mai mult decât la brad, de exemplu sau unt-de-lemnul este “un UNT DI(ntr-un) LEMN, vegetal, nu dintr-un lapte de animal”.

Pleonasmul este frecvent în română şi contribuie la particularizarea unor noţiuni noi: UR(că) SU(s), bostan umflat, BOS-UMFLAT (starea de spirit).Umflat de etimon latin este un cuvânt inclus ca morfem stem (frântură de cuvânt, cu înţeles) într-un altul, cuvântul bos-UMFLAT de etimon necunoscut, precum bos este un morfem stem în două cuvinte cu înţelesul de umflătură, ghe-BOS (“bosu”, în farnceză) de etimon latin şi BOS-tan de etimon turc.Din punct de vedere istoric, teritoriul Franţei a fost repopulat de pe Dunăre şi teritoriul Anatoliei aparţinea frigienilor din neamul românesc, înainte de a apărea aici turcii turanici, asiatici.

Înţelesul românesc, subtil, mascat, al morfemului bos=umflătură, rezultă din cele două cuvinte pe care le-a compus şi care au acest sens datorită lui, prin succesiunea sunetelor B, sunet vocalic, S, ca şi BĂS, BAS-că, BĂŞ-ic-ă sau BOS-chet ori BUZ-unar, toate cu referire la nişte umflături, fapt ce poate conduce la înlocuirea în morfem a sunetului vocalic cu un “sunet vocalic fictiv”, *, un asterisc, o adevărată codificare a morfemelor cu înţeles propriu, din aceeaşi sferă semantică, de exemplu, în sfera “a se umfla—a se subţia”, B*S (bipolară de regulă, BUZ-a, prăpastiei fiind îngustă, ca BUZ-a, ascuţişul, cuţitului ori a BIS-turi-ului, nu o umflătură ca un BUZ-du-gan).Morfemul C*S are înţelesul bipolar, con-CIS, „a aduna-a desprinde”, atât în a COAS-e, CAS-ă, de etimon latin, cât şi în a COS-i de etimon slavon, nu rusesc, a CĂS-ăpi, de etimon turc.În aceeaşi sferă semantică “a aduna-a desprinde”= “a strânge-a expanda” se situează şi alte morfeme stem precum S*R, a SOR-bi, a SĂR-I, cu etimon latin, SAR-male cu etimon turc, dovedind că cele trei cuvinte nu pot fi de origine străină, nu pot fi etimoane concepute de romani sau turci, ci aparţin românilor, fiind construite după un procedeu românesc, din alte fragmente de cuvinte, tot româneşti.

Am depistat 151 de teme, de domenii, adică sfere semantice, care implică 460 de morfeme stem (codate), diferite şi am constatat folosirea lor de minimum 1623 de ori, pentru a desemna cel puţin 3246 cuvinte primare distincte.

Prin definiţie, un morfem stem este comun cu cel puţin două cuvinte primare (nu derivate), dar nu din sfere semantice diferite, ci obligatoriu din acelaşi domeniu, din aceeaşi sferă, ca în matematică, în care nu adunăm din categorii diferite, ci în acelaşi domeniu, adică nu adunăm mere cu pere.

Un morfem stem poate fi comun, nu numai cu două, ci şi cu 10-30 de cuvinte primare (vezi Româna, limba vechii Europe), sistemul acoperind un vocabular de zeci de mii de cuvinte.

Chiar şi din exemplele date se poate constata că limba noastră are un tipar propriu, aparte, pe care l-am numit Limbajul metaforic logic al morfemelor stem, independent de etimoane, regulă

specifică doar limbii române.El duce la descrierea a câte unei metafore, aproape în fiecare cuvânt românesc, prin aglutinarea de morfeme stem, un fel de rădăcini rumâneşti, într-un cuvânt nou rumânesc, cu un înţeles reprezentând suma noţiunilor componente, ca în prescurtările romane sau moderne, S.P.Q.R, ONU, COLHOZ, C.A.P, ori în AT-ârn-AT, în care AT este morfemul stem *T, (*D) "AT-IT-UD-in-e, postură", iar ÂRN, un sunet onomatopeic legat de postura spânz-ur-AT, metafora fiind "ceva ce AT-ârnă şi poate scârţâi, ÂRN".

Julius Pokorny şi Hans Krahe au folosit şi ei "morfeme rădăcini de cuvânt" şi "silabe stem" în cercetarea lingvistică, considerând de exemplu cuvântul messapi ca fiind compus din morfemele mess -api şi interpretându-l ca metafora "cei dintre ape".

În 1949, Hans Krahe a acreditat toponimele ca izvoare de istorie şi monosilabele stem ca purtătoare de înţeles (ele fiind cândva cuvinte monosilabice ori derivând din ele). El a numit Alteuropäisch sistemul hidronimic European, o limbă ce nu mai corespunde (n.n. decât în România) cu aceea a celor care locuiesc curent pe malurile râurilor.

Doar codificarea morfemelor stem, prin acordarea unei valori fictive, *, sunetului vocalic, la care am recurs eu, descriind Limbajul metaforic logic al morfemelor stem, poate fi considerată o metodă, neobişnuită, nouă, originală, de cercetare.

Pe lângă extrem de bogatul fond onomatopeic, vechi din epoca de piatră, noi avem atestată o "limbă rumână ancestrală", din antichitatea preromană, păstrată în copie, în scris, prezentată aici la nivel de peste 400 de cuvinte vedice, recuperate de Marin Bărbulescu-Dacul şi la nivel de peste 2000 de cuvinte vorbite azi în India, de către urmaşii indi-geţilor şi masa-geţilor, inclusiv ai macedo-rumânilor lui Alexandru cel Mare, care au ocupat acum mai bine de 2300 de ani Punjabul indian şi pakistanez, lexeme rumâneşti ale unei limbi gete contemporane, o relicvă a unei etnii atunci la apogeu.

Pe vremea când primul Stat Latin, Respublica Romana, avea 200 de ani, nimeni în lume nu rivaliza cu geţii lui Alexandru Macedon.

Vocabularul din Punjabi este mai fidel faţă de româna contemporană decât orice alt izvor scris pus în contul tracilor, dacilor sau ilirilor.

"Româna" în copie vorbită azi în Punjabul din India şi Pakistan conţine 200 de cuvinte exclusiv româneşti, pe lângă cele 1800 lexeme numai româneşti, dar difuzate şi la ceilalţi indo-europeni, dovedind că rumânii geţi sunt cuceritorii europeni ai Indiei şi Pakistanului.

Imensul fond latin ancestral al românei certifică fără posibilă tăgadă originea Gintei latine în Poporul get, continuatorul direct al primei civilizaţii a Europei, Cultura Danubiană.

Originea comună a rumânilor şi romanilor este indubitabilă, dar nu de 1900 de ani, din vremea Împăratului Traian, ci de peste 3100 de ani, de când geţii din Banat s-au instalat pe colinele Romei la ALBA LUNGĂ şi în LATUL Latiumului.Alba, lungă, latul Latiumului, sunt cuvinte româneşti de dinainte de a exista Roma, în concordanţă cu arheologia de factură danubiană din situl Villanova,

specifică vorbitorilor de limbă latino-faliscă, originari pe Dunărea de Mijloc, în Banat (vezi Andrei Oțetea, Istoria lumii în date, p. 35).

Acest fond latin ne dă fără îndoială dreptul de a ne afirma fraţi cu toţi cei din Ginta latină, inclusiv cu patricienii Romei, aşa cum cântă şi Imnul României.

Conceptul oficial contemporan ce priveşte istoria şi lexicul românesc ancestral ca decurgând dintr-o scurtă ocupaţie romană pe o mică suprafaţă din teritoriul străbun nu mai este credibil în ochii lumii, care începe să ne taxeze drept impostori, în plan diplomatic.Ironia intitulată "Salutul roman", cu mâna întinsă la cerşit a cetăţenilor români de etnie "romani", adică romă, ţigănească, în Franţa, este elocventă în acest sens al batjocurii. Nici romanii din Italia nu şi-au mai dorit numele de roman. De ce să-şi fi dorit numele de roman cei din Dacia şi să-l mai şi stâlcească în rumân, după ce că romanii erau vecini şi geţii daci erau în veşnic război cu Cetatea eternă, inclusiv după Retragerea aureliană?

Nimeni nu a mai numit vreodată RUMÂN pe vreun cetăţean al Romei, ci doar pe românii ţărani, valahi ori vlahi.

Rumân era numele ţăranului legat de pământ în Ţările Române.

Nimeni nu ştie dacă ţăranul nu se numea cumva rumân şi înainte de a exista Roma.

Prima definiţie din DEX, cea culeasă din popor pentru RUMÂN, este aceea de ŢĂRAN, de agricultor, de membru al ŢĂRII.

Nimeni dintre oamenii din popor nu a pomenit de înţelesul de roman de la Roma pentru rumân, o pură fantezie a celor care au alcătuit DEX-ul.

Conceptul rumân=roman imperial este o mare eroare.

El nu numai că frizează pentru români "impostura de a se pretinde patricieni romani", dar ne şi desfiinţează identitatea neamului şi a limbii, sugerându-ne descendenţa de nevolnici, din violurile tuturor cotropitorilor.Una este să observi că româna seamănă cu toate limbile latine şi că românii fac parte din Ginta latină şi alta este să-ţi prezinţi neamul tău ca pe Neica Nimeni, fără cuvinte proprii, o corcitură daco-romano-slavă, etichetă ce ne generează, gratuit, din fragedă pruncie, un discomfort, dacă nu chiar un complex de inferioritate, de dezrădăcinaţi, de venetici, de bastarzi.

Rumân este cel care grăieşte cu vorbele proprii româna şi dialectele ei ca limbă maternă şi este de origine din Bazinul Hidrografic al Dunării de Jos, teritoriu ancestral al neamului românesc.

Noi ne numim Someşeni, Jieni, Bârlădeni, Vasluieni, etc.

Datina leagă numele românilor de râu, de onomatopeele ARR, RRU, generate de râu, r'u (=val-e, apă).

Ru-mânii (oa-MENI=mani, în getică) sunt R'U MANI sau VĂL-eni, VAL-ahi, AR-geş-ieni, AR-mâni, AR-del-eni, olt-ENI, sucev-eni, moldov-eni, etc."Onomatopeea" ARR este un "sinonim" pentru onomatopeea RRU, râu, apă, în limba rumânilor sciți, AR-ieni, AR-del-eni, agatârşi din AR-ieş sau toc-AR-ieni, la care AK-AR este lacrima, apa AR din OK-iul AK, pe care o verşi când eşti OK-ĂR-ât şi apa AR ce IESE din pământ în Ar-IEŞ.

Limba ru-MÂN-ea-scă este legată SCAI, de râu, de care este şi MÂN-at-ă, strigată, peste numeroasele ape ale României.

Antichitatea a cunoscut pe lângă Or-feu (Fa-UR sau OR-tac al FO-culuiAR-telor) încă cel puțin trei oameni de cultură şi cărturari în neamul românesc, precum scitul Aba-ris (RE-ge pe APE), secolul X BC, scitul An-a-char-sis ("omul" AN ce suise pe cer), secolul VI BC şi regele dac Cotiso (CO-nu TIS-o "ce strânge ca TEAS-cul").Ultimul a fost omagiat ca poet de către romanul Ovidius Publius Naso, exilat la Tomis, 8-18 AD, dovadă că dacii ştiau să scrie şi unii dintre ei să vorbească greceşte şi latineşte, în versuri.

Român este un cuvânt extrem de vechi. *După Amianus Marcelinus şi Iordanes, geto-dacii au purtat în antichitate şi numele de ROUMON*, conform cu A. Deac, p. 315.El este pomenit în Biblia lui Ulfila (A.Deac) şi în Plăcuțele de plumb de la Sinaia (site Internet), scrise de daci într-o limbă românească arhaică.Lexeme româneşti arhaice, de peste 2500 de ani, sunt prezente în Punjabi şi pot fi verificate pe Internet la linkul http://ijunoon.net/punjabi_dic/

Lumea uită, dar noi nu ar trebui să uităm că, 400 de ani înainte de a fi învins Decebal de către Traian, marele Alexandru Macedon, admiratorul plugarilor geți nord Dunăreni, a făcut din Punjabi, un spațiu macedo-român şi că de milenii el era un spațiu scitic, inclusiv masagetic, la fel cum uită că macedonenii sunt desprinşi din regatul get al odrizilor lui Teres şi că anticii nu deosebeau pe sciți de geți şi cu atât mai puțin pe sciți de masageții care făceau curgane, unul şi acelaşi "Popor al curganelor", indo-europenii primari, după Marija Gimbutas.

Precum cuvinte de ale noastre de astăzi coincid cu cele ale lui Ştefan cel Mare, de acum 500 de ani şi cuvintele odrizului get Alexandru, de acum 2300 de ani, coincid cu cele ale masa getei Tomiris, regină în vecini de Punjabi, acum 2565 de ani.

Ca dovadă a înrudirii masa geților cu macedonenii există înscrisul din istorie despre căsătoria cu băştinaşe de aici a 10.000 de macedoneni, dimpreună cu împăratul, a cărui nevastă Roxana şi copilul lor au căzut pradă furiei grecilor, ce i-au ucis cu pietre, în piața publică din Atena, după care abilii manipulatori ai istoriei, l–au declarat cel mai iubit fiu al Greciei, pe Alexandru Macedon.

Nimeni şi niciodată nu poate proba apariția fondului latin românesc ca urmare a unei scurte cuceriri romane pe o mică suprafață din teritoriul locuit de rumânii strămoşi, cunoscuți în istorie înainte de Respublica Romana, ca geți (=pă-mân-ten-i, MAN-i, oa-MEN-i, brah-MAN-i) şi ca sinonime pentru „(pă)-mân-(ten-i pe) râu"(r'u-mân-i), atunci când Roma era un mic punct pe

hartă şi geţii vorbitori de română erau răspândiţi de la Gibraltar până în Punjabi, comentaţi de Herodot, ce nici nu auzise de existenţa romanilor.

Aşa zişii „numeroşi veterani, colonişti romani, în Dacia", nu erau nici patricieni romani din Roma şi nici măcar din Italia, ca dovadă că au uitat să numească în latină, drumurile, podurile şi clădirile, pe care le făceau aici, cum au uitat şi să-şi mai spună romani sau să pronunţe orice aspect ce priveşte armata Romei în limba romanilor, numele armelor, numele legate de organizarea armatelor romane, în care centum=100 era cuprins în denumirea CENTU-rionului, comandantul a 100 de soldaţi, denumirile, catapultă, lance, legiune, manipulă, cohortă, vicus (sat), canabe, castre, municipii, arene, sclavi, gladiatori, nemunia (re-muneraţie=money), pe lângă disciplina romană şi modul roman de a trăi, din cauză că erau fie prea puţini, fie că au dispărut cu totul, după reîntoarcerea dacilor. Înfrăţirea dacilor cu romanii, pentru a constitui poporul daco-român şi limba daco-română, nu este probată prin nimic.Din contra, pentru ca dacii să înveţe latineşte era nevoie de o cât de câtă reconciliere daco-romană şi nu de o continuă stare de beligeranţă între daci şi romani, aşa cum scrie în istorie. Această reconcilire lipseşte cu desăvârşire.

După Retragerea aureliană, dacii împreună cu goţii (geţi după Jordanes), s-au repezit din nou asupra romanilor şi aproximativ 30 de ani mai târziu, însuşi Imperiul Roman a început să fie condus de către geţi, printr-o suită de împăraţi de neam get, printre care, Galer şi Constantin cel Mare, după care a urmat cucerirea Imperiului de Apus de către geţii goţi, care abia dacă au lăsat câteva cuvinte germanice în urma lor, vorbind de fapt un dialect românesc, redat şi el în tabelele de mai jos ale lucrării mele.

Dacii apar ca o elită a geţilor, pentru că numai ei, nu tracii ori grecii, au fost omagiaţi pe columnă, chiar învinşi fiind şi pentru că numai stindardul lor, şarpele cu cap de lup, a fluturat şi în fruntea oştirilor Imperiului Roman sub Împăraţii Geţi ai Romei.

Biserica Imperiului Roman de Răsărit, iconoclastă, fără chipuri cioplite ale sfinţilor, cu reprezentări doar canonizate ale figurii umane, la rândul ei, nu a fost şi nu este reprezentată de limba liturgică a Romei, ce adoră statui ale sfinţilor, ci de slavonă, limba liturgică de slăvire a Dumnezeirii Za MOL zis, a Sarmisegetuzei, a dacilor, înverşunaţi antiidolatri, căreia slavii i se roagă, adică i se MOL-it-sea (a se ruga).

Intelectualii de astăzi ai românilor sunt mulţi, dar în urmă cu aproximativ 100 de ani ei se numărau pe degete şi abia 10% din populaţia românească ştia să-şi scrie numele.Este motivul esenţial pentru care Istoria antică a neamului românesc parcă "nu există" sau este "scrisă" exact pe dos.De 300 de ani nobilimea românească a fost înlocuită de turcii otomani cu fanarioţii şi aproape toţi cărturarii noştri erau înrudiţi cu ei sau cu alţi străini.Nu este deci de mirare că în istoria şi în lingvistica românilor există grave inadvertenţe pe care le observăm cu toţii, dar pe care nimeni nu îndrăzneşte să le îndrepte, după ce mulţi şi-au făcut teze de doctorat, persistând pe piste false.Una dintre pistele false este accentul pus pe denumirea Daci, atribuită de romani geţilor învinşi şi eludarea numelui lor de Geţi, admiraţi de greci, care îi atestă în istorie ca făcând

parte dintr-un stat puternic, ce în 513 BC se opunea Imperiului Persan, înainte ca în 509 BC Roma etruscă să se transforme într-un stat latin ce s-a numit Respublica Romana.

Altă pistă falsă este ideea că autohtoni în tot Bazinul Dunării de Jos, inclusiv în toată Peninsula Balcani, nu ar fi românii, ci grecii şi slavii, adică nu rumânii cei pe care-i recunoşteau "grecii" antici ca pelasgi (primii oameni de pe lume), echivalaţi cu sciţii şi cu geţii.

Azi se ştie foarte clar că dacii erau geţi, atestaţi de greci, secolul VII BC, ca existând cu numele de geţi, cu un stat capabil să-i înfrunte pe perşii lui Darius I înainte de anii 513 BC, locuind atât spaţiul nord dunărean cât şi cel sud dunărean, pe porţiunea de jos şi mijlocie a fluviului, ba chiar şi în Anatolia (misienii şi frigienii), inclusiv cu un Regat Odriz al geţilor, în secolele 5-3 BC, în care Teres I domnea între 475-445 BC, timp în care Roma, abia devenea latină, prin Respublica Romana, ce-l detrona pe ultimul ei rege etrusc.

Altă pistă falsă este faptul că ei romanii ne-au învăţat a grăi, când Herodot (ce nici nu auzise de romani, dar ştia cine sunt etruscii), 484-425 BC, spunea că geţii sunt elita vorbitorilor de o singură limbă, cel mai numeros popor european, cu geţii ca nucleu sedentar şi cu ceilalţi care treceau, erau nomazi, erau traci.

Această pistă falsă, conform căreia am învăţat să vorbim de la romani, ea însăşi îşi are rădăcinile în falsul că limbile neolatine se datorează exclusiv romanilor, ca şi falsului că limbile Kentum primează ca vechime asupra limbilor Satem, când româneştile SUTĂ, suare şi apă există în înscrisurile SATEM, adică sanscrite, vedice, indo-europene, cele mai vechi, pe când cele KENTUM, AQUA, SOLIS, CENTUM, ale Romei, NU EXISTĂ în acestea.

Poate nu întâmplător numele regelui odriz get Teres, scris de greci acum 2475 de ani, are un înţeles clar de "rotunjit, polisat, neted", în latină, la fel cum "mass-get" prezintă înţelesul latin mas=mare, maxim, get, Geţii cei Mari, Mas-ivi, pentru mas-a-geţi, sens atestat inclusiv de limba iraniană pahalavi, dovedind un vocabular latin al geţilor."TÂRĂŞ-ti =netezeşti, TERES".

Spre deosebire de conceptul nostru confuz, Europa şcolită, înşişi latinii şi grecii, îşi revendică originea în limba indo-europeană a "poporului curgan, masa-get "=sanscrită=iraniana dacilor, geţilor (ilirilor şi tracilor).

Latina Romei era o limbă de cancelarie, scrisă, artificială, străină de poporul analfabet, precum atâtea alte limbi de cancelarie ale atâtor alte imperii.

Limba românilor este o limbă autohtonă, naturală, vernaculară, vie, extrem de complexă, neinfluenţată de limba scrisă, de şcoală, până de curând, cu trăsături specifice total neglijate, precum bogatul fond ancestral onomatopeic şi compunerea metaforică descriptivă a cuvintelor prin limbajul morfemelor stem, limbă din care au plecat europenele celelalte, inclusiv sanscrita.

Oricine poate verifica faptul că Valea Dunării a fost locuită înainte de Cizma italică şi că această cizmă a fost colonizată de neamul rumânilor de pe malurile fluviului, ducând acolo limba noastră şi nu invers.Daţi măcar click în enciclopedia Wikipedia engleză.Istoria neamului românesc este

mai veche decât Roma.Pentru Respublica Romana istoria începe din secolul VI BC, odată cu detronarea în 509 a lui Lucius Tarquinius Superbus, ultimul rege etrusc al Romei.

Mulţi istorici încearcă să ne convingă că băştinaşii României erau nişte "triburi" incapabile să aibă măcar cuvinte proprii pentru apă, soare, oaie, bou , casă, etc.Cultura lor veche, de peste 7000 de ani, exemplificată de Cucuteni, prima civilizaţie urbană a Europei, face ca înşişi termenii de trib şi de clan să nici nu existe în româna ancestrală.

Românii foloseau doar termenul complex de neam (I. 1. Popor, naţiune. ◊ Loc. adv. *De neam* (sau *de neamul lui*) sau *neam de...* = de origine, de naţionalitate. ◊ Expr. *De tot neamul* sau *de toate neamurile* = de toate naţionalităţile; *p. ext.* de toate felurile, de toate speciile. *A-şi trage neamul din...* = a proveni de la..., a se trage din... ♦ Seminţie; trib; populaţie. 2. Totalitatea persoanelor înrudite între ele prin sânge sau prin alianţă; persoană care face parte din aceeaşi familie cu cineva (în raport cu acesta); rudă. ◊ Expr. *De neam* (*bun, mare* etc) = dintr-o familie nobilă sau dintr-o familie de oameni corecţi, cumsecade. *Neam prost* = om bădăran, mitocan. *A fi neam după Adam* sau *a fi neam (de) a cincea* (sau *a şasea, a noua*) *spiţă* = a fi rudă foarte îndepărtată sau a nu fi rudă de loc cu cineva. 3. Rând de oameni din aceeaşi generaţie; generaţie. ◊ Expr. *Neam de neamul meu* (sau *tău* etc.) sau *neam de neam* = a) din tată în fiu, din moşi-strămoşi, din generaţie în generaţie; b) nimeni din familia mea (sau ta etc.). ♦ Partea de ţarină pe care o lucrează o familie. 4. Mulţime de boieri; clasă boierească; familie boierească; descendenţi ai unor boieri mari. 5. Categorie de oameni care au aceeaşi profesiune sau anumite însuşiri ori interese comune. 6. Specie, gen, varietate, fel, soi. ◊ *Neamul omenesc* = genul uman, omenirea. II. Adv. (Reg. şi fam.) Deloc, câtuşi de puţin, nimic. – Din magh. nem.), inexistent în alte limbi.

Roman şi rumân sunt două cuvinte total diferite.

ROMÁN, persoană care făcea parte din populaţia de bază a statului roman şi care se bucura de drepturi depline de cetăţenie. – Din lat. romanus. Sursa: DEX '98.

Definiţia de roman nu implică noţiunea de neam, de etnie, ci doar pe aceea de cetăţean, precum rom, din etnia romani a ţiganilor, este un onorabil cetăţean român, ca şi maghiarul, care la rândul lui este un alt onorabil cetăţean român.Ambii cetăţeni români, de mai sus, vorbesc la noi o limbă la fel de străină, un grai asiatic, ca şi cel al etniei ţigăneşti "romani"ori al etniei tătare, din Dobrogea.

RUMÂN, iobag, şerb, vecin, prost.Sursa: Sinonime; DEX, 1975.

ROMÂ´N, persoană care aparţine populaţiei de bază a României sau este originară din România. 2. Ţăran. ♦ Bărbat, soţ. ♦ Om (în general), bărbat. 3. (În forma *rumân*) Denumire dată, în evul mediu, în Ţara Românească, ţăranilor dependenţi de stăpânii feudali; iobag, vecin – Lat. Romanus.

Dacă românii s-ar fi vrut romani sau ar fi fost convinşi că ei sunt romani, nu exista niciun impediment ca să pronunţe romani şi nu avea nici un rost să-şi spună rumâni ori români, ci romani.

Cât de români erau lingviştii ce au alcătuit DEX-ul din 1975, vedem şi din echivalarea, rumân=prost.

Primul dicţionar etimologic a fost început de B. P. Haşdeu, de la A la B, în 1886, după care au continuat Al. Philippide, S. Puşcariu, A. Cihac, Tiktin, Lazăr Şăineanu, etc.

Petru Maior şi B. P. Haşdeu spuneau că româna este "muma celei latineşti".

Ceilalţi i-au contrazis.

Primul dicţionar (cuprinzând toate literele, de la A la Z), este Dicţionarul limbii române din trecut şi de astăzi, al lui I. A. Candrea, din 1931, deci de mai puţin de 100 de ani.Abia din 1948 încep dicţionarele Academiei Române, de tipul actual, perioadă cu mari implicaţii ale politicului în toate domeniile.Este absurd să considerăm tabuuri mişculaţiile lingvistice ale unor agenturi străine şi ale unor politruci, ce decretează originea unor cuvinte ancestrale românești, în oricare limbă, numai în aceea a băştinaşilor nu, cu intenţia vădită de a ne umili şi de a ne şterge orice urmă de identitate, pretextând că dacă într-o limbă vecină există un cuvânt asemănător, el provine obligatoriu de acolo la noi şi nu invers, doar pentru că aşa vor dânşii, cei ce îi consideră pe români nişte primitivi, cei mai proşti dintre toţi europenii, incapabili să fi produs vreodată ceva, pentru că oricine a produs vreodată ceva a numit acel ceva pe limba lui.

În afară de această "voinţă academică" , nu există niciun alt criteriu sau argument valid, pentru a afirma originea străină a cuvintelor românești ancestrale.

Asemenea aberaţii au fost posibile în lipsa unor atestări scrise sau de altă natură, dar nu mai pot fi susţinute astăzi, când avem cuvinte românești scrise în sanscrita vedică şi cuvinte românești vorbite în Punjabi, teritoriu ocupat de populaţii cu nume ale strămoşilor noştri şi cu toponime în românește.

Frica acestor autorităţi, ostile poporului român, de posibile atestări scrise, a făcut ca aproape să dispară scrierea dacică pe plăci de plumb de la Sinaia, deşi dacii sunt şi ei socotiţi strămoşi oficiali ai românilor, cei drept paria, de rangul doi.

Cu toate cotropirile vremelnice şi parcelare, pe care le-a cunoscut marele nostru neam românesc al geto-dacilor dintr-o provincie istorică sau alta, poporul rumânilor, autohton în Bazinul Dunării de Jos, nu a fost stâpânit în totalitate niciodată de vreun străin şi şi-a continuat limba şi existenţa sa, neîntrerupt.Până şi cotropitorii erau iniţial emigranţi din "România" şi tot din neam getic, cu excepţia mongolilor.

Denumirea lui este axată pe sinonime pentru pă-MÂN-tean, GE-tu (tu al lui GEOS, cel de GE-os, pe care mergi) şi RU-MÂN, (pă-)MÂN(-te-an-ul de pe) R'U (râu).

Conceptul etimologic român de până acuma, prin confuzia slavon="slav"="rus", afirmă că măslinele de la Roma au etimon "rusesc", mormolocul "rusesc" se metamorfozează într-o broască latină, numai peşte este latin, dar absolut toţi peştii din toate apele României, inclusiv toată

terminologia noastră piscicolă (peste 500 de cuvinte, 10 % din vocabularul ancestral) sunt vorbe "ruseşti "(adică slave, dar lipsesc cu desăvârşire în Rusia, unde peşte se cheamă râba), apa latină opăreşte pe "ruseşte", aratul latin plugăreşte în "rusă" un ogor "rus", ninge pe latineşte o zăpadă "rusă", românii au o casă latină cu streaşină şi ziduri "ruseşti", din cărămizi greceşti, ei scriu latineşte şi citesc "ruseşte", în timp ce toate cuvintele cu etimon rusesc din limba română nu depăşesc cifra de 40, adică 0,30 %, deci de 100 ori mai puţine decât cele slavone, "slave", sud dunărene. Nu există alţi slavi decât cei cu originea nordică, dintre "ruşii" peribaltici, din nord de Carpaţi.Cuvintele slavone, etichetate la noi ca "slave", sunt atestate doar în română şi în sudul Dunării, aparţinând geţilor rumâni.

Ele au fost culese de o trupă minusculă de "slavi" nordici de la băştinaşii din noua lor "patrie slavă"sudică, cu ocazia creştinării lor.

Ele nu existau în limbile slave nordice înainte ca ei să coboare în sud, înainte ca ei să se creştineze, devenind astfel pravo-slavnici, adică slavi, abia după ce ei au început să aibă biserici.Slavona este doar unul dintre dialectele limbii rumâne.Nici etnonimul slav nu exista înaintea creştinării acestei populaţii.

A susţine că apă se trage din aqua, "suare" din solis, contravine flagrant primelor documente indo-europene în care există doar cuvintele româneşti, nu cele ale Romei, dovadă că limba rumânilor este însăşi limba "indo"-europeană primară purtată în India de masa geţii făuritori de curgane cu spiralele serpentiniforme pelasgice, Poporul Curgan, după arheologul american Marija Gimbutas.

Cuvintele noastre sunt în primul rând româneşti şi abia mai apoi sunt ariene vedice, indo-europene, greceşti, romane şi germano-slave, pentru că în India există 200 de cuvinte exclusiv româneşti şi 1800 tot româneşti, dar azi comune cu grecii, latinii şi germano-slavii.

Greaca, latina şi germano-slava s-au născut direct din rumână, limba neamului românesc, aşa cum demonstrează şi savantul lingvist german Johannes Schmidt în lucrarea sa, Teoria valurilor.

Comparaţi singuri slavona cu latina veche şi veţi vedea câtă dreptate avea Johannes Schmidt.

Originea italicilor şi grecilor de pe Dunăre este bine documentată.Sarmaţii şi sciţii sunt identificaţi cu geţii de documentele istoriei.Până în prezent nu există nici un argument valid după care să decidem cine din cine se trage, decât faptul că România este spaţiul de antropogeneză europeană, inima vechii civilizaţii europene şi că românii au o limbă ancestrală, debutată în neolitic prin fondul ei onomatopeic, cel care a generat Limbajul metaforic logic al morfemelor stem, un tipar specific, descifrabil în vorbirea curentă, contemporană.

Românii nu şi-au copiat cuvintele după alţii, după etimoane, ci şi-au construit singuri vorbele într-un mod particular, specific.Pot fi recunoscute mai multe modalităţi.1.-Reproducerea fidelă a sunetelor mediului înconjurător şi transformarea lor în semn lingvistic, în coduri naturale de comunicare, onomatopeele specifice româneşti, cuvinte-imagini auditive ale lucrurilor.2.-

Crearea de cuvinte-imagine, după acest model logic, coduri artificiale.3.-Sistematizarea codurilor artificiale în morfeme stem.

Un mofem stem este o ”monosilabă” capacitată să exprime prin consoanele sale (C), sfere semantice vag conturate, de dimensiunea a minimum două cuvinte, ce conţin acelaşi morfem ”monosilabic”, chiar dacă sunetul vocalic, inclusiv triftong, este simbolizat de un asterisc C*, (*) şi individualizează semantica precisă a cuvintelor respective, înţelesul lor, doar în prezenţa vocalelor eufonice corespunzătoare, fenomen depistabil, strict, în câte un domeniu, în câte o categorie.

4.- Crearea unui Limbaj metaforic logic al morfemelor stem, un sistem specific românesc de elaborat cuvinte-imagine în întregul nostru vocabular, ce primează asupra oricărui concept etimologic, un adevărat tipar al limbii române.

5-Asocierea morfemelor stem ”sinonime“.”Pleonasmul“ constând în repetarea de morfeme stem, ”sinonime”, diferite, în aceeaşi temă, precum bos-umfl-at.

6-Adaosul unor foneme la un morfem stem, ce poate produce cuvinte noi, inclusiv înstrăinarea lor, de tipul, TIN-ă, s-TÂN-ă, s-TÂN-că, ş-TAIN = piatră , în germană. În acest sens sunt folosite des fonemele S şi Z, mai rar B şi V, rezultând de exemplu S-tan-ă, Z-ăpa-dă, V-apo-ri.O stâncă este tot un fel de TIN-ă şi vaporii tot un fel de APĂ, ca şi zăpada.Fonemul T este introdus în locul sunetului vocalic fictiv, în codul S*R ”a strânge“, din a SOR-bi, SAR-mal-e, SÂR-bă, SÂR-mă şi rezultă STR-es, con-STR-âns, adică tot STR ”a STR-ân-ge” sau STR*NG, pentru ŞTREANG, ŞTRENG-ar, STRONG, puternic, capabil să STRÂNG-ă, în engleză.

7-Omisiunea unor sunete.8-Alunecările eufonice ale unor sunete.

9-Antepoziţia sau schimbarea ordinii unor sunete în cuvânt, ca SUCA a seca, a USCA, în mas getă, ALB, BLA-nş, în franceză, BLA-ck, în engleză, DEN-KEN, GÂN-DIN-d, în getica gotică, în germană sau ABIED, BEIDA =alb, albă, în arabă.

Graiul românesc cuprinde cea mai veche “greacă”, cea mai veche “latină” şi cea mai veche “slavonă”, înainte de a exista Roma şi migraţiile slavilor.Latina s-a desprins din română.Limbile slavilor s-au desprins din română.

Limba românilor este ancestrală şi începe cu sunetele din natură, ce alcătuiesc un fond de peste 350 de onomatopee şi de peste 350 de cuvinte primare cu compunere onomatopeică, exclusiv româneşti, din care derivă alte peste 1500, înţelese numai de către români, precum, poc, hurduc, a pocni, a hurduca.Raţional, logic în evoluţionismul biologic,“româna onomatopeică”, precede epoca neolitică.Observaţia atentă a mii de cuvinte ne demonstrează că “româna onomatopeică” stă la originea sistemului european de comunicare sonoră, bazat pe imaginea auditivă a lucrurilor, ce conduce logic la limbajul metaforic din morfeme stem al lexemelor româneşti, noţiuni compuse prin aceste morfeme sub forma de metaforă cuprinsă într-un cuvânt, asemănător cu sistemul chinez, plecat de la imaginea vizuală a lucrurilor, ce produce de asemenea cuvinte-metaforă, prin cele peste 5000 de pictograme, hieroglife.

Oamenii Europei postglaciare erau la început foarte puțini, locuiau pe teritorii mici şi comunicau între ei într-o singură limbă, cu un lexic sărăcăcios, cu un număr redus de cuvinte.

Această Limbă unică a Europei, Muterschprache, prin procesul dialectum continuum descoperit de lingvistul american Leonard Bloomfield în 1933, s-a tot diversificat, precum valurile dintr-un lac liniştit în care a căzut o piatră, fenomen lingvistic descris cu un secol mai devreme de către Johannes Schmidt.

O limbă are dialecte în periferia ei.

Dialectele evoluează în alte limbi când cei din extreme nu se mai înțeleg.

Tratatele de fonetică istorică ne spun că un cuvânt al unei limbi suferă mici retuşuri sonore în timp şi spațiu, în cadrul unor dialecte, cu nuanțări de sens, până îşi poate schimba chiar înțelesul şi "naționalitatea".

CAP, latin CAP-ut= CEF-ala, în greacă, COPF, în gemană; P->F; CEAF-ă, albanez CEAF-ă; COIF, latin COF-ea; C*P= C*F= C*PF; CEF-alic, CEF-alee, COAF-ură, franceze.

CAS-a fătului, C*S, la le-HUZ-ă, H*S, etimon neogrec=HIS-ter=uter, în greceşte, devine cetate antică greacă, HIS-tria, C*S=H*S= HauS-e=cuvântul CaS-ă, getic gotic, german, ungar şi englez.În afara acestor retuşuri prin "alunecări eufonice" a unor sunete, ca cele de mai sus, printre care chiar P în C, aPă, aCua, R în L, suaRe, soLis, ori inversarea locului unora, TÂRG=TRUGU, în slavonă, VALAH, VLAH, în slavonă, ALB=BLA-nş, în franceză şi BLA-ck, negru, în engleză, mai există adaosul sau mai rar omisiunea unui sunet în cuvânt sau în morfemul stem.LUPOAICA, a ajuns UPUAT în egipteană, pierzând pe L."VUL-Pe"=VOL-C, P->C, lup în slavonă, este UL-k, în albaneză, pierzând pe V.ASTA=ETA, în slavonă, pierzând un S, ca şi NOSTRU=NOTRĂ, în franceză, MUSCA=MUCA, în geta gotică şi masa getă, GUST= GUT, potrivit, bun, în germană, engleză ori mai multe sunete ca în ALBINĂ (etimon latin, ALVINA, "stup, STĂP-ân-it de o regină, mamă, maică, matcă")=BII, în geta gotică, germană, inclusiv engleză.

Adăugarea fonemului S este frecvent utilizată.

TINĂ, etimon slav tina="morfem stem T*N-ă"=noroi, lut, pământ, teritoriu=baş-TIN-ă, bos-TĂN-ărie, Indus-TAN, Pakis-TAN, pe Indus, TIN-it-is cetate, oraş antic pe Nil, TIN-a zeu etrusc în Italia, pe Tevere; TAN-en-BAUM, P-> B, POM-în-TIN-ă, brad, în germană; +S, S+T*N, conduce la S-TÂN-ă, S-TAN-ă, S-TÂN-că (de etimon necunoscut), ce devine Ş-TAIN= piatră în germană şi engleză.NE-aua devine NE-ve la Roma; +S, S-NEg în rusă, S-NOU în engleză, germană şi franceză, NE-Ş (j).

GET +S devine S-CIT.

MOARTE +S, devine S-MERTI, la ruşi.TAUR, TAR-e= T*R, +Ş, devine antonimul Ş-TER-s, slab, Ş-TIR-b, Ş-TER-ben=a muri; Ş-TUR-m, atac puternic, TAR-e, în germană, S-TIUR, taur, în geta gotică.PAT-a, cu etimon necunoscut =P*T, +S, are un revers, tot o PAT-ă, S-PAT-ele ei= latinul S-

PAT-hae, francezul şi englezul S-POT=PAT-ă.APĂ=*P*, +S, devine S-UPĂ, la francezi şi englezi, Z-UPE la germani; APĂ, +Z, devine Z-ĂPA-dă; ABU-r, albanez, +V, devine V-APO-r, în latină, franceză şi engleză; toate derivă din dacicul latin APĂ.

Hidronimul dacic Zald-APA, în care ZALD înseamnă aur (toponim românesc ZLAT-na, cuvintele ZLĂTAR, ZOLOTO, sinonime "slavone" dacice pentru aur, ajunse şi la ruşi), atestă faptul că APA este un cuvânt "latin"dacic (vezi Wald Lucia şi Wikipedia, Wiktionary, engleză), argumentând originea slavonei şi latinei în limba rumânilor geto-daci.

Colectivitatea, cu o Limbă unică a Europei, se deplasa cu toţi membrii ei dintr-un loc în altul, după epuizarea hranei.După descoperirea agriculturii, o parte din colectivitate rămânea pe loc şi doar surplusul de populaţie pleca.Înainte de a exista orice naţiune, fiecare lucru primea un nume, descris de colectivitate la descoperirea lui.Europenii au descris fenomenele cu predilecţie prin imaginea lor auditivă, producând metafore ce se cheamă onomatopee.Modelul onomatopeei a generat logic "sistemul de cuvinte- metaforă", Limbajul metaforic logic al morfemelor stem.

Înainte de a se diferenţia lumea în naţiuni, ea s-a diferenţiat pe domenii de activitate, în cadrul aceleiaşi colectivităţi.Domeniile de activitate au creat limbaje specifice.Pescuitul a creat terminologia specifică piscicolă, agricultura a creat terminologia sa specifică, slăvirea Dumnezeirii Za Mol xis a creat limbajul ei specific, slavona.În fiecare branşă, breaslă, a apărut un vocabular specific.Breslele au influenţat categorii importante de populaţie. Secretele de breaslă au creat limbi noi şi scrieri noi.Cel mai vechi profil profesional al rumânilor a fost cel de culegători, pescari, vânători, păstori, crescători de animale, de agricultori, profilul grecilor a fost cel de navigatori, comercianţi, stăpâni de sclavi şi profilul romanilor a fost cel de stăpâni de sclavi, războinici.Nu există eroare mai mare ca aceea care susţine că peştii şi pescarii de pe teritoriul României, Bulgariei şi Serbiei au aşteptat venirea unei trupe minuscule de slavi nordici ca ea să le dicteze o terminologie piscicolă, care culmea este absentă în locul lor nord carpatic de origine.

Bazinul Dunării de Jos este locul primului neolitic european, care nu poate fi conceput fără o limbă conţinând toţi termenii definind cuceririle experienţei umane ale epocii. Aceştia persistă până în zilele noastre, cu ajustări eufonice în simfonia limbilor moderne, precum: GREBLA apucă (GREB, în engleză), HAID-DUCII se DUC să se ascundă (HAID, în engleză), ZGÂMBOI (BOI, în engleză), GARDUL apără, păstrează ("GARDĂ, GUARD, GARDE", în franceză), GURA mânâncă (în-GUR-GÎT-ează, ingurgitează, este GUR-man-dă, re-GUR-GIT-ează, în franceză), BĂIAT (BET, în punjabi), SEACĂ (SUKKA, în punjabi), USCĂ (SUKKA, în punjabi), JUNE (JUAN, în punjabi), PANDUR (PANDERU, în punjabi), NUNTĂ (NEUNDA, în punjabi), MĂLĂI-eţ (păstos), făină de MĂLAI, de mă-MĂLI-gă păstoasă, MĂLAI (MALAI, pastă mălăiaţă, cremă, îngheţată, în punjabi), etc.Mălăieţ, mămăligă, mălai, sunt cuvinte exclusiv româneşti, dar le găsim la mii de kilometri depărtare, în Pungiabul indian şi pakistanez, cu toponime în româneşte, încărcate cu valoare istorică românească, după Hans Krahe, precum, GÂLGÂIT BALTI-s-tan, La HORE, DELI, BANN, TRAG, ZOB, MULTAN, BELAN, GAIA, PATNA, IASC, CAR ACI, DACCA, SURATA, TOPTI, GAŢII, CĂLCATA (Calcuta, în pronunţie engleză).La noi este sediul primului popor de agricultori din Europa, care nu a abandonat niciodată teritoriul României, ci doar a roit din el, păstrând de

aproximativ 10.000 de ani, ”o limbă unitară”, pe un teritoriu vast, ramificată din Pirinei până în Punjabi, prin cei care au emigrat de la noi, încă din preistorie, pe căile urmate de această civilizaţie neolitică, ce se ştie că în Europa a plecat iniţial dinspre România spre vest şi nu invers, iar în Siberia şi India dinspre Europa spre Asia, nu invers.

Onomatopeea ”genuină”, cu sunetul Î, (Â), păstrată numai în limba română, este cea care a condus logic la un sistem de comunicare numit de mine Limbajul metaforic logic al morfemelor stem, un tipar specific al vorbelor româneşti, acelaşi pentru toate cuvintele rostite de români, indiferent de etimoanele străine presupuse.Fiecare cuvânt românesc, prin aglutinarea de morfeme stem, un fel de rădăcini de cuvânt, produce o descriere metaforică a noţiunii, copiată de „străini”, cu mici deformări sonore ale cuvântului nostru, ceea ce tratează, cu sens invers, fonologia istorică.

“Indo”-europeana, “limba poporului curgan, (masaget)”, după Marija Gimbutas, rezultă din rumâna geto-pelasgo-scită şi nu invers.Lexeme autentice româneşti, nu ale altor europeni (ce au doar radicali îndepărtaţi), sunt scrise în diverse variante ale sumerienei, hittitei, sanscritei, cu aproximativ 1000 de ani înainte de a fi scrisă greaca sau latina, pentru că atât hittiţii, iranienii sciţi, perşi, cât şi hinduşii vedici, sunt plecaţi din ”România”.La rândul lor, atât grecii, cât şi romanii, au plecat tot dintre ”rumâni”, pentru că ”România” este spaţiul de antropogeneză europeană, de dinainte şi de după glaciaţiunea Wűrm, aspect argumentat şi de „românul” de 42.000 de ani din Peştera cu oase din Banat, primul om din lume de tip contemporan.

Se cunosc doar două arealuri de viețuire umană în Europa, în timpul glaciaţiunii Wűrm şi anume unul vestic din Pirinei plus Grimaldi şi altul în Carpaţi.* Cel vestic a dispărut fără urmă în contemporaneitate, *rămânând doar cel din Carpaţi, ca depozitar al întregului bagaj genetic şi lingvistic, de dinaintea glaciațiunii.

Româna, limba mumă a Europei, Muterschprache, produce impresia unei limbi ”de strânsură”, pentru că lexemele ei se găsesc, mai mult sau mai puţin stâlcite, în toate limbile europene, dând această falsă percepţie, dar compunerea metaforică a lor se menţine doar în “dulcele grai românesc”, care a precedat sanscrita.Un exemplu extrem de ilustrativ este NOAPTE.O simplă schimbare a lui P în C (invers decât în conceptul lingvistic oficial românesc) duce de la “latinescul” românesc NOAPTE la “sanscritul NOACTA”, din care derivă NACT, în germană, NOX, NOCTIS în latină, NOCI în rusă, “NAIT” în engleză şi ” NUI” în franceză, copii sonore, nişte umbre mai apropiate sau mai îndepărtate ale românescului NOAPTE. În cuvântul NOAPTE se distinge o însumare de morfeme stem ce descriu în română două înţelesuri metaforice ale conceptului, noţiunii, de NOAPTE:1.-noaptea întrerupe ziua şi 2.-noaptea se repetă periodic.1.-Fiecare noapte este o (NOUĂ) ru-PTU-ră a zilei=o NOUA PTE.2.-Fiecare NOAP-te este un fenomen periodic, precum NĂP-ârlitul, recolta de NAP-i ori NEP-oţi-i.Morfemul stem N*P exprimă periodicitatea fenomenului de NĂP-ârlire, periodicitatea recoltării NAP-ilor, inclusiv periodicitatea apariţiei, luminii, soarelui şi zilei, NOAP-te, el, NAP, fiind însuşi numele „luminii periodice”, SOARE, ZIUĂ, pe teritoriul vecin, Ungaria, de origine necunoscută, absent în ugro-finică, maghiara, dar prezent ca „N’AP-te”, în România.

T*(D*) este un morfem stem monosilabic, codificat, ”foc, lumină, căldură”=TĂ-ciune, TA, TE-mperatură, în masagetă, s-TE-le=S-vezi-DA, în rusă; ar-DE, in-cen-DIU; *, asteriscul fiind un simbol ce înlocuieşte în morfem sunetul vocalic.

N*P+T*=periodicitate N*P a luminii T*= NOAP+TE.

Pe umbrele cuvântului noapte nu puteţi grefa niciun fel de concept metaforic al noţiunii de noapte, în nicio limbă.

Devine limpede pentru oricine că noţiunea de noapte este descrisă de cuvântul românesc, prin morfemele stem.

Copiile cuvântului românesc sunt umbrele lui, schiţele lui, elaborate de poeţii şi dascălii Romei ori deformări produse de pronunţia lor dificilă într-un alt climat sau de persoane cu un aparat fonator uşor modificat de alte condiţii de mediu sau de mici variante genetice, inclusiv forme de evoluţie a unor sunete în partitura altui limbaj de breaslă sau în simfonia altei limbi.Devine la fel de limpede faptul că, doar cuvântul românesc este etimonul celorlalte şi nu invers.Nu poţi credita ca veridică o umbră, un contur sau o copie.Şi în cunoştinţă de cauză, tot mai susţine cineva că NOAPTE se trage din latinescul NOX, NOCTIS ? Cum şi de ce?

Morfemele stem sunt rădăcini de cuvânt, lexeme, codificate: o rădăcină NOA şi o rădăcină PTE= NOA+PTE; NOA derivă din cuvântul NOU şi PTE din cuvântul ru-PTE, ru-PTU-ră.NOU este “NAI”, în germană, NUOVO, în latină, NOVAIA, în rusă, „NIU” în engleză, „NUVEL”, în franceză şi NAWAN în masa-gетă.Ni se spune că NOU am învăţat de la Împăratul Traian, dar masa-geţii şi ruşii de unde au învăţat NAWAN şi NOVAIA (nou)?NOU este acreditat ca etimon latin, dar el există şi la masa-geţii ajunşi în Punjabi, unde romanii nu au ajuns niciodată.El face parte din limbajul colocvial şi nu avea cum să ajungă la ruşi, fără un contact direct cu romanii, de cel puţin 165 de ani, ca la noi, aspect ce lipseşte din istorie.Ei puteau să-l primească de la rumânii geţi, pentru că spun CEL-O(m)-VECHI, la OM, în limbajul nostru metaforic şi pentru că sunt amplasaţi pe fostele teritorii “daco-getice” recunoscute ca atare de către istorici, iar “daco-geţii” sunt strămoşii oficiali ai românilor.Ru-PTU-ră e ru-PTU-re, în franceză, ru-MPE-re, în latină (a deschide, cu efort, drum de trecere), ru-HNU-ti, în rusă, b-ro-KEN, în engleză şi germană.Toate conţin morfemul R*-, de fapt o onomatopee ce asociază imaginea sonoră RRU a fenomenului fizic al ruperii unui lemn, dar numai cuvintele românilor şi francezilor conţin morfemul PT*-, ce exprimă îndepărtarea de ceva, cu apropierea concomitentă de altceva, descrierea metaforică a imaginii vizuale a fenomenului însuşi de ruptură.A RUPE este un cuvânt din limbajul colocvial românesc şi nu a fost importat din Franţa de către paşoptiştii români pentru a compune cuvântul ancestral NOA-PTE.În română există morfemul stem N* = „în-NOI-re” = NA-şte-re, NOU.În română există morfemul stem PT* = apropiere – îndepărtare = pie-PTĂ- na-re, ru-PTU-ră, a se în-dre-PTA.N*+PT*=metafora NOA+PTE, noua îndepărtare sau rupere a zilei, a luminii, T*, care se şi apropie, periodic= NOAP-te.

Cum de nu am învăţat de la romanii Împăratului Traian cuvinte prin care se descriu aspecte specifice civilizaţiei Romei de atunci, precum SUTĂ, CĂRĂMIDĂ, ZID, CLĂDIRE, POD, DRUM,

MĂSLINE , fără etimon latin şi am "învăţat" APĂ, AER, SOARE, cu etimon latin, pentru elemente ale naturii şi activităţi primare străvechi, pe care nu le-au adus ostaşii lui, spre deosebire de LEGIUNI, COHORTE cu CENTURIONI, CASTRE, URBE, MUNICIPIUM, VICUS, ARENE, făcute de ei, la noi, prezente şi în fanceza, inclusiv engleza colocvială ancestrală, dar absente cu desăvârşire în româna colocvială ancestrală.Aspectul contravine unei logici elementare."Latina" românilor, cu APĂ, AER, SOARE, ELEMENTE ALE NATURII, etc, este mai veche decât Roma însăşi şi este scrisă în Vedele Indiei, unde nu găsiţi nicio urmă de AQUA, SOLIS sau CENTUM.Românescul SUTĂ este atestat în sanscrită cu 1000 de ani înainte de latinescul roman KENTUM (SEnTUm), ca şi latinul românesc SOARE (de fapt suare), înainte de latinescul Romei SOL, -lis.Schimbarea inversă a lui P în C duce nu numai de la românescul NOAPTE la indo-europeanul „primar" „NACTA", dar şi de la românescul latin APA la latinescul Romei „ACUA", de la românescul latin PATRU la latinescul Romei „CATRO", precum şi la slavul rusesc CETÂRE.

Românii de rând nu ştiu că prima agricultură europeană, prima ceramică (după glaciaţiunea Wűrm), prima ceramică neagră şi prima ceramică pictată pe teritoriul continental al Europei, prima reţea de apă şi canalizare, primele oraşe sistematizate şi prima scriere, au apărut în "România".Ei nu ştiu nimica despre strămoşii lor masa-geţi ori sciţi şi nici că străbunii lor iler-geţi, indi-geţi şi apii, au existat în Spania, înainte ca romanii să fi pus vreodată piciorul în Peninsula Iberică, deşi ne-o spun francezul Guido A Mansuelli, Nicolae Densuşeanu şi Wikipedia (vezi Istoria antică a neamului românesc şi România inima vechii Europe).

Plecând de la aspectele enumerate şi de la studiul meu lexical a peste patru mii de cuvinte primare din fondul colocvial ancestral românesc, comparate cu peste 10 limbi de circulaţie curentă, dimpreună cu descoperirea a 2000 de lexeme arhaice româneşti, 1000 cu etimon latin, 389 cu etimon bulgaro-slav, 175 turco-maghiar, 200 cu etimoane diverse şi 200 exclusiv româneşti, vorbite azi de urmaşii geţilor în Punjabi, asociate la peste 400 cuvinte româneşti scrise în sanscrită, identificate de Marin Bărbulescu-Dacu, se poate înţelege de ce este româna prima limbă a vechii Europe (vezi Romanian, the first language of Europe, Editor Solif).Cronologia datelor arheologice din România, ce corespunde cu cei 7000 de ani de la „facerea lumii" de pe piatra de mormânt a lui Ştefan cel Mare, comparată cu cea a restului Europei, coroborată cu cuvintele autentice româneşti de etimon latin, scrise în sanscrită, apoi cu cele vorbite azi de urmaşii masa-geţilor şi macedo-românilor lui Alexandru cel Mare în Punjabi, la 3000 de kilometri de cea mai estică graniţă a Imperiului Romei, arată că romanii sunt fraţii noştri gemeni de Gintă latină, de pe vremea unor rumâni geţi ce au precedat cu multe secole Imperiul Roman.

Rumânii geţi, stăpânii dintotdeauna ai gurilor Dunării, axa Continentului European, trăiesc şi azi în noi, printr-un material veşnic viu, care este schema noastră genetică, reflectată în ADN.

Ei intuiau acest fenomen genetic şi în temeiul lui se considerau nemuritori, se considerau zei, făcuţi de Dumnezeirea Za Mol zis, din pământul get, de geos, după chipul şi asemănarea ei.

Româna nu se trage nici de la Roma şi nici de la Moscova.

Româna este limba Culturii Dunării de Jos, cea mai veche civilizaţie a Europei, aserţiune în total dezacord cu *amabilele* gânduri ale domnului Academician Marius Sala, menite a ne spulbera "himera" identităţii lingvistice şi naţionale.

Din partea Institutului de lingvistică am primit scrisoarea de mai jos, nr. 1321, din 21.12.2011, semnată de domnul Marius Sala, ce stă la dispoziţia oricui, ca răspuns negativ la solicitarea unei dezbateri academice pe tema identităţii neamului românesc, la care socot că Academia Română este datoare cu nişte explicaţii pertinente privind conceptul ce afirmă originea românilor oriunde, dar sub nicio formă nu în teritoriul cunoscut ca geto-dacic înainte şi în timpul Imperiului Roman, prin prisma limbii noastre, care ar fi aceea a imperialilor ajunşi aici din Roma, lipsind cvasi total lexicul autohton, geto-daco-iliro-moez, fără nicio argumentaţie plauzibilă.

Vizibil iritat de faptul că cineva îndrăzneşte să revendice pentru români o identitate lingvistică, domnul academician dojeneşte gestul meu de a "vinde himere poporului român", concluzie la care a ajuns studiind atât de temeinic lucrările mele, încât mi-a stâlcit numele şi îmi recomandă să citesc lucrări ce le comentez în text, trecute în bibliografie, plus că îmi atribuie o afirmaţie pe care nu am făcut-o niciodată, cum că, "toate cuvintele unei limbi au baze onomatopeice".

Vă reproduc integral scrisoarea şi vă invit să apreciaţi la justa valoare răspunsul cu care am fost "onorat" de Institutul de lingvistică.Îmi cer scuze pentru faptul că politeţea ce i se cuvine domnului academician a fost uneori umbrită de focul polemicii exprimate în parantezele din text, ce lipseau iniţial.

Academia Română **Calea 13 Septembrie nr. 13**

Institutul de lingvistică **050711 Bucureşti**

Tel/Fax: + 4-031-318-24 25

E-mail: inst@lingv.ro

Stimate domnule Cuejdean,

În urma repetatelor solicitări pe care le-aţi adresat Academiei Române de a conferenţia în cadrul instituţiei amintite ne vedem nevoiţi să vă răspundem negativ. Am citit cu atenţie trei dintre cărţile al căror autor sunteţi: Senzaţional ! Suntem români de peste 2500 de ani, Editura Solif, Bucureşti, 2010 ; România, inima vechii Europe, Editura Solif, Bucureşti, 2005; şi Româna, limba vechii Europe, Editura Solif, Bucureşti 2006. Excluzând din principiu orice formă de discriminare a persoanei, vă împărtăşim în cele ce urmează, motivele refuzului, care sunt numai de natură ştiinţifică.

(n.n. Recunosc că nu vedeam vreun motiv pentru care aşi fi putut fi discriminat de către domnul Sala, dar realizez că puteam fi discriminat ca român, deoarece majoritate dintre lingviştii noştri sunt etnici străini).

Suntem convinşi că, în calitate de medic, cunoaşteţi lucrarea celebră a lui Michel Foucault, Naşterea Clinicii, (traducere din limba franceză de Diana Dănişor, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1998). Îngăduiţi-ne să vă reamintim că, în cartea amintită, filozoful francez, arată că fundamentele diverselor discipline ştiinţifice, aşa cum le ştim şi le practicăm astăzi, datează de la sfârşitul secolului al optsprezecelea, când s-a produs, în spaţiul gândirii europene, o importantă schimbare de paradigmă ideatică. (n.n.De atunci au mai apărut şi ceva noutăţi în ştiinţă). Aceasta a presupus întoarcerea „ umilă" a celor implicaţi la observaţia empirică a faptelor furnizate de mediul înconjurător

(n.n.Observaţie empirică fără de care nu s-ar fi descoperit penicilina, electricitatea, telefonia, etc) , integrarea lor într-un sistem coerent cu natura lor pe baza unor metode raţionale, comunicarea datelor printr-un discurs accesibil, obiectiv şi formativ, cu unicul şi nobilul scop ca întreg acest edificiu să servească hic et nunc umanităţii. Se înţelege, de bună seamă, că o atare privire asupra lucrurilor sacrifică principial orice formă de fantazare şi denunţă programatic himerele fără fundament ale înaintaşilor.

(n.n.Tocmai această himeră a descendenţei noastre dintre patricienii Romei o denunţ şi eu).

Sunteţi desigur, mult mai familiarizat decât noi cu diferenţa dintre metodele şi discursul medical din Evul Mediu şi Epoca Modernă şi înclinăm să credem că ne daţi dreptate dacă afirmăm că diagnosticarea medievală bazată pe cele patru umori avea, în practică, mult mai multe inconveniente pentru pacient decât un diagnostic diferenţial obţinut cu mijloacele „reci" de astăzi.

Lucrurile stau la fel şi cu disciplina numită lingvistică

(n.n.Oare ?),

ale cărei metode, structuri limpezi şi discurs obiectiv, consolidate în aceeaşi trei sute de ani, ca şi medicina modernă, le contestaţi cu atâta virulenţă, în cărţile dumneavoastră.

(n.n.Aicea ne despărţim total domnule lingvist, pentru că medicina se bazează pe dovezi şi lingvistica doar pe supoziţii, care mai de care mai inexacte şi mai nefondate, chiar pe pure fantezii, lipsite de orice logică ce să justifice pierderea limbii geto-dacice şi originea tuturor cuvintelor româneşti în cuvinte străine, pentru simplul fapt că umbrele cuvântului românesc se regăsesc în altă limbă, exprimând opinia "lingvistică" preconceptă că, "românii sunt cei proşti şi toţi ceilalţi sunt cei deştepţi", sfidând noile dovezi din istorie, arheologie şi sanscrită, ce se opun acestui concept denigrator pentru neamul românesc geto-dacic).

Vă asigurăm

(n.n.Nu aveţi cum)

că în spatele unui tratat de fonetică istorică

(n.n.Care tratat de fonetică istorică ?! Cel folosit de lingviştii români, ce afirmă evoluţia L->R, că SUARE, adică sanscritul SURIA se trage din latinescul SOL, SOLIS ? De unde atâta îndrăzneală sau lipsă de informare ? De când a ajuns latina mai veche decât sanscrita ?! Românii sunt singurii din Europa ce păstrează şi astăzi cuvinte autentice sanscrite. Oricum această fonetică istorică nu ne poate orbi, negând atestarea mai veche a geticelor româneşti, apă, suare, sută, malai, pandur, nuntă, cutră, oier, june, a seca, etc, temă pe care o ocoliţi)

nu se ascunde mai multă manipulare sau conspiraţie decât într-un tratat de fiziologie sau anatomie

(n.n.Falsurile din lingvistică, ca cele de mai sus, se văd cu ochiul liber, fără să fii specialist).

Mefienţa dumneavoastră faţă de disciplina pe care o practicăm pare, din această cauză, de neînţeles. Dacă există, totuşi, o explicaţie, ea constă în aceea că articulaţiile domeniului nostru de predilecţie vă sunt neclare. Sperăm să înţelegeţi că afirmaţia de mai sus nu este, în niciun caz, condescendentă: în definitiv, naşterea ştiinţei moderne a presupus şi neta separaţie a disciplinelor ştiinţifice care tind să se specializeze până într-acolo încât stăpânirea solidă a uneia face foarte puţin probabilă (n.n. dar nu imposibilă) însuşirea, în acelaşi grad, a alteia. De aici, necesitatea cercetării actuale de a se desfăşura cu echipe de specialişti din diverse discipline

(n.n.Observ !)

în vederea atingerii uni scop comun

(n.n.Care, în speţă ?),

care altminteri ar depăşi competenţele fiecăruia în parte

(n.n.Nu vi se pare că sună ciudat ?!).

Întrucât dimensiunile acestei scrisori nu ne permit să intrăm în detalii legate de cărţile dumneavoastră consacrate limbii române

ne propunem să atingem numai punctele nevralgice ale teoriilor pe care le-aţi avansat.

Apreciem curiozitatea şi efortul dumneavostră de comparatist

(n.n.Mulţumesc, dar nu despre mine-i vorba) :

totuşi, de la primele lucrări reuşite de comparaţie ale marilor limbi indo-europene vechi şi până astăzi au trecut aproape trei sute de ani

(n.n.În care nimeni nu a mai găsit 1000 de lexeme latine extrem de apropiate de limba română contemporană, în India, unde nu a ajuns niciodată Imperiul Roman, plus 1000 de alte lexeme româneşti, la o populaţie cu numele neamului şi cu toponime exprimate în româneşte), timp în care disciplina a evoluat şi şi-a dat întreaga măsură prin lucrări şi dicţionare de prim ordin.

Metoda folosită, cea comparativ-istorică, nu lasă nicio portiţă de verosimilitate afirmaţiei că limba română ar sta la baza limbilor europene

(n.n.Verdictul acesta ar trebui să-l justificaţi dumneavoastră mai clar. În lipsa motivării lui mă văd nevoit să presupun că vă referiţi la conceptul oficial potrivit căruia ”limba română nu are o personalitate juridică, nu are o identitate, nu are cuvinte proprii, nu există”, eroare regretabilă a Academiei Române, corectată de prezenta lucrare şi de cele 240 de lexeme exclusiv româneşti, în vocabularul punjabi, ce nu aveau cum să ajungă acolo, decât duse de către rumânii geţi).

Pentru îmbogăţirea şi limpezirea cunoştinţelor dumneavoastră generale de indo-europenistică, ne permitem să vă sugerăm să consultaţi lucrarea Luciei Wald şi a lui Dan Sluşanschi

(n.n.Domnule Sala, depăşiţi nişte limite de amabilitate şi dovediţi că nu aţi studiat cu suficientă răbdare cărţile mele, în care lucrarea Luciei Wald şi a lui Dan Sluşanschi, Introducere în studiul limbii şi culturii indo-europene, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987, există în bibliografia mea şi este citată în textele mele, în legătură cu cuvintele româneşti, APA, SUARE, SUTA, prezente în sanscrită, spre deosebire de corespondentele lor imperiale romane, AQUA, SOL, KENTUM, absente în cea mai veche atestare a limbii europenilor, precum şi în legătură cu cuvintele dacice SCOLMA, cuţit, CUPAUS, copil, ZALD, aur, etc, scrise cu caractere greceşti, inclusiv cuvintele toharice CALCĂST, ai călcat, AK AR, lacrimă, etc.) sau, mai recenta Encyclopedia of Indo-European Culture, de J.P. Mallory şi D.Q. Adams. De asemenea, pentru compararea efectivă a unor cuvinte de origine indo-europeană, un indispensabil instrument de lucru este Indogermaniches etymologisches Wőrterbuch, de Julius Pokorny, ajuns, în 2002, la a cincea ediţie.

(n.n.Dacă aţi fi avut poate mai multă răbdare aţi fi observat că în baza lucrărilor acestor autori reproduc un studiu referitor la 310 cuvinte ale geţilor goţi şi la peste 200 de cuvinte slavone, din care 63 % sunt gemene cu latina veche, pe lângă constatarea că şi Julius Pokorni a desfăcut cuvântul messapi în morfeme cu înţeles, mess- şi api, descoperind în el metafora ”cei dintre ape”).

Din toate sursele ştiinţifice amintite, veţi afla că atât româna cât şi punjabi fac parte din imensa familie a limbilor indo-europene, fapt care presupune însă o înrudire foarte îndepărtată

(n.n.Structural mai puţin îndepărtată pentru noi, deci mult mai directă, faţă de ceilalţi europeni)

şi, în orice caz, indirectă, întrucât, la data la care vă referiţi că masageţii ar fi intrat în actualul Punjab, nu existau ca atare, nici limba română nici punjabi

(n.n. Până şi Moromete v-ar întreba, pe ce vă bazaţi ? Puteţi nega faptul că existau cuvintele româneşti, malai, nuntă, panduru, cutra, etc, etichetate cu originea în etimoane romane şi slave, fără urme de romani sau slavi în Punjabi ?). Nu credem că mai este niciun mister pentru nimeni astăzi, că româna face parte din familia limbilor romanice sau neolatine

(n.n.Mai corect, româna face parte din familia limbilor romanice pentru că este o limbă paleolatină, ce a generat latina Romei, ţinând cont de lexemele latine ale rumânilor geţi amintite şi de dovezile ce-i atestă pe români drept continuatorii direcţi ai Civilizaţiei Danubiene, prima cultură a Europei),

în timp ce punjabi aparţine limbilor indo-ariene.

Pentru a vă convinge că româna este o limbă romanică, puteţi consulta, de asemenea, o serie întreagă de lucrări: istorii ale limbii române, cu date ştiinţifice expuse sistematic, precum şi dicţionare etimologice

(n.n. Pentru a vă convinge dumneavoastră că româna este o limbă paleaolatină era poate suficient să aveţi mai multă răbdare să parcurgeţi ceea ce am scris.).

Dicţionarul general de comparaţie al limbilor romanice este opera lui Wilhelm Meyer-Lübke, Romanisches Etimologisches Wőrterbuch, Viena, 1935

Apoi, afirmaţia că limba română este o limbă cu baze onomatopeice este contrazisă de principiul arhicunoscut al arbitrariului semnului lingvistic, formulat de Ferdinand de Saussure în nu mai puţin celebrul său Curs de lingvistică generală, tradus şi în limba română şi apărut la Editura Polirom, în 1998, care vă stă la dispoziţie.

(n.n.Este greu să mă convingeţi că domnul Ferdinand de Saussure reprezenta Divinitatea pe pământ sau că avea româna drept limbă maternă, pentru a se putea pronunţa asupra principiilor ei intime. Sper să vă stea la dispoziţie lucrarea mea pentru profani, care să vă desluşească faptul că în limba română lipseşte acest principiu al hazardului, al arbitrariului semnului lingvistic, fiind înlocuit de Limbajul metaforic logic al morfemelor stem, plecat de la onomatopee, de la sunetul onomatopeic din natură, ca semn lingvistic concret, nu abstract, nu la întâmplare). A afirma aşadar că toate cuvintele unei limbi au baze onomatopeice este nu numai o exagerare, dar şi de-a dreptul o idee falsă.

(n.n. Presupun că nu mie îmi atribuiţi o asemenea afirmaţie).

Pentru lămuriri suplimentare, vă sugerăm să parcurgeţi respectiva lucrare sine ira et studio. Pledoaria noastră pentru o mai bună înţelegere a fenomenului lingvistic presupune o informare metodică şi sistematică, într-un cadru organizat. Ca şi în orice disciplină ştiinţifică, accesul corect la informaţia lingvistică se face treptat

(n.n. Personal recunosc doar aproximativ 15 ani de cercetare zilnică, ce-i drept),

urmând un algoritm relativ strict, prin acumulări succesive corect aşezate şi, în mod esenţial, prin abandonarea oricărei idei preconcepute despre disciplina pe care urmează să v-o însuşiţi. Altfel, şansele de a pătrunde în inima disciplinei sunt aproape nule în schimb pericolul rătăcirii este iminent.

Vă rugăm să nu ne-o luaţi în nume de rău, dar nivelul pregătirii dumneavoastre lingvistice nu ne permite să vă invităm să conferenţiaţi în cadrul Academiei Române

(n.n. De gustibus non disputandum. Aquila non capit muscas).

Vă asigurăm că în spatele acestui răspuns negativ nu se află niciun resentiment în ce vă priveşte iar la baza deciziei noastre nu se află nicio judecată globală discriminatorie. Totuşi, vă rugăm să îngăduiţi o ultimă remarcă. Cu toate că piaţa de carte este liberă, la fel ca dreptul de exprimare, sperăm să reflectaţi care este impactul pe care îl produc cărţile dumneavoastră în rândul publicului larg încă şi mai puţin pregătit decât dumneavostră în materie de lingvistică, dar avid de senzaţional.

Aşa cum spuneam la începutul scrisorii de faţă scopul ştiinţei este de a deschide orizonturi nu de a hrăni himere .

Cu cele mai bune gânduri,

Acad. Marius Sala,

Semnătura şi ştampila, pe care scrie

Academia Română, Institutul de lingvistică Iorgu Iordan-Al.Rosetti.

P.S. Constataţi şi domniile voastre că Academia Română tace, adică adoptă fără niciun comentariu teza mea ce demonstrează că slavii şi alţi năvălitori nu au avut nici cea mai mică influenţă asupra limbii şi originii neamului românesc. L-am stimat în mod deosebit pe domnul Academician Marius Sala pentru faptul că a arătat lumii întregi că ungurii nu au decât 250 de cuvinte proprii, maghiare, adică ugro-finice, în tot vocabularul lor, deci aproape de 3 ori mai puţin, decât cele, 650 de cuvinte, cu compunere onomatopeică, româneşti, prezente din epoca de piatră în limba noastră. Păcat că şi domnia sa este de aceeaşi părere cu cei care pretind că dacii şi-au pierdut memoria, fără a explica măcar de ce.

Publicat în Lingvistică, Lucian Iosif Cueşdean, Uncategorized | 5 comentarii

Româna, limba culturii din Bazinul Dunării de Jos

Publicat pe mai 22, 2011 de hangeonos

Nativ în peşti, am venit pe lume odată cu al doilea război mondial, într-o familie de preoţi şi învăţători din Ardealul de Nord cedat temporar aliaţilor noştrii unguri şi am avut şansa să ajung coleg de clasă cu, inginerul Zidros Petre, jurnalistul Uncu Anton, poetul Abăluţă Constantin, profesorul universitar Chesaru Eugen, academicianul Teoderescu Răzvan şi alte personalităţi ce au absolvit, în 1955, Liceul Dimitrie Cantemir din Capitală.

Am făcut trei ani de facultate la IMF Cluj şi devenit doctor medic la IMF Bucureşti în 1961, am intrat în practica medicală începând cu 1 a X-a 1961 la Moineşti, apoi Feteşti şi Spitalul Brâncovenesc din Bucureşti. Am lucrat patru ani ca medic la Spitalul Tobruk din Jamahiria

Libiană. Am revenit, în 1989, ca medic primar la Clinica Medicală a Spitalului Colţea din Bucureşti, până în 2009.

Sub îndrumarea academicianului Benetato şi a profesorului doctor docent Ciplea, după o activitate de 12 ani de cercetare medicală experimentală în Institutul D.Danielopolu al Academiei RSR, am obţinut titlul academic de doctor în ştiinţe medicale în 1983.

Educat în rigorile ştiinţei ce cunoaşte cel mai bine omul sub toate aspectele sale, încât chirurgul găseşte în plagă diagnosticul pus pe baza unui raţionament plecat chiar de la indicii firave, am fost intrigat să constat lipsa de raţiune şi de rigurozitate la lingviştii noştri ce echivalează, negru pe alb, în dicţionarul explicativ al limbii române, noţiunea de neam cu negaţia maghiară nem şi noţiunea de rumân cu cea de prost, fără a eticheta niciun singur cuvânt ca fiind de origine românească, desfiinţând astfel, dintr-un condei, identitatea naţiunii române şi a neamul românesc, stăpân din totdeauna pe Bazinul Dunării de Jos, creatorul celei mai vechi culturi europene, Civilizaţia danubiană, dintre primele din lume.

Astfel motivat, am efectuat un studiu empiric asupra originii celor 4400 cuvinte primare, matcă, ce alcătuiesc integral lexicul colocvial ancestral românesc conform Dex 1975 în vigoare.

El este publicat în mai multe lucrări, pe măsura evoluţiei cercetării , începând din 1996 cu cartea Românii, o mare enigmă, apoi Sistemul "Sumerian" al limbii române din anul 2000, Limbajul morfemelor şi limba dacilor, România, inima vechii Europe, Româna, limba vechii Europe, Romanian, the first language of Europe şi Senzaţional ! Suntem români de peste 2500 de ani şi nu ne tragem de la Roma, din 2010.

Studiul cuprinde:

350 onomatopee,

350 cuvinte cu compunere onomatopeică,

821 cuvinte cu etimon necunoscut

1120 cu etimon latin,

200 cu etimon grec,

100 cu etimon albanez,

450 cu etimon bulgar,

450 cu etimon slavon,

60 cu etimon sârbo-croat,

60 ucrainean,

35 rusesc,

11 polonez,

180 cu etimon ”maghiar” (niciunul authentic, ugro-finic),

313 cu etimon turc.

Din acest Dex rezultă că pe jumătate din graniţa României, cea din nordul şi estul Carpaţilor nu au pătruns decât 2,5 % etimoane. Aspectul este cu atât mai semnificativ pentru împrumuturile noastre lexical, cu cât realizăm că pe aici a fost hotarul dintre noi şi toţi nomazii numiţi “popoare năvălitoare”. Asta înseamnă că slavii, care toţi au plecat din nordul şi estul Carpaţilor, nu au avut nici cea mai mică influenţă asupra lexicului şi poporului românesc.

Restul de 97,5 % etimoane provine din Bazinul Dunării de Jos, cu o pondere de 37 % a fondului recunoscut tacit ca autohton (onomatopee, substrat albanez şi etimoane necunoscute), urmat de fondul latin vechi roman cu o pondere de 25 %, apoi de fondul nerecunoscut ca autohton, considerat “bulgar”, ce include “slavona”(un discurs liturgic autohton zalmoxian de slăvire a Dumnezeirii Zamolxis), cu o pondere de 22 %, apoi de cel turc cu o pondere de 7 % şi pe urmă de fondurile grec şi maghiar, fiecare cu câte o pondere de 3 % din lexicul colocvial ancestral de 4400 cuvinte.

Fondul “bulgăresc” este unul getic daco moez, comun doar cu românii şi nu cu slavii. Nici fondul slavon nu aparţine slavilor din nordul Carpaţilor, ci este limba “bisericească”, “liturgică” a geţilor, “dacilor” lui Za MOL zis, căruia slavii i se MOL- it- se- a (se roagă). Ea a fost dusă de bulgari din sudul Dunării în nordul şi estul Carpaţilor după creştinarea lor în 864. Prin definiţia “limbă veche bisericească”, ruşii recunosc faptul că nu aveau acest bagaj de cuvinte înainte de a avea ei biserici, deci înainte de secolul al X-lea.

Cuvintele româneşti nu sunt identice cu cele din alte limbi, cum nici cele de etimon latin nu sunt identice cu cele ale Romei imperiale. Niciun cuvânt cu etimon latin din lexicul nostru colocvial ancestral nu denumeşte vreun singur fenomen specific numai civilizaţiei Romei. Noi nu cunoaştem decât forma scrisă a latinei Romei, ce nu a venit în niciun fel în contact cu masa mare dacilor analfabeţi. Ea era o limbă de cancelarie a patricienilor romani ce nu au lăsat morminte în Dacia, dovadă că ei nu au poposit pe aici ca să-i şcolarizeze şi să-i înveţe pe daci româneşte.Trupele romane erau trupe de mercenari nu de “etnici” romani.

Observaţia atentă a lexicului românesc ancestral constată că el este în concordanţă cu datele arheologice de la noi, ce mărturisesc o societate de agricultori sedentari de 10.000 de ani în Bazinul Dunării de Jos, un creuzet în care s-au zămislit primele cuvinte europene, aspect ce nu a intrat niciodată în preocupările lingviştilor noştrii, axaţi pe etimologie şi nu pe fenomenul de constituire a primelor cuvinte europene.

Româna începe cu sunetele din natură, onomatopeele specifice neamului românesc, imagini sonore ale lucrurilor. Ele sunt cele mai simple şi mai elocvente metafore. Societatea noastră a dat obligatoriu un nume fiecărei noi descoperiri, pentru a putea comunica despre fenomenul în cauză. Denumirea în sine descrie lucrul respectiv ca pe o imagine ce-l particularizează, ca pe o metaforă specifică. Prima metaforă a fost onomatopeea. Apoi metafora era exprimată prin mai multe cuvinte ce descriau calităţile particulare ale elementului respectiv, ce cu timpul au fost contrase în rădăcini de cuvinte asociate într-un cuvânt-metaforă, precum să zicem apa, mormoloc, ursu, lingură, stejar, bosumflat, untdelemn, etc. Onomatopeea înghiţitului însetat este interjecţia HAP. Cu timpul hapa-hapa a devenit cuvântul apă la români.

Omul a văzut că MOR-MOL- oc-ii, MOR brusc şi ca prin farmec devin broaşte "sub bagheta lui Za MOL zis", broască ajungând etimon latin şi mormoloc etimon slav. Omul care a văzut un urs a atras atenţia altora că „animalul ce pare greoi are calitatea particulară de a fi capabil să se urce sus în copac după tine". Cu timpul din toată descrierea a rămas doar ur(că) su(s), adică ursu, care mai există la greci, ceceni şi romani, dar pleonasmul din sintagma "urcă sus" nu există decât la români, a urca lipsind din alte limbi. Descoperirea lingurii pentru a duce lichide fierbinţi la gură a atras atenţia asupra faptului că "ea are particularitatea de a vărsa lichidul dacă nu duci LIN la GURĂ" lin-gura. Fiecare noţiune trebuie să fie descrisă prin ceva particular, precum ste-jarul, căruia îi stă jarul mai mult decât la brad, de exemplu sau unt-de-lemnul "un unt dintr-un lemn, vegetal, nu dintr-un lapte de animal". Pleonasmul este frecvent în română şi contribuie la particularizarea unor noţiuni noi: ur(că) su(s), bostan umflat, bos-umflat (starea de spirit). Umflat de etimon latin este un cuvânt inclus ca morfem stem (frântură de cuvânt cu înţeles) în cuvântul bos-umflat de etimon necunoscut, precum bos este un morfem stem în două cuvinte cu înţelesul de umflătură, ghe-bos ("bosu", în farnceză) de etimon latin şi bos-tan de etimon turc. Înţelesul românesc, subtil, mascat, al morfemului bos=umflătură, rezultă din cele două cuvinte pe care le-a compus şi care au acest înţeles datorită lui, ca şi BAS-că, BĂŞ-ic-ă sau BOS-chet ori BUZ-unar, toate nişte umflături, fapt ce poate conduce la înlocuirea sunetului vocalic cu un "sunet vocalic fictiv", *, un asterisc, o adevărată codificare a morfemelor cu înţeles propriu, din aceeaşi sferă semantică (bipolară de regulă).Morfemul C*S are înţelesul bipolar „a aduna-a desprinde", atât în a COAS-e, CAS-ă, de etimon latin, cât şi în a COS-i de etimon slav, a CĂS-ăpi, de etimon turc. În aceeaşi sferă semantică "a aduna-a desprinde"= "a strânge-a expanda" se situează şi alte morfeme stem precum S*R, a SOR-bi şi a SĂR-I, cu etimon latin, SAR-male cu etimon turc, dovedind că cele trei cuvinte aparţin românilor şi nu turcilor sau romanilor.

Am depistat 145 de teme, domenii, adică sfere semantice, care implică 460 de morfeme stem codate, diferite şi am constatat folosirea lor de minimum 1483 de ori, pentru a desemna cel puţin 2966 cuvinte primare distincte.

<u>Prin definiţie, un morfem stem codat este comun la cel puţin două cuvinte primare (nu derivate), dar nu din sfere semantice diferite, ci obligatoriu din acelaşi domeniu, din aceeaşi sferă, ca în matematică, în care nu adunăm din categorii diferite, ci în acelaşi domeniu, adică nu adunăm mere cu pere.</u>Un morfem stem codat poate fi comun, nu numai cu două, ci şi cu 10-30 de cuvinte primare. Chiar şi din exemplele date se poate constata că limba noastră are un tipar propriu, aparte, pe care l-am numit Limbajul metaforic al morfemelor stem, independent de etimoane, regulă specifică doar limbii române. El duce la descrierea a câte unei metafore, aproape în fiecare cuvânt românesc, prin aglutinarea de morfeme stem, un fel de rădăcini de cuvânt.

Julius Pokorny şi Hans Krahe au folosit şi ei "morfeme rădăcini de cuvânt" şi "silabe stem" în cercetarea lingvistică, considerând de exemplu cuvântul messapi ca fiind compus din morfemele mess-api şi interpretându-l ca metafora "cei dintre ape". În 1949, Hans Krahe a acreditat toponimele ca izvoare de istorie şi monosilabele stem ca purtătoare de înţeles (ele fiind cândva cuvinte monosilabice ori derivând din ele). El a numit Alteuropäisch sistemul hidronimic European, o limbă ce nu mai corespunde (n.n. decât în România) cu cea a celor care curent locuieasc pe malurile râurilor. <u>Doar codificarea morfemelor stem, la care am recurs eu descriind Limbajul metaforic al morfemelor stem, poate fi considerată o metodă originală de cercetare.</u>

Românii au o "adevărată limbă ancestrală", din neolitic, păstrată în copie, la nivel de 2000 de lexeme vorbite azi de urmașii masageților din Punjabi. Limba din Punjabi este mai fidelă față de româna contemporană decât orice izvor scris pus în contul tracilor, dacilor sau ilirilor. Româna în copie vorbită azi în Punjabul din India și Pachistan conține 200 de cuvinte exclusiv românești pe lângă cele 1800 de lexeme numai românești, comune cu indo-europenii, dovedind că rumânii geți sunt cuceritorii europeni ai Indiei și Pakistanului. Fondul contemporan al "rumânei onomatopeice" apare slab redat de dicționarul Punjabi-English, deși el este cel care a generat limbajul morfemelor stem, descifrabil și în vorbirea lor curentă, contemporană. Toată lumea a evitat în scris onomatopeele "urâte".

Românii de astăzi au o "adevărată limbă ancestrală", din neolitic, "rumâna onomatopeică", cea care a generat limbajul morfemelor stem, descifrabil în vorbirea lor curentă, contemporană. Plecând de la observația empirică a morfemelor stem din peste patru mii de cuvinte primare din fondul colocvial ancestral românesc, cuprins în lucrarea Limbajul morfemelor, comparate cu peste 10 limbi de circulație curentă, în lucrările Româna, limba vechii Europe și Romanian, the first language of Europe, dimpreună cu lucrarea Suntem români de peste 2500 de ani, în care prezint descoperirea a 2000 de lexeme arhaice românești, vorbite azi de urmașii masageților în Punjabi, la 3000 de km de cea mai estică graniță a slavilor și a Imperiului roman, se poate înțelege de ce este românа o limbă autohtonă neinfluențată de Roma și nici de migratorii slavi ori de alți nomazi.

Imensul ei fond latin ancestral dovedește fără posibilă tăgadă originea comună a rumânilor și romanilor, dar nu de 1900 de ani, din vremea împăratului Traian, ci de peste 3100 de ani, de când geții din Banat s-au instalat pe colinele Romei la ALBA LUNGĂ și în LATUL Laţiumului (cuvinte românești de dinainte de a exista Roma), așa cum arată arheologia de factură danubiană din situl Villanova, specific vorbitorilor de limbă latino-faliscă, după Andrei Oțetea, Istoria lumii în date, p. 35. Acest fond latin ne dă fără îndoială dreptul de a ne afirma fraţi cu toţi cei din Ginta latină, inclusiv cu patricienii Romei așa cum cântă și Imnul României.

Conceptul contemporan ce privește istoria și lexicul românesc ancestral ca decurgând dintr-o scurtă ocupație romană pe o mică suprafață din teritoriul străbun nu mai este credibil în ochii lumii, care începe să ne taxeze de impostură în plan diplomatic. Ironia intitulată "Salutul roman", cu mâna întinsă la cerșit al cetățenilor români de etnie "romani", în Franța, este elocventă.

Nici romanii din Italia nu și-au mai dorit numele de roman. De ce să-și dorească numele de roman cei din Dacia și să-l mai și stâlcească în rumân, după ce că romanii erau vecini și geții daci erau în veșnic război cu Cetatea Eternă, inclusiv după Retragerea aureliană? Nimeni nu a numit vreodată rumân pe vreun cetățean al Romei. Rumân era numele țăranului legat de pământ din Țările Române. Conceptul rumân=roman imperial este o mare eroare. El nu numai că frizează pentru români "impostura de patricieni romani", dar ne și desființează identitatea neamului și a limbii. Una este să observi că româna seamănăcu toate limbile latine și că românii fac parte din Ginta latină și alta este să-ți prezinţineamultăuca pe Neica Nimeni, fără cuvinte proprii, o corcitură daco-romano-slavă, etichetă ce ne generează un disconfort, dacă nu chiar un complex de inferioritate, de dezrădăcinați, de venetici.

Rumân este cel care vorbește româna și dialectele ei ca limbă maternă și este de origine din Bazinul Dunării de Jos, teritoriu ancestral al neamului românesc.

Datina românească leagă numele românilor de râu.Rumânii sunt R'U MANI sau VĂLENI, VALAHI, ar-geş-ieni, ar-mâni, ar-ieni, olteni, etc.Ar este un sinonim pentru apă în limba rumânilor sciţi agatârşi din Ar-ieş, la care AK-AR este lacrima, apa AR din ochiul AK, pe care o verşi când eşti OC-ĂR-ât.

Limba ru-mânească este mânată, strigată, peste numeroasele râuri ale României.

Antichitatea a cunoscut pe lângă Orfeu încă cel puţin trei oameni de cultură şi cărturari în neamul românesc, precum scitul Abaris, secolul X BC, scitul Anacharsis, secolul VI BC şi regele dac Cotiso, 8-18 AD, ultimul omagiat ca poet de Ovidius Publius Naso, dovadă că dacii ştiau să scrie şi unii dintre ei să vorbească greceşte şi latineşte, în versuri.

Rumân este un cuvânt extrem de vechi. *După Amianus Marcelinus şi Iordanes, geto-dacii au purtat în antichitate şi numele de ROUMON*, conform cu A. Deac, p. 315.El este pomenit în Biblia lui Ulfila (A.D.) şi în Plăcuţele de plumb de la Sinaia (site Internet), scrise de daci într-o limbă românească arhaică de peste 2500 de ani, prezentă la nivel de peste 2000 de lexeme, în Punjabi, ce pot fi verificate pe Internet la linkul http://ijunoon.net/punjabi_dic/

Lumea uită, dar noi nu ar trebui să uităm că 400 de ani înainte de a fi învins Decebal de către Traian, marele Alexandru Macedon a făcut din Punjabi, un spaţiu macedonean şi că de milenii el era un spaţiu scitic, la fel cum uită că macedonenii sunt desprinşi din regatul get al odrizilor lui Terres şi că anticii nu deosebeau pe sciţi de geţi şi cu atât mai puţin pe sciţi de masageţi.Precum cuvinte de ale noastre de astăzi coincid cu cele ale lui Ştefan cel Mare, de acum 500 de ani şi cuvintele odrizului get Alexandru, de acum 2300 de ani, coincid cu cele ale masa getei Tomiris, regină în vecini de Punjabi, acum 2553 de ani.Ca dovadă a înrudirii lor există înscrisul din istorie despre căsătoria cu băştinaşe de aici a 10.000 de macedoneni, dimpreună cu împăratul, a cărui nevastă Roxana şi copilul lor au căzut pradă furiei grecilor, ce i-au ucis cu pietre, în piaţa publică din Atena, după care abilii manipulatori ai istoriei, l–au declarat pe Alexandru Macedon, cel mai iubit fiu al Greciei.

Nimeni şi niciodată nu poate proba apariţia fondului latin românesc ca urmare a unei scurte cuceriri romane pe o mică suprafaţă din teritoriul locuit de rumânii strămoşi, cunoscuţi în istorie înainte de Respublica Romana, ca geţi (=pă-mân-teni) şi ca sinonime pentru „pă-mân-teni pe râu"(r'u mâni), atunci când Roma era un mic punct pe hartă şi geţii vorbitori de română erau răspândiţi de la Gibraltar până în Punjabi, comentaţi de Herodot ce nici nu auzise de existenţa romanilor.

Aşa zişii „numeroşi veterani, colonişti romani, în Dacia", care nu erau nici patricieni romani din Roma şi nici măcar din Italia, au uitat să-şi mai spună romani, au uitat orice aspect ce priveşte armata română, numele armelor, numele legate de organizarea armatelor romane, în care centum=100 era cuprins în denumirea centurionului, comandantul a 100 de soldaţi, numele vicus (sat), canabe, castre, municipii, arene, gladiatori, nemunia (re-muneraţie=money), pe lângă disciplina română şi modul roman de a trăi, fie din cauză că erau de fapt prea puţini, fie că au dispărut cu totul.

Înfrăţirea dacilor cu romanii nu este probată prin nimic.

Pentru ca dacii să înveţe latineşte era nevoie de o cât de câtă reconciliere daco-romană şi nu de o continuă stare de beligeranţă între daci şi romani, aşa cum scrie în istorie. Această reconcilire lipseşte cu desăvârşire.După Retragerea aureliană, dacii împreună cu goţii (geţi după Jordanes), s-au repezit din nou asupra romanilor şi aproximativ 30 de ani mai târziu, însăşi Imperiul roman a început să fie condus de către geţi, printr-o suită de împăraţi, începând cu Galer şi Constantin cel Mare, după care a urmat cucerirea Imperiului de apus de către geţii goţi, care abia dacă au lăsat câteva cuvinte germanice în urma lor, vorbind de fapt un dialect românesc, redat şi el în tabelele lucrării mele amintite mai sus.

Dacii apar ca o elită a geţilor, pentru că stindardul lor, şarpele cu cap de lup, a fluturat şi în fruntea oştirilor Imperiului roman sub împăraţii geţi ai Romei.

Biserica Imperiului roman de răsărit, la rândul ei, nu a fost şi nu este reprezentată de limba liturgică a Romei, ci de slavonă, limba liturgică de slăvire a Dumnezeirii Za Mol zis la daci, căreia slavii i se roagă, adică i se Mol-it-sea.

Intelectualii de astăzi ai românilor sunt mulţi, dar în urmă cu 100 de ani ei se numărau pe degete şi abia 10% din populaţia românească ştia să-şi scrie numele.Este motivul esenţial pentru care Istoria neamului românesc parcă este scrisă exact pe dos.De 300 de ani nobilimea românească a fost înlocuită de fanarioţi şi aproape toţi cărturarii noştrii erau înrudiţi cu ei sau cu alţi străini.Nu este deci de mirare că în istoria şi în lingvistica românilor există grave inadvertenţe pe care le observăm cu toţii, dar pe care nimeni nu îndrăzneşte să le îndrepte, după ce mulţi şi-au făcut teze de doctorat persistând pe piste false.

Una dintre pistele false este accentul pus pe denumirea Daci, atribuită de romani geţilor învinşi şi eludarea numelui lor de Geţi, admiraţi de greci, care îi atestă în istorie înainte ca latinii să transforme Roma etruscă într-o Respublica Romana.

Altă pistă falsă este ideea că autohtoni în Bazinul Dunării de jos, inclusiv în toată Peninsula Balcani ar fi grecii şi slavii, nu rumânii cei pe care-i recunoşteau "grecii" antici ca pelasgi (primii oameni), echivalaţi cu sciţii şi cu geţii.Azi se ştie foarte clar că dacii erau geţi şi că geţii cu un stat ce înainte de anii 500 BC s-a opus cu armele imperiului person locuiau atât spaţiul nord Dunărean cât şi cel sud Dunărean, pe porţiunea de jos şi mijlocie a fluviului, ba chiar şi în Anatolia (misienii şi frigienii), atestaţi în Balcani cu un Regat Odriz în secolul VII BC, în care Terres domnea în 480 BC, timp în care Roma, abia devenea latină, prin Respublica Romana, ce-l detrona pe ultimul ei rege etrusc.

Altă pistă falsă este faptul că ei romanii ne-au învăţat să vorbim, când Herodot spunea că geţii sunt elita celui mai numeros popor european şi nici nu auzise de romani (chiar dacă ştia cine sunt etruscii), adică el părea să susţină că geţii erau un nucleu sedentar în timp ce toţi ceilalţi erau nomazi, treceau, erau traci.

Această pistă falsă, conform căreia am învăţat să vorbim de la romani, ea însăşi îşi are rădăcinile în <u>falsul că limbile neolatine se datorează exclusiv romanilor, ca şi faptului că limbile Kentum primează ca vechime asupra limbilor Satem, când sută, suare şi apă există în înscrisurile satem, adică sanscrite, vedice, indo-europene, cele mai vechi, pe când kentum, aqua şi solis nu există.</u>

Europa şcolită, însăşi latinii şi grecii, îşi revendică originea în limba indo-europeană=sanscrită=iraniana veche a dacilor, geţilor, ilirilor, sciţilor şi tracilor.

Latina Romei era o limbă de cancelarie scrisă, străină de poporul analfabet, precum atâtea alte limbi de cancelarie ale atâtor alte imperii.

Limba românilor este o limbă autohtonă vie, extrem de complexă, ne influenţată de limba scrisă, de şcoală, până de curând, cu trăsături specifice total neglijate, precum bogatul fond ancestral onomatopeic şi compunerea metaforică a cuvintelor prin limbajul morfemelor, limbă din care au plecat toate limbile europene, inclusiv sanscrita.

Oricine poate verifica faptul că Valea Dunării a fost locuită înainte de cizma italică şi că această cizmă a fost colonizată de neamul rumânilor de pe malurile fluviului, ducând acolo limba noastră şi nu invers.Daţi măcar clik în enciclopedia Wikipedia engleză.

Pentru Respublica Romana istoria începe din secolul VI BC.

Mulţi istorici încearcă să ne convingă că băştinaşii României erau nişte "triburi" incapabile să aibă nici măcar cuvinte proprii pentru apă, soare, oaie, bou , casă, etc.Cultura lor veche, de pete 7000 de ani, exemplificată de Cucuteni, prima civilizaţie urbană a Europei, face ca însăşi termenii de trib şi de clan să nu existe în limba română.Românii folosesc doar termenul de neam, inexistent în alte llimbi.

Roman şi rumân sunt două cuvinte distincte.ROMÁN, persoană care făcea parte din populaţia de bază a statului roman şi care se bucura de drepturi depline de cetăţenie. – Din lat. romanus. Sursa: DEX '98.Definiţia de roman nu implică noţiunea de neam, de etnie, ci doar pe acea de cetăţean, precum rom, din etnia romani a ţiganilor este un onorabil cetăţean român, ca şi maghiarul, care la rândul lui este un alt onorabil cetăţean român, ce vorbeşte la noi o limbă la fel de asiatică ca şi cea a etniei ţigăneşti "romani".

RUMÂN, iobag, şerb, vecin, prost.Sursa: Sinonime. ROMÂ´N, persoană care aparţine populaţiei de bază a României sau este originară din România. 2. Ţăran. ♦ Bărbat, soţ. ♦ Om (în general), bărbat. 3. (În forma *rumân*) Denumire dată, în evul mediu.– Lat. Romanus.

Dacă românii s-ar fi vrut romani sau ar fi fost convinşi că ei sunt romani, nu avea nici un rost să-şi spună rumâni, ci romani.

Cât de români erau lingviştii ce au alcătuit Dex-ul, vedem şi din echivalarea rumân=prost.

Cu toate cotropirile vremelnice şi parcelare, pe care le-a cunoscut neamul românesc al geto-dacilor dintr-o provincie istorică sau alta, poporul rumânilor, autohton în Bazinul Dunării de Jos, nu a fost stâpânit niciodată de cineva în totalitate şi şi-a continuat limba şi existenţa sa neîntrerupt.

Denumirea lui este axată pe sinonime pentru pă-MÂN-tean, ge-tu (tu al lui geos, cel de geos, pe care mergi) şi RU-MÂN, pă-MÂN-teanul de pe R'U .

Conceptul etimologic român de până acum afirmă că măslinele de la Roma au etimon "rusesc", mormolocul "rusesc" se metamorfozează într-o broască latină, numai peşte este latin, dar absolut

toţi peştii din toate apele României inclusiv toată terminologia piscicolă din toată România (peste 500 de cuvinte, 10 % din vocabular) sunt "ruseşti", apa latină opăreşte pe "ruseşte", aratul latin plugăreşte în "rusă" un ogor "rus", ninge pe latineşte o zăpadă "rusă", românii au o casă latină cu streaşină şi ziduri "ruseşti", din cărămizi greceşti, ei scriu latineşte şi citesc "ruseşte", în timp ce toate cuvintele cu etimon rusesc din limba română nu depăşesc cifra de 40, adică 0,30 %.

Nu există alţi slavi decât cei cu originea dintre peribalticii "ruşi" din nord de Carpaţi.

Cuvintele "slave" slavone din sudul Dunării sunt culese de ei de la băştinaşii din noua "patrie slavă"sudică.Ele nu existau în limbile slave înainte ca ei să coboare în sud, înainte ca ei să se creştineze, înainte ca ei să aibă biserici.Nici etnonimul slav nu exista înintea creştinării acestei populaţii.

A susţine că apă se trage din aqua contravine documentelor primare.

Cuvintele noastre sunt în primul rând româneşti şi abia mai apoi sunt ariene vedice, indo-europene, greceşti, romane şi germano-slave.

Greaca, latina şi germano-slava s-au născut direct din rumână, aşa cum demonstrează şi savantul lingvist german Johannes Schmidt în lucrarea sa Teoria valurilor.

Originea italicilor şi grecilor de pe Dunăre este bine documentată.

Sarmaţii şi sciţii sunt identificaţi cu geţii de documentele istoriei.

Până în prezent nu există nici un argument valid după care să decidem cine din cine se trage, decât faptul că România este spaţiul de antropogeneză europeană, inima vechii civilizaţii europene şi că românii au o limbă ancestrală, din neolitic, "rumâna onomatopeică", cea care a generat limbajul morfemelor stem, descifrabil în vorbirea curentă, contemporană, a românilor.

Românii şi-au construit singuri cuvintele într-un mod particular, specific.

Graiul românesc cuprinde cea mai veche "latină" şi cea mai veche "slavonă", înainte de a exista Roma şi migraţiile slavilor.

Latina s-a desprins din română.

Limbile slavilor s-au desprins din română.

Limba românilor este ancestrală şi începe cu sunetele din natură, ce alcătuiesc un fond de peste 350 de onomatopee şi de peste 350 de cuvinte primare cu compunere onomatopeică, exclusiv româneşti, din care derivă alte peste 1500, înţelese numai de către români, precum, poc, hurduc, a pocni, a hurduca.În India există peste 200 de cuvinte exclusiv româneşti, absente la alţi europeni.

Raţional, logic în evoluţionismul biologic,"româna onomatopeică", precede epoca neolitică.

Observaţia atentă a mii de cuvinte ne demonstrează că "româna onomatopeică" stă la originea sistemului european de comunicare sonoră, bazat pe imaginea auditivă a lucrurilor, ce conduce la limbajul metaforic din morfeme stem al lexemelor româneşti, noţiuni compuse prin aceste

morfeme sub forma de metaforă cuprinsă într-un cuvânt, asemănător cu sistemul chinez, plecat de la imaginea vizuală a lucrurilor, ce produce de asemenea cuvinte-metaforă.

Oamenii erau la început foarte puțini, locuiau pe teritorii mici şi comunicau între ei într-o singură limbă, ce prin procesul dialectum continuum a lingvistului American Leonard Bloomfield, din 1933, s-a tot diversificat, precum valurile dintr-un lac liniştit în care a căzut o piatră, fenomen descris de Johannes Schmidt.O limbă are dialecte în periferia ei, ele evoluează în altă limbă cu alte dialecte în periferia ei, etc, până cei din extreme nu se mai înțeleg.Un cuvânt al unei limbi suferă mici retuşuri sonore în timp şi spațiu, în cadrul unor dialecte, cu nuanțări de sens, până îşi schimbă chiar şi naționalitatea.CEAF-ă, albanez CEAF-ă;COIF, latin COF-ea;CAP, latin CAP-ut=CEF-alon, în greacă, COPF, în gemană;C*F=C*P=C*PF;cef-alic, cef-alee, coaf-ură, franceze.CAS-a fătului=HIS-ter=uter, în greceşte, devine cetate greacă HIS-tria şi HAuS-e=CAS-ă, gotic, german, ungar şi englez.TINĂ=T*N-ă=pământ, teritoriu=baş-TIN-ă, bos-TĂN-ărie, Indus-TAN, Pakis-TAN, pe Indus, TIN-it-is cetate, oraş antic pe Nil, TIN-a zeu etrusc pe Tevere.Fonemul S, adăugat la TINĂ, S+T*N, conduce la S-TÂN-ă, S-TAN-ă, S-TÂN-că, ce devine Ş-TAIN= piatră în germană şi engleză.NEAUA devine NEve la Roma, S+NEg în rusă, S+NOU în engleză şi germană.MOARTE +S, devine SMERTI, la ruşi.TAR-e +Ş, devine antonimul Ş-TER-s, slab, Ş-TIR-b, Ş-TER-ben=a muri, Ş-TUR-m, atac puternic, tare, în germană.APĂ +S devine S-UPĂ, la francezi şi englezi, Z-UPE la germani;APĂ+Z devine Z-ĂPA-dă; ABU-r+V devine V-APO-r, în latină, franceză şi engleză;toate derivă din APĂ.

Colectivitatea se deplasa cu toți membrii ei dintr-un loc în altul, după epuizarea hranei.După descoperirea agriculturii, o parte din colectivitate rămânea pe loc şi doar surplusul pleca.

Înainte de a exista orice naţiune, fiecare lucru primea un nume, descris de colectivitate la descoperirea lui.

Europenii au descris fenomenele cu predilecție prin imaginea lor auditivă, metafore ce se cheamă onomatopee.

Modelul onomatopeei a generat sistemul de cuvinte metaforă.

Înainte de a se diferenția lumea în naţiuni ea s-a diferenţiat pe domenii de activitate în cadrul aceleiaşi colectivități.Domeniile de activitate au creat categorii lingvistice.

În fiecare breaslă a apărut un vocabular specific.Breslele au influenţat categorii importante de populație.

Cel mai vechi profil al rumânilor a fost cel de pescari, păstori, crescători de animale şi de agricultori, profilul grecilor a fost cel de navigatori şi profilul romanilor a fost cel de războinici.

Bazinul Dunării de Jos este locul primului neolitic european, care nu poate fi conceput fără o limbă conținând toți termenii definind cuceririle experienței umane ale epocii.

Aceştia persistă până în zilele noastre, cu ajustări eufonice în simfonia limbilor moderne, precum:

GREBLA apucă (GREB, în engleză), HAIDDUCII se duc să se ascundă (HAID, în engleză), ZGÂMBOI (BOI, în engleză), GARDUL apără, păstrează (“GARDĂ, GUARD, GARDE”, în franceză),

GURA mânâncă (ÎN-GUR-GÎT-EAZĂ, ingurgitează, este GUR-MAN-dă, REGURGITEAZĂ, în franceză), BĂIAT (BET, în punjabi), SEACĂ (SOCA, în punjabi), JUNE (JUAN, în punjabi), PANDUR (PANDERU, în punjabi), NUNTĂ (NEUNDA, în punjabi), MĂLĂIeţ (păstos), făină de MĂLAI, de mă-MĂLI-gă păstoasă, MĂLAI (MALAI, pastă mălăiaţă, în punjabi), etc.

Mălăieţ, mămăligă, mălai, sunt cuvinte exclusiv româneşti, dar le găsim la mii de kilometri depărtare, în Pungiabi-ul indian şi pakistanez, cu toponime precum La HORE, DELI, BANN, TRAG, ZOB, MULTAN, BELAN, GAIA, PATNA, IASC, DACCA, SURATA, TOPTI, GAŢII, CĂLCATA (Calcuta, în pronunţie engleză).

La noi este sediul primului popor de agricultori din Europa, care nu a abandonat niciodată teritoriul României, păstrând, de aproximativ 10.000 de ani, "o limbă unitară", pe un teritoriu vast, ramificată din Pirinei până în Punjabi, prin cei care au emigrat, încă din preistorie, pe căile urmate de această civilizaţie neolitică, ce se ştie că în Europa a plecat iniţial din spre România spre vest şi nu invers, iar în Siberia şi India dinspre Europa spre Asia, nu invers.

Onomatopeea "genuină", cu sunetul Î, Â, păstrată numai în limba română, este cea care a condus la un sistem de comunicare numit Limbajul metaforic al morfemelor stem, un tipar specific al cuvintelor româneşti, acelaşi pentru toate cuvintele, indiferent de etimoanele străine presupuse.

Morfemele stem româneşti compun sonor şi semantic multe noţiuni europene.

Fiecare cuvânt românesc, prin aglutinarea de morfeme stem, un fel de rădăcini de cuvânt, produce o descriere metaforică a noţiunii, copiată de „străini", cu mici deformări sonore.

"Indo"-europeana rezultă din rumâna geto-pelasgo-scită şi nu invers.

<u>Lexeme autentice româneşti</u>, nu ale altor europeni (ce au doar radicali îndepărtaţi), <u>sunt scrise în diverse variante ale sanscritei</u>, cu aproximativ 1000 de ani înainte de a fi scrisă greaca sau latina, pentru că atât iranienii sciţi, cât şi hinduşii vedici, sunt plecaţi din "România".

La rândul lor, atât grecii, cât şi romanii, au plecat tot dintre "rumâni", pentru că "România" este spaţiul de antropogeneză europeană, de dinainte şi de după glaciaţiunea Wűrm, aspect argumentat şi de „românul" de 42.000 de ani din Peştera cu oase din Banat, primul om din lume de tip contemporan.

<u>Se cunosc doar două arealuri de vieţuire umană în Europa, în timpul glaciaţiunii Wűrm şi anume unul vestic din Pirinei plus Grimaldi şi altul în Carpaţi.</u>

Cel vestic a dispărut fără urmă în contemporaneitate *<u>rămânând doar cel din Carpaţi ca depozitar al întregului bagaj genetic şi lingvistic european, ce se ştie că a fost refăcut din Bazinul Dunării de Jos.</u>*

Româna produce impresia unei limbi "de strânsură", pentru că, lexemele ei se găsesc, mai mult sau mai puţin stâlcite, în toate limbile europene, dând această falsă percepţie, dar compunerea metaforică a lor se menţine doar în dulcele grai românesc, care a precedat sanscrita.

Un exemplu extrem de ilustrativ este NOAPTE.

O simplă schimbare a lui P în C (invers decât oficial) duce de la "latinescul" românesc NOAPTE la "sanscritul NOACTA", din care derivă NACT, în germană, NOX, NOCTIS în latină, NOCI în rusă, "NAIT" în engleză," NUI" în franceză, copii sonore ale lui NOAPTE, sau dacă vreţi NACTA.

În cuvântul NOAPTE eu disting o însumare de morfeme stem ce pot descrie două înţelesuri metaforice ale conceptului noţiunii de NOAPTE, în română:
1.-noaptea întrerupe ziua şi 2.-noaptea se repetă periodic.

1.-Fiecare noapte este o (NOUĂ) ru-PTU-ră a zilei.

2.-Fiecare NOAP-te este un fenomen periodic, precum NĂP-ârlitul sau recolta de NAP-i.

Morfemul stem N*P exprimă periodicitatea fenomenului de NĂP-ârlire, periodicitatea recoltării NAP-ilor, inclusiv periodicitatea apariţiei soarelui şi zilei, el, NAP, fiind numele „luminii periodice", SOARE, ZIUĂ, pe teritoriul vecin Ungaria, de origine necunoscută, absent în ugro-finică, dar prezent ca „N'AP-te", în România.

T*(D*) este un <u>morfem stem monosilabic</u>, codificat, „foc, lumină"=TĂ-ciune, s-TE-le (S-vezi-DA, în rusă), ar-DE, *, asteriscul fiind un simbol ce înlocuieşte în morfem sunetul vocalic, format chiar şi de un triftong, producând o <u>codificare doar a morfemelor comune cu</u> <u>două sau cu mai multe cuvinte primare (nu derivate) din acelaşi domeniu ori sferă semantică</u>.

N*P+T*=periodicitate N*P a luminii T*= NOAP+TE.

Pe copiile cuvântului noapte nu puteţi grefa niciun fel de concept metaforic al noţiunii de noapte.

Morfemele stem sunt rădăcini de cuvânt, lexeme, codificate: o rădăcină NOA şi o rădăcină PTE=NOA+PTE;NOA derivă din cuvântul NOU şi PTE din cuvântul ru-PTE, ru-PTU-ră.

NOU este "NAI", în germană, NUOVO, în latină, NOVAIA, în rusă, „NIU" în engleză, „NUVEL", în franceză şi NAU în masa-getă.

Ni se spune că NOU am învăţat de la Împăratul Traian, dar masa-geţii şi ruşii de unde au învăţat NAU şi NOVAIA (nou)?

NOU este acreditat ca etimon latin, dar el există şi la masageţii ajunşi în Punjabi, înainte de a exista Roma latină.

El face parte din limbajul colocvial şi nu avea cum să ajungă la ruşi, fără un contact direct cu romanii, de cel puţin 165 de ani, ca la noi, aspect ce lipseşte din istorie. Ei sunt amplasaţi pe fostele teritorii "Daco-Getice" recunoscute ca atare de către istorici, iar "Daco-Geţii" sunt strămoşii oficiali ai românilor.

Ru-PTU-ră e RU-PTU-RE, în franceză, RU-MPERE, în latină (a deschide, cu efort, drum de trecere), RU-HNUTI, în rusă, B-RO-KEN, în engleză şi germană. Toate conţin morfemul R*-, de fapt o onomatopee ce asociază sunetul onomatopeic RRU fenomenului fizic al ruperii unui lemn, dar numai cuvintele românilor şi francezilor conţin morfemul PT*-, ce exprimă îndepărtarea de ceva, cu apropierea concomitentă de altceva, descrierea metaforică, a vizualizării imaginii fenomenului însuşi de ruptură.

A RUPE este un cuvânt din limbajul colocvial românesc şi nu a fost importat din Franţa de către paşoptiştii români pentru a compune cuvântul NOA-PTE.

În română există morfemul stem N* = „înnoire" = NA-şte-re, NOU.

În română există morfemul stem PT* = apropiere – îndepărtare = pie-PTĂ- na-re, ru-PTU-ră, a se în-dre-PTA.

N*+PT*=metafora NOA+PTE, noua îndepărtare sau rupere a zilei, care se şi apropie.

Cum de nu am învăţat de la romanii împăratului Traian cuvinte prin care se descriu aspecte specifice civilizaţiei Romei de atunci, precum SUTĂ, CĂRĂMIDĂ, ZID, CLĂDIRE, POD, DRUM, MĂSLINE , fără etimon latin şi am "învăţat" APĂ, AER, SOARE, cu etimon latin, pentru elemente ale naturii, pe care nu le-au adus ostaşii lui, spre deosebire de LEGIUNI, COHORTE cu CENTURIONI, CASTRE, URBE, MUNICIPIUM, VICUS, ARENE, făcute de ei, la noi, dar absente în româna colocvială ancestrală.

Aspectul contravine unei logici elementare.

"Latina" românilor, cu APĂ, AER, SOARE, ELEMENTE ALE NATURII, etc, este mai veche decât Roma însăşi şi este scrisă în Vedele Indiei, unde nu găsiţi nicio urmă de AQUA, SOLIS sau CENTUM.

Românescul SUTĂ este atestat în sanscrită cu 1000 de ani înainte de latinescul roman KENTUM (SEnTUm), ca şi latinul românesc SOARE (de fapt suare), înainte de latinescul Romei SOL, -lis.

Schimbarea inversă a lui P în C duce nu numai de la românescul NOAPTE la indo-europeanul „primar" „NACTA", dar şi de la românescul latin APA la latinescul Romei „ACUA", de la românescul latin PATRU la latinescul Romei „CATRO", precum şi la rusescul CETÂRE.

Românii de rând nu ştiu că prima agricultură europeană, prima ceramică (după glaciaţiunea Wűrm), prima ceramică neagră şi prima ceramică pictată pe teritoriul continental al Europei, prima reţea de apă şi canalizare, primele oraşe sistematizate şi prima scriere, au apărut în "România".Ei nu ştiu nimica despre strămoşii lor Masa-Geţi ori Sciţi şi nici că strămoşii lor Iler-Geţi, Indi-Geţi şi Apii, au existat în Spania, înainte ca romanii să fi pus vreodată piciorul în Peninsula Iberică, deşi ne-o spune francezul Guido A Mansuelli şi Wikipedia.

Luând în consideraţie criteriile enumerate şi studiul meu lexical a peste patru mii de cuvinte primare din fondul colocvial ancestral românesc, comparate cu peste 10 limbi de circulatie curentă, dimpreună cu descoperirea a 2000 de lexeme arhaice româneşti, 1000 cu etimon latin, 350 cu etimon bulgaro-slav, 175 turco-maghiar, 200 cu etimoane diverse şi 200 exclusiv româneşti (cu etimon necunoscut sau albanez), vorbite azi de urmaşii masageţilor în Punjabi, asociate la 1200 cuvinte româneşti scrise în sanscrită, identificate de Marin Bărbulescu-Dacu, se poate înţelege de ce este româna prima limbă a vechii Europe.

Cronologia datelor arheologice din România, ce corespunde cu cronologia de pe piatra de mormânt a lui Ştefan cel Mare, comparată cu cea a restului Europei, coroborată cu cuvintele autentice româneşti de etimon latin scrise în sanscrită, apoi vorbite azi de urmaşii masageţilor şi macedonenilor lui Alexandru cel Mare în Punjabi, la 3000 de Km de cea mai estică graniţă a

Imperiului Roman, arată că romanii sunt fraţii noştri gemeni de pe vremea geţilor, nu de pe vremea Imperiului roman sau dacă vreţi nepoţii rumânilor şi nu invers.

Rumânii geţii sunt din totdeauna stăpânii gurilor Dunării, fluviu care este axa continentului European şi prin schema genetică, un material genetic veşnic viu, trăiesc azi în noi.

Ei intuiau acest fenomen genetic şi în temeiul lui se considerau nemuritori, se cosiderau zei.

Publicat în Istorie, Lingvistică | 3 comentarii

Teoria morfemelor, chiar atât de greu de înţeles?

Publicat pe martie 3, 2011 de hangeonos

CINE LE PERMITE UNOR LINGVIŞTI SĂ AFIRME CĂ ROMÂNII NU AU PRODUS NICIODATĂ NIMIC, NICI MĂCAR CUVINTELE CE LE IES PE GURĂ ?
PE CE TEMEI ? ETIMOLOGIA ROMÂNEI COLOCVIALE ANCESTRALE ESTE OPERA LUI DUMNEZEU, UN TABU, SAU URZEALA UNORA ?

Eu sunt doar un vorbitor de limbă română ce şi-a pus aceste întrebări, spre deosebire de alţii cărora nici prin gând nu le trece să-şi pună întrebări, dar acuză.

Ce are lingvistul Aurora Peţan cu Lucian Cueşdean?

http://dacica.ro/blog/?p=3420

Cine este L.I.C., după Aurora Peţan, pătita ?
În poză, individul este un monstru fioros, cu pumnul ridicat, ce o siluieşte pe neprihănita Aurora să-i citească cărticica Româna, limba vechii Europe, pentru ca persoana care stă cu mâinele-n sân să afle că el este „primul bătător de câmpi” , propovăduitor al unor idei năstrușnice ce atribuie rumânilor formarea cuvintelor româneşti. Ea vă şi îndeamnă să râdeţi împreună cu dumneaei de modul în care zice el că românii şi-ar construi cuvintele, blasfemie faţă de dogma ce decretează că românii nu au construit niciodată nimic, nici măcar cuvintele ce le ies pe gură.

„Ia sa vedem cum face domnul L.I.C. etimologie.De la pagina 48 cetire:
Un STE-JAR are un lemn dur caruia îi STA JAR-UL mult mai mult decât la alte esente lemnoase din România.
Un MAS-LIN are fructe care trebuiesc MES-tecate LIN.
O VIE-SPE este o VIE-tuitore din România care SPE-rie lumea.
Un BON-DAR este o gâza care DUR-UIE pe lânga om, dar este BUN-A, nu înteapa si are un pufulet fin ca o BUN-da.
În româna PAL-MA se umfla si se dezumfla, ca si PLA-MÂN-UL. (exersati, s-ar putea sa va iasa)
PLU-GE, umfla GE-OS-UL de sub români (aici trebuie sa va traduc în româna post-neolitica: „plugul umlfa josul de sub români”; logic, nu?)
Nu mai am rabdare sa copiez din cartea lui, dar sper ca v-am descretit fruntile.”

După ce v-aţi descreţit frunţile, poate că mai aveţi unii răbdarea să mai şi judecaţi puţin.
ETIMÓN, etimoane, s. n. Cuvânt (de obicei dintr-o limbă străină) din care provine un anumit

cuvânt al unei limbi; etimologie (3). – Din fr. Etymon
De ce o fi oare obligatoriu ca orice cuvânt românesc să provină dintr-o limbă străină?!
STEJÁR, stejari, s. m. (La pl.) Gen de arbori înalţi ...– Cf. bg. stežer.
MĂSLÍN, măslini, s. m. 1. Arbore cultivat în regiunile mediteraneene ...– Din măslină (derivat regresiv).
MĂSLÍNĂ, măsline, s. f. Fructul măslinului...– Din sl. maslina.
VIÉSPE, viespi, s. f. 1...insecte himenoptere, cu un ac şi cu o pungă cu venin. – Lat. *vespis (= vespa).
BONDÁR, bondari, s. m....insecte himenoptere asemănătoare cu albina...care bâzâie. – Formaţie onomatopeică.
PÁLMĂ1, palme, s. f. 1. Partea dinăuntru a mâinii, de la încheietura cu antebraţul până la vârful degetelor...-Lat.Palma.
PLĂMÂ´N, plămâni, s. m. ..organe cu ajutorul cărora se face respiraţia.– Din ngr. plemóni.
PULMÓN, pulmoni, s. m. (Anat.) Plămân (la om). – Din lat. pulmo, -onis. NEOGRÉC, -EÁCĂ, neogreci, -ce, adj. ...limba greacă din perioada modernă, începând din sec. XVI până în zilele noastre– Din fr. néo-grec.
PLUG, pluguri, s. n. 1. Unealtă agricolă ...la arat, 5. (Reg.) Pluguşor (2). – Din sl. plugŭ.
GEO- Element de compunere „(referitor la) Pământ < fr. géo-, it. geo- < gr. ge – pământ].
JOS, JOÁSĂ, joşi, joase, adv., adj. I. Adv. ... la nivelul pământului; ...– Lat. deo[r]sum.

Nu ştiu cu câtă poftă aţi râs dv de glumele doamnei cu limbaj inchizitorial şi inovator, de adevărat cercetător în limbă, dar eu am fost mai curând indispus de atâta prostie a unora ce-şi imaginează străbunii cretini, pentru că au spus-o unii, mari „patrioţi”, fără măcar să cerceteze dacă este aşa sau nu.

Să începem cu sfârşitul. Eu am auzit ţăranul spunând „am mărs pe geosu” şi sunt sigur că el vorbea româneşte mai corect decât doamna „limbistă”, cercetător infatuat, ce pretinde că el nu ar fi spus geosu=pământ, recte că merge pe pământ nu călare sau pe „deorsum”.
Lingviştii ne impun idea că slavii originari din zona sub arctică sunt cei care au inventat plugul şi măslinele, că ne-au învăţat de toate, până şi să vorbim.

Cu ce ocazie? Cine şi cum dovedeşte fără drept de apel că rumânii au învăţat de la bulgari şi de la slavi să spună stejar şi plug.
Ce argumente sunt că fenomenul nu s-a produs invers ? Raţionamentul lor este stupefiant: dacă este un cuvânt vorbit de romanii de la Roma din România şi nu există la Roma, trebuie că el vine de la oricine altcineva, chiar dacă e vorba de noii veniţi.

Noi, „cretineii”, i-am aşteptat pe grecii din secolul XVI, ca să aflăm cum se zice la PLĂMÂN şi totuşi nu râd şi curcile de asemenea studii etimologice, ce spun printre altele că socul se trage din latinescul SAMBUCTUS, iar PORUMBUL din latinescul PALUMBUS, deşi romanii decedaseră cu 1000 de ani înainte ca Cristofor Columb şi ortacii săi să descopere porumbul în Americi.

Oameni buni, chiar nu băgaţi de seamă că aceşti lingvişti ne prostesc în faţă ? Nu vedeţi că ei taie cu sărg rădăcinile noastre ce ne leagă de România, ca să ne spulbere vântul ?
Nu vedeţi că ei vor să fim de la Roma, de la Moscova, de la Istanbul, Budapesta şi de oriunde din altă parte, până şi din stepele cumane, numai din România nu ?

Dacă un cercetător nu știe că o palmă se umflă când devine pumn, atunci halal cercetător. Dacă el nu observă că noţiunile româneşti se definesc în cuvinte metafore, ce să mai spunem.
NOȚIÚNE, noțiuni, s. f. 1. Formă logică fundamentală a gândirii omenești ; concept. – Din fr. notion, lat. notio, -onis.
CUVÂ´NT, cuvinte, s. n. ... asocierea unui sens (sau a unui complex de sensuri) şi a unui complex sonor; – Lat. conventus „adunare, întrunire", conventum „înțelegere".
SENS, sensuri, s. n. 1. Înțeles – Conținut noțional sau logic. – Din fr. sens, lat. sensus.

Etimologia modernă este cu totul alta şi dictată de rapiditatea răspândirii informațiilor la distanțe foarte mari, cu mijloace moderne, fenomen aproape absent la nivelul formării lexicului ancestral românesc. Nimeni nu a discutat vreodată modul în care s-au format cuvintele, unde şi când, ci doar s-au emis păreri privind vehicularea cuvintelor scrise, de la cineva la altcineva, fără a pune problema atestării lor riguroase, fără a pune măcar în cumpănă capacitatea scrisului de a reda fidel vorbirea şi implicarea celor care au scris în însăşi alterarea cuvântului prin inventarea unor reguli în cadrul şcolarizării.

Conform dexului un cuvânt este o grefare a unei noţiuni pe o alcătuire sonoră. Pe acest temei putem observa că FLOAREA SOARELUI este o singură noţiune, desfăcută de lingviştii români în două cuvinte, ca şi ciuboţica cucului, etc.şi LINGURĂ, o altă noţiune, consemnată de lingvişti ca un singur cuvânt, deşi conţine de fapt două cuvinte, LIN şi GURĂ.
Poate nu ştiţi ce este o lingură şi aflaţi din Dex.
LÍNGURĂ, linguri, s. f. Obiect de metal sau de lemn pentru uzul casnic, alcătuit dintr-o parte ovală scobită şi dintr-o coadă. – Lat. lingula. Un ţăran ar defini-o ca pe ceva ce trebuie dus LIN la GURĂ, că altfel se varsă conţinutul „obiectului". Lingula nu poate fi dusă la gură, că nu există ca lingură. Floarea soarelui, ciuboţica cucului şi lingură sunt toate nişte metafore.

METÁFORĂ, metafore, s. f. Figură de stil,... cuvântul-imagine; – Din lat. metaphora, it. metafora, fr. métaphore.

Nu există nicio onomatopee fără ca ea să fie o metaforă, în sine. După acelaşi model sunt alcătuite aproape toate cuvintele româneşti, inclusiv măs-lină, stă-jarul, vie-spe, bon-daru, etc., ce scot din sărite pe lingviştii noştri alde Aurora, diferenţa fiind doar asocirea de rădăcini (frânturi) de cuvinte mai lungi sau mai scurte. Ele dovedesc uneori originea clară în limba română a unor cuvinte din alte limbi, la care lipseşte câte o parte din rădăcini.

De exemplu URSU se cheamă URSUS în latină şi AORSO în greacă. El, animalul greoi, UR-(că)-SUs doar în română, pentru că a urca şi sus nu există sub această formă în limbile respective, decât în română.
URCÁ, -Probabil *lat oricare (=oriri).
SUS adv. – Lat. susum (= sursum). Există o mulţime de cuvinte ce aparţin numai românilor, dar ele sunt atribuite cu generozitate altora. LIN, -Ă, lini, -e, adj. Care se mişcă ...fără salturi– Lat. lenus, -a (= lenis).
GÚRĂ, guri, s. f.Cavitate din partea anterioară a capului, prin care alimentele sunt introduse în organism<lat. Gula(=gâtlej).
Oricine observă că gură nu există în alte limbi, cum nu există nici lingură în nicio altă limbă.

Sper că aţi înţeles până la urmă, doamnă Aurora Peţan, că este vorba de etimologii exprimate ca metafore, în limba rumână.

Întrebarea care se pune este doar una singură: cine de cine trebuie să râdă sau de ce. Eu mă întreb despre ceva mult mai grav şi anume despre faptul că librăriile din Bucureşti îmi returnează cărţile pentru că „nu le cere lumea”, deşi nu pun în discuţie niciun alt aspect decât pe cel ce priveşte limbajul colocvial ancestral al neamului românesc şi nu etimologia lexicului modern. În fond nu-i bai, dar păcat de banii mei pierduţi de grija altora. Vina este doar a mea, că eu ştiam zicala, „câinele moare de alergătură şi prostul de grija altuia”. Stau şi mă întreb dacă semenii mei intră în grija mea sau a altuia.

Poate citiţi „Peripeţiile hazlii ale doctorului Cueşdean la Tobruk”, pentru a afla tâlcul şaradei cu câinele

Publicat în Istorie, Lingvistică, Lucian Iosif Cueşdean | Etichetat LUCIAN CUESDEAN ROMANA LIMBA VECHII EUROPE AURORA PETAN | 10 comentarii

Românii nu există

Publicat pe august 23, 2010 de hangeonos

La o primă vedere această afirmaţie din titlu poate părea chiar teribilistică, dar după o studiere a faptelor se va vedea că are suport logic.

Lucian Iosif Cueşdean în “Româna, limba vechii Europe” ne atenţionează: “Limba română nu are cuvinte de origine română” de unde reiese că “Românii nu există pentru că ei nu au cuvinte româneşti”.

Tot dumnealui precizează următoarele:

“Dicţionarul explicativ al limbii române, din 1975, nu recunoaşte nici un cuvânt ca fiind de origine română, iar pe de altă parte li se reproşează celor ce încearcă să cerceteze acest aspect, că ar avea tendinţe megalomanice, patriotarde şi protocroniste, atunci când ei afirmă cu argumente credibile, că există un neam românesc şi nu numai că el există, dar el este chiar cel mai vechi din Europa.”

În şcolile din România se învaţă o istorie antică trunchiată, lipsită de logică elementară. Pe baza presupusei inexistenţe a unor cuvinte dacice această istorie încearcă să ne convingă că originea românilor este determinată de hibridarea romanilor “civlizaţi” cu femeile dacilor “primitivi”.

De fapt, lucrurile stau pe dos. Nu geto-dacii au preluat graiul de la romanii cotropitori ci popoarele din Peninsula Italică au făcut parte din neamul traco-latinilor ce aveau ca grai şi Proto-latina ori Lingua Prisca(latina bătrână).

După Guido Mansuelli, primul site neolitic al Italiei poartă denumirea de Mol-feta, cu Mol ca şi în Zal-mol-xis, mol-ţam, nă-mol, Mol-dova, mol-ifta, mol-ia (femeie în italiană), etc., şi este tipic balcanic. Molfeta se află în sudul peninsulei în regiunea Apulia ori Puglia. Apu ca în sancrită(apă) şi glia -pământ în română. Acest teritoriu a fost locuit în vechime de mez-api, apuli şi apii-gii.

După toate aceste denumiri şi după concluziile savantului italian, acei ce au produs primul neolitic din “cizmă” nu puteau fi decât geto-dacii apuli (de pe ape).

Aici trebuie precizate câteva aspecte legate de termenul de roman.

Romani erau doar aceia care locuiau în oraşul Roma şi în împrejurimile acestuia. Denumirea de roman/romanus nu exprima naţionalitatea ci "cetăţenia". Acei ce au populat Roma erau plecaţi din mijlocul triburilor latine din Latium, fie ei umbri, sabini, liguri, dardani, etrusci, etc. Pe temelia acestor dialecte latine fost dezvoltată limba latină a Romei.

Isidor din Sevilla, în "Origenes" amintea de existenţa a patru limbi latine în Latium: "Unii au spus că au fost patru limbi latine, adică Prisca (cea veche), Latina, Romana, Mixta. Prisca a fost aceea de care s-au folosit cei mai vechi (locuitori) ai Italiei în timpul lui Ianus şi Saturnus, neregulată-barbară, după cum se vede din cântecele Saliilor".

Am arătat mai sus care au fost cei mai vechi în Peninsula Italică.

La noi în România se "bate monedă" în continuare pe seama faptului că "romanii" au ajuns în Dacia şi i-au învăţat latina pe geto-daci. Nu insist aici în a dovedi ilarul teoriei romanizării ci vreau să arăt că mare parte din legionarii ce au ajuns în Dacia aparţineau multor naţii de pe 3 continente şi că majoritatea covărşitoare nu cunoşteau "un bob" de latină. După Traian nici măcar împăraţii nu mai erau romani, nu mai vorbim de generali şi de soldaţi. Există dovezi certe care arată că nici unii dintre generali şi împăraţi nu cunoşteau la perfecţie latină, ce să mai vorbim de grosul armatei.

Am terminat şi cu asta. Să mergem mai departe.

În "Istoria începe în Carpaţi", Paul Lazăr Tonciulescu, prezintă o altă stare de fapte între culturile romană şi dacică, în capitolele "Dezastrul ireparabil al ocupaţiei romane" şi "Urmele palide ale civilizaţiei romane în Dacia".

De acolo aflăm că geto-dacii le erau net superiori romanilor, exceptând armata (organizarea acesteia) şi cultura orăşenească(de citit studiul lui Andrei Vărtic, "De la constructul lingvistic românesc spre logosul universal", mai exact, capitolul "Refuzul urbei la civilizaţiile carpato-dunărene").

Dau aici câteva citate din acest studiu.

"Urbea şi scrisul au mers mână în mână în Răsăritul Apropiat, Egypt, Grecia şi Roma, au fost jinduite şi folosite de către locuitorii acelor civilizaţii, care au prelungit în scris şi activitatea religioasă, şi pe cea economică, şi pe cea de cunoaştere, şi pe cea de continuitate gentilică şi etnică, dar mai ales pe cea de dominaţie politică şi civilizatoare", pe când geto-dacii dispreţuiau oraşele şi foloseau scrisul doar pentru uz religios, sacru.

Dumnealui continuă, demonstrând că nu poţi caracteriza o societate ca involuată doar pentru refuzul urbanizării şi a scrierii laice. "Refuzul vieţii urbane şi a scrisului, refuzul aşa zisei intrări în istorie prin aceste invenţii ale omului, nu a însemnat că oamenii din aceste spaţii nu au cunoscut o bogată viaţă spirituală sau metode bune de depozitare şi transmitere a informaţiei vitale. . . Descoperirile arheologice de la Brânzeni, Mitoc, Coşăuţi, Dorohoi (pentru paleoliticul superor timpuriu) sau cele de la Porţile de Fier (arealul Cuina Turcului – Schela Cladovei) (pentru paleoliticul târziu şi neoliticul timpuriu) înca nu au fost puse de istoriografia moderna în timelane-ul lumii. Dar necesitatea imperioasă a acestui act de justeţe faţă de originile întregii specii umane o cere cu stăruinţă chiar starea actuală a fiinţării fiinţei omeneşti pe Pământ."

Să continuăm cu studiul lui Paul Tonciulescu. Să vedem care au fost influenţele romane în câteva domenii ale vieţii de zi cu zi a geto-dacilor.

Din punctul de vedere a conceptelor religioase geto-dacii le erau superiori romanilor cuceritori. Ei credau doar într-un singur zeu, Zalmoxis.

În arhitectura populară influenţele romane au fost nule, continuând să se practice stilul de arhitectură dacic care se mai păstrează încă în unele zone. Strămoşii noştri ridicau case din nuiele, paie şi lut cu 17.000 de ani înainte ca Roma să înceapă să existe şi după aceea, timp de aproape 3.000 de ani, până la începutul sec XX.

Profesiile autohtonilor au rămas în mare parte aceleaşi, în timpul ocupaţiei şi după părăsirea silită a Daciei.

Unele dintre legiunile armatei romane au preluat stindardul dacic, (dragonul dacic) reprezentând lupul şi şarpele, unic în lumea antică. "Dacii învinşi nu au avut ce prelua deoarece armata lor a fost desfiinţată."

În tot timpul stăpânirii romane în Dacia ocupată n-a fost creat nici un centru de cultură pentru autohtoni. La daci scrisul avea doar caracter sacru, dar în schimb foloseau „alfabete proprii diferenţiate pe regiuni şi având un fond comun, pentru inscripţii, alfabete din care a fost selectat alfabetul zis chirilic." Dacii foloseau un calendar solar, "cel mai precis din antichitate. Eroarea acestui calendar era de 1, 78 zile la 34 ani, adică 1h 15' 3" pe an".

În educaţie influenţele ocupaţiei au fost negative, "de la un popor educat în cultul cotropirii şi al jafului, dacii nu aveau ce învăţa şi nici nu au preluat nimic."

Romanii cotropitori nu au impus mai nimic desosebit în cultura dacilor cuceriţi. Aceştia aveau o cultură închisă (inaccesibilă străinilor), nescrisă şi ferită de mediocritatea şi agresivitatea oamenilor acelor vremuri, ce a fost transmisă urmaşilor doar prin viu grai.

Dar să revenim la limba română şi la groparii ei.

Aceşti academicienii (români ori ba) îi situează pe aceia care au dezvoltat primele locuinţe de pe planetă, prima agricultură din Europa, prima ceramică neagră, cea mai frumoasă ceramica din Europa şi probabil de pe întreaga planetă(magnifica cultură Cucuteni) şi primele înscrisuri ale omenirii "pe acelaşi plan cu toţi nomazii".

Dumnealor uită un fapt, anume, "este logic ca o societate sedentară de agricultori, comparativ cu nomazii, să dezvolte o viaţă socială din ce în ce mai complexă, consemnând în cuvinte, ca într-o arhivă de istorie, toată evoluţia din diverse domenii".

Etimoanele limbi române dau impresia că nu există nici un cuvânt de origine română. Limba română conţine cuvinte cu etimon latin, roman, slav, grec, turcesc, maghiar, albanez şi unele cuvinte cu etimon necunoscut.

Existenţa în unele graiuri anterioare romanilor, slavilor, turcilor, etc. a unor cuvinte comune cu româna infirmă această teorie atât de injustă.

De exemplu, limba Sanscrită are 1500 de cuvinte comune cu româna printre care se găsesc şi cuvintele sacre ale vedelor, Om, Ram, Sa, Vede, Dakşa, Valac(Valah), etc.

Paul Tonciulescu a descoperit circa 100 de cuvinte româneşti în sumeriană, cuvinte cu o vechime de la 3000 la 5.000 de ani.

La fel, a descoperit câteva sute de cuvinte româneşti în limbile etruscă, albaneză, bască şi greacă, în scrierile lui Homeros.

Augustin Deac a găsit peste 500 de cuvinte rumâneşti în greaca veche.

De la un român din Tunisia am aflat de existenţa câtorva cuvinte româneşti în nordul Africii, cum ar fi: Tamash, Foggaras, Arad(munte şi regiune), Deva, Chelibia, yennar, furar; mayu, iunyu, iulyu (luni din calendarul berber), Colina Barsa în Cartagina, Sosuvlei(mlaştină; format din sos şi vlei/hlei, semnificând pământ moale, nămol, oarecum prin tehnica specifică limbajului românesc al morfemelor), etc.

Acest limbaj al morfemelor "acoperă aproape tot sistemul lexical românesc, care dovedeşte în felul acesta că el nu este un simplu amalgam de cuvinte străine, aşa cum apare la un examen superficial şi nedocumentat suficient".

Până la urmă ce sunt aceste morfeme denumite pe alocuri şi morfeme stem?

"Demonstraţia este teribil de simplă". De fapt aceste morfeme, sunt "o alternativă la tabuul etimoanelor".

Astfel, "Este uşor de constatat că grupuri sonore, regăsite în morfeme, formează o familie de cuvinte, cu un înţeles comun extrem de vag conturat", un fel de metafore înţelese doar de români. Credibilitatea acestui limbaj este precară din cauza aspectului, prea simplu pentru a fi adevărat, cel puţin la o primă vedere superficială".

Onomatopeele limbii române pot intra în alcătuirea morfemelor. "POC, AUU, TÂR, SFÂR, PÂR, sunt dintre primele "cuvinte imagine"."

"Ele devin morfeme în cuvinte ca POC-NI-TUR-Ă, AU-ZU, TÂR-ÂT, SFÂR-ÂIE, PÂR-ÂIE, PÂR-ÂU."

"Metafora nu este obligatoriu elegantă, dar ea este un cuvânt imagine. . . Morfemele sunt o sursă de compunere metaforică a cuvintelor româneşti. . . Prin prisma morfemelor, aproape toate cuvintele româneşti sunt nişte metafore, "cuvinte imagine; pictograme"."

Astfel, "Focul PÂR_ÂIE, PÂR-JOL-EŞ-TE, face PÂR-JOALE, PÂR-GUIE, toate sunt metafore şi folosesc morfemul PÂR, o onomatopee, dar cuvântul PÂRJOALĂ are etimon maghiar", deşi "compunera onomatopeică este certificatul de vechime a limbii române, emis de o datină imuabilă, legea fundamentală a neamului nostru".

Româna este graiul vechii Europe pentru că "forma primară a derivării onomatopeice nu există decât în limba română".

Apii, apulii, armâni, rumâni, ramanii, cu toţii, semnifică cei de pe ape, oameni de pe ape, iar Apulum şi Apulia poate fi un loc înconjurat de ape.

Din "Româna, limba vechii Europe" aflăm despre cuvântul râu că poate să existe de când cineva a observat că un părâu ori un râu pot face rru rru. Românii sunt singurii care au substantivul râu.

"Un râuleţ poate să sune şi RRA. RRA şi ARR, ARR, existând pâ-Ra-ie, Ra-ţe, Ra-ci şi AR-IEŞ, AR-GEŞ, AR-DA, AR-NO, AR-ÂU."

Etimoanele date de savanţii sunt rădăcini de cuvinte ce se presupun a fi intrate în limba română.

Pe acestă gândire s-a impus concluzia conform căreia româna este o limbă hibridă, compusă din cuvinte preluate de la toţi care au trecut ori au poposit aici.

Nimeni nu este lăsat să aducă în discuţie "un eventual pol opus".

Asta a făcut Lucian Cueşdean, a propus un pol opus al acestei teorii, pol opus care ar trebui pus în discuţie şi cercetat conform "legilor" bunului simţ şi nu numai acestora.

Dumnealui afirmă că nu există nici o dovadă că aceste etimoane au intrat în limba română, "ele puteau la fel de bine să iasă din română în celelate limbi".

Descoperirea unor cuvinte comune între limba română şi alte idiomuri, în uz sau prea puţin folosite, dovedesc aspectul opus. Am dat mai la deal câteva exemple de astfel de cuvinte.

În final, dacă îmi îngăduiţi, câteva concluzii.

Nu, nu concluzii, câteva întrebări de bun simţ(nu al meu ci al celor ce se învârt în domeniul istorie şi al ştiinţelor conexe acesteia).

Este logic că rumânii nu şi-au pierdut niciodată graiul moştenit de la parinţi tocmai din neolitic, când au produs prima agricultură a Europei?

Cuvintele ce par a intra în română, din alte graiuri, nu sunt de fapt ieşite din dialectele rumânilor de-a lungul timpului?

Rumânii s-au lepădat de graiul părinţilor şi au învăţat limba romanilor cotropitori?

Gândiţi-vă la sec. 19 şi la aceea avalanşă de cuvinte străine, mai ales franţuzeşti, în limba română a oraşelor. Ce făceau atunci ţăranii? Nu îşi vedeau de treaba lor, păstrând intact graiul primit de la părinţi, ignorând ceea ce se petrecea la oraşe? Nu exact aşa au făcut şi dacii?

Poate au dispărut din istorie timp de câteva secole, „suspendaţi de munţi" pentru a-şi proteja fiinţa naţională, dar au dispărut ei din viaţă? Acum ei trăiesc tot acolo unde au trăit ai lor?

Rumânii sunt urmaşi ai romanilor? Nu romanii provin din rândul triburilor tracice latine (apuli, etrusci, dardani, etc.)? Latina lor nu provine din vechea latină a tracilor, aşa-zisa Protolatină ori Lingua Prisca?

Rumâna este limba vechii Europe?

Ionel

Bibliografie:

Lucian Iosif Cueşdean – “Româna, limba vechii Europe”, Editura Solif, Bucureşti, 2006

Andrei Vărtic – “De la constructul lingvistic românesc spre logosul universal”, Editura Dava Internaţional, Republica Moldova, 2001

Paul Lazăr Tonciulescu – “Secretele Terrei. Istoria începe în Carpaţi”, Editura obiectiv, Craiova, 2001

Publicat în Istorie, Lingvistică, Uncategorized | Etichetat PELASGI PELASGOI BELAGI BLAGI BLAJINI ROHMANI VALAHI BELAGINE TRAKIO TRACI GETO-DACI RUMÂNI APULI SCITI MANDA CARPI COSTOBOCI LUCIAN IOSIF CUESDEAN ANDREI VARTIC PAUL LAZAR TONCIULESCU ISTORIE LINGVI | 26 comentarii

Româna, limba Vechii Europe?

Publicat pe august 11, 2010 de hangeonos

Profesorul Constantin era un bun istoric şi lingvist. Studiase intens trecutul Daciei, deşi, la drept vorbind, nu a existat vreodată o ţară cu numele acesta. Aşa au numit romanii zona respectivă, după cucerirea ei: Dacia Felix. În mod evident, fericiţi sau felix erau ei, jefuitorii. Dar nu avem nicio dovadă că strămoşii noştri ar fi numit-o aşa. Îţi spuneam, deci, că profesorul Constantin studiase aspectele respective şi avea unele teorii importante cu privire la preistoria acestei regiuni.

Făcuse în plus săpături arheologice pe specific şi era considerat un arheolog specialist în culturile neolitice. Am coroborat declaraţia lui cu cercetările existente în domeniul culturilor străvechi, din spaţiul carpatic, deoarece ideea lui principală era că acest popor este originea oricăror dezvoltări culturale care există, cel puţin în Europa, şi că limba română este de fapt limba primară, adică limba indo-europeană.

Ideea nu îi era proprie, dar el îşi propusese să o facă bine cunoscută în toate mediile naţionale şi internaţionale, bazându-se pe surse şi cercetări competente anterioare. Om bun, dar puţin naiv, mai ales în contextul actual foarte complicat, în care lupta este foarte strânsă tocmai pentru a distruge orice idee sau dovadă în acest sens.

Ca de atâtea ori până atunci, Cezar reuşise să mă surprindă total. Aveam doar cunoştinţe generale în legătură cu acest subiect, de genul celor predate în şcoală. Dar brusc, inima mi-a fost inundată de o mare bucurie, intuind aici un izvor nesecat de informaţie foarte valoroasă.

– Am devenit tot mai mult interesat de această problemă şi, am studiat-o chiar în detaliu, a continuat Cezar. Există unele persoane în ţară la noi, a căror erudiţie şi talent analitic în această direcţie este genial. Sincer, oamenii ar trebui să le citească măcar în sinteză lucrările, dar problema rămâne mereu cea a manipulării informaţiei, a intereselor obscure şi mai ales a intervenţiei unor organisme internaţionale, care, ignoră cu bună ştiinţă informaţia şi documentaţia valoroasă.

. . . ideea principală, subliniată în nişte studii foarte competente ale unor lingvişti autohtoni, dintre care unul face chiar notă aparte, este că limba română reprezintă limba primordială, practic singura limbă din Europa. Şi nu-ţi vorbesc aici dintr-un spirit ieftin sau nejustificat, ci bazat pe referinţe şi studii ale unor cercetători eminenţi, care nu pot fi contrazise decât din rea voinţă sau din ignoranţă.

– Bine, dar oricine poate să considere această afirmaţie despre limba română ca fiind o blasfemie sau cel puţin să o ironizeze şi să o ia în derâdere, am spus eu.

– Sigur că da, însă ce preferi: o atitudine de acest gen, care este de doi bani, sau dovezile şi studiile comparate ce nu lasă loc de interpretare? Aici sunt aspecte care implică, pe de o parte, ignoranţa multor "cercetători" străini şi români, iar pe de altă parte interese statale şi geopolitice, care se referă la influenţe complexe.

– Cine să se gândească la faptul că limba română este limba de origine a tuturor indo europenilor?

– "Concepţiile" universitare, care în realitate sunt adevărate dogme, s-au impus foarte repede şi au format un fel de baraj în faţa informării corecte a publicului. Câţiva "istorici" şi "lingvişti" de carieră au impus o linie de gândire şi cunoaştere care acum este ca o pecete asupra adevărului şi trebuie îndepărtată. Apoi mai este vorba despre superioritatea "afişată" de marile state sau culturi ale Europei, care nici măcar nu iau în consideraţie posibilitatea ca civilizaţia primordială să-şi aibă de fapt sălaşul în spaţiul carpatic, exact pe teritoriul României. Pe lângă faptul că este o problemă de snobism, ea arată şi o anumită teamă ascunsă faţă de consecinţele recunoaşterii unui astfel de lucru.

Gândeşte-te ce ar însemna aceasta pentru orgoliul şi "măreţia" unor mari imperii sau tradiţii culturale; cum ar mai explica guvernanţii respectivelor popoare istoria şi "mândria" lor naţională, care nu de puţine ori a stat la baza obţinerii unor mari avantaje economice, de influenţă diplomatică şi chiar teritorială? Pentru aceste popoare, în special, recunoaşterea unui astfel de fapt ar fi un adevărat dezastru, o prăbuşire a "demnităţii" de stat, un fapt inacceptabil. De aceea, în majoritatea cazurilor, dar mai ales a celor "sensibile", istoria intră pe un făgaş fabricat, fals, pentru a servi interese mult mai mari.

Se ştie că la şcoală se formează modul de a gândi al copiilor şi că ceea ce se învaţă acolo, se consideră ca fiind adevărat. În general, populaţia absoarbe ceea ce i se serveşte, datorită grijilor zilnice pe care le are. Ideea este ceva de genul: "lasă, că ştiu specialiştii cum e mai bine, nu trebuie să ne mai preocupăm noi". Cu alte cuvinte, dacă "experţii" spun că aşa este, atunci aşa trebuie să fie. Nu vreau să generalizez această situaţie, dar îţi spun absolut sigur că, în ceea ce priveşte cultura, limba şi originea poporului nostru, acesta este adevărul.

Noi am analizat îndelung problema şi îi cunoaştem dedesubturile. Ai fi uimit să afli ce luptă se poartă la acest nivel şi ce interese sunt implicate. . .limba română este privită ca un rezultat "surogat" de influenţe latine, greceşti, slavone, maghiare, turceşti şi încă multe altele. Dacă te uiţi în orice dicţionar de limba română, vei vedea că aproape oricărui cuvânt i se găseşte o "influenţă", o "derivaţie" dintr-o altă limbă, considerată mai veche şi mai autoritară. Această inversiune a valorilor este incredibilă, dar ea dovedeşte în primul rând dogma de care vorbeam şi apoi o analiză superficială a problemei.

. . . trebuie să ai în vedere un studiu comparat. Se analizează acelaşi aspect din perspectiva mai multor limbi şi influenţe şi se ajunge la o concluzie finală. Dar asta implică multă muncă şi dăruire, multă aspiraţie de a afla adevărul. Or, tocmai aici a fost şi este problema: sunt extrem de puţini cei care realizează astfel de studii ştiinţifice complexe, chiar laborioase.

În loc de aceasta, se preferă lenea unei acceptări jenante a unor "studii" realizate în trecut de anumiţi „eruditi" cu privire la limba şi obiceiurile poporului nostru, care ei înşişi nu sunt români. Apoi, prelucrarea şi răspândirea informaţiei este doar un fapt de rutină, pentru că e mult mai

uşor să stai şi să baţi apa în piuă, repetând ce spun alţii şi chiar contribuind la prostia lor, decât să studiezi, să cauţi surse competente şi să judeci singur aceste aspecte, pe o bază profundă, autentică.

. . .de exemplu, cuvântul "x" se găseşte şi în română, dar şi în germană. Cine a dat cui? E uşor să spui că românii sunt proşti şi că tot timpul au luat de la alţii. Asta e chiar modalitatea despre care îţi ziceam că se apelează în dicţionar. Dar uite că a fost descoperit un element foarte important de structură în limba română, care demonstrează contrariul, adică adevărul.

– Despre ce element vorbeşti? am întrebat curios.

– Despre faptul că o limbă este caracterizată de două aspecte fundamentale: ea trebuie să aibă o organicitate proprie şi trebuie să aibă, de asemenea, radicali proprii.

– Asta ce înseamnă? La ce te referi prin organicitate proprie?

– Adică limba respectivă îşi explică orice element din resursele ei proprii, fără să facă apel la alte limbi sau influenţe. Iar radicalul este asimilat întotdeauna cu un element de bază, cu ceva primordial de la care s-a pornit şi de la care s-au format familiile de cuvinte.

Din ce se cunoaşte până acum, limba română este singura care prezintă aceste caracteristici esenţiale. Asta face să avem o complexitate unică a limbii populare şi, ceea ce este cel mai important, aceasta se bazează pe radicalii ei proprii, adică pe rădăcinile de la care s-a format limba. Prin comparaţie, în multe dintre celelalte limbi moderne – dintre care franceza este un bun exemplu – există o mare sărăcie de termeni proprii care să le exprime ideile, tocmai pentru că limbile respective nu au o bază a lor proprie. Dar bineînţeles că acest lucru este trecut sub tăcere sau pur şi simplu ignorat.

. . . nu au rădăcini de bază, ele nu se găsesc în resursele lor lingvistice. Nu există aceste particule esenţiale de la care a pornit formarea familiilor de cuvinte. Dar în limba română le găsim. De exemplu, radicalul *bor*, care nu există în altă parte, a generat aproape 500 de cuvinte. La fel şi radicalul *ma*, care, deşi a generat mai puţine cuvine, este de asemenea foarte important. Nu se cunosc alte cazuri de o importanţă mai mare.

– Adică din aceşti radicali s-au format cuvinte?

– Da, chiar familii de cuvinte împărţite pe categorii care ţin de utilităţi imediate, cum ar fi digestia, depozitarea. Metoda cu radicalii permite să se descopere care este limba de bază care a dus la apariţia unui cuvânt într-o limbă sau alta. Aşa s-a văzut că limba română stă la baza tuturor limbilor indo-europene. Asta este într-adevăr o "lovitură", dar toţi caută să o evite.

Acel radical este chiar rădăcina fundamentală în limba ţărănească. Doar limba ţărănească populară este cea autentică. Radicalul bor are semnificaţia de gaură: bortă, burtă şi aşa mai departe. De exemplu, cuvântul borcan, care implică de asemenea un spaţiu gol, o deschizătură, se zice că vine din limba bulgară.

Care este familia de cuvinte în limba bulgară, câte cuvinte au ei în familia care derivă din bor? Poate zece. În condiţiilea cestea, practic ele nici nu există faţă de cele aproape 500 care au fost identificate în limba română. Situaţia este chiar comică: nu doar că acest cuvânt din română – şi

am dat doar un exemplu – nu provine din limba bulgară, dar este chiar invers, adică ei l-au luat de la noi, pentru că noi suntem cei care avem sute de derivaţii ale rădăcinii. Ţăranii noştri nu făceau congrese să inventeze cuvintele. Au pornit de la radicali monosilabici: ma, la, ta, ba şi alţii. Pe măsură ce obiectele de activitate şi lucrurile se adăugau în universul în care trăiau şi activau, ele trebuiau să fie numite şi oamenii de atunci făceau asta în general pe baza a ceea ce deja era cunoscut.

Nu era vorba despre vreo ştiinţă în a inventa sau a compune cuvintele, ci mai mult despre specificul vibratoriu al acelui lucru, pe care oamenii străvechi îl simţeau mult mai clar decât cei din prezent. Diferenţa de concepţie şi spiritualitate între atunci şi acum este imensă.

– Dar cum explici dezacordurile, dacă zici că limba nu e un proces ştiinţific? am fost eu curios să aflu.

– Nu există conceptul de dezacord. Ţăranii vorbesc şi stâlcesc cuvintele cum vor ei, pentru că în limba română sensul se păstrează. De fapt ei nu stâlcesc cuvintele, pentru că ce vorbesc ei este un grai, nu o limbă. Graiul are un înţeles mai complex decât o limbă vorbită, este mai nuanţat, mai legat de origini. Aşa ceva se explică numai dacă există o organicitate proprie a limbii, numai dacă ea există la modul fundamental prin ea însăşi. La fel şi în ceea ce priveşte topica în frază: în română poţi să întorci cum vrei cuvintele şi să le pui în orice ordine, pentru că până la urmă sensul nu se schimbă. Asta nu se întâlneşte la alte limbi. Doar de când există limba literară a apărut şi conceptul de dezacord.

– Asta voiam să te întreb: multe state au venit cu o limbă "modernă" peste cea veche, populară. De ce a fost necesar aşa?

– Nu a fost deloc necesar; au fost doar interese. Trebuia să existe o aşa-zisă limbă "comună" tuturor locuitorilor care alcătuiau un popor, pentru că până atunci, pe suprafaţa ţării respective existau foarte multe dialecte şi oamenii nu se puteau înţelege de la o regiune la alta. Când statele au început să se centralizeze, acest aspect a început să creeze probleme de ordin administrativ, pentru că era dificil să coordonezi şi să te faci înţeles în zeci de dialecte sau idiomuri, adică în limbi de comunicare diferite.

– Trebuie ca ele să fi provenit din ceva, totuşi.

– Bineînţeles. Ele au o origine comună, dar aceasta a fost estompată în timp pentru că dialectele nu sunt organice, nu se explică prin ele însele, ci se bazează întotdeauna pe ceva care a fost iniţial. Din această cauză, în timp, ele se disipează, se îndepărtează de starea originară care a stat la baza formării lor. Nici un dialect nu se explică prin el însuşi, ci toate se explică unele prin altele. La un moment dat aceasta creează probleme, şi atunci au venit şi au realizat într-un mod artificial o limbă aşa-zis literară, pe care au impus-o oficial. Adică puteai să-ţi vorbeşti dialectul, dar trebuia să cunoşti şi limba literară. Este cazul limbii franceze, al limbii germane, al limbii engleze şi aşa mai departe. De multe ori a trebuit ca limba literară să fie impusă aproape cu forţa, pentru că era "limba regelui", iar cine nu o vorbea, nu era văzut bine.

– Şi cum a învăţat poporul noua limbă? Francezii, de pildă. Că nu e uşor să vii şi să spui: de acum înainte vorbeşti aşa şi aşa.

Au învăţat treptat. Mai întâi a învăţat Curtea Regelui, apoi s-a impus în şcoli, universităţi, în mediile ştiinţifice, şi pe urmă s-a răspândit tot mai mult, la toate nivelurile populaţiei. Francezii îşi au limba nouă doar de două sute şi ceva de ani.

. . .este celebră încercarea guvernului Greciei de a impune o limbă oficială, diferită de limba populară a grecilor, care se numeşte *demotiki*. Au încercat să alcătuiască o limbă artificială, *katarevoussa*, care e un dialect pe care l-au făcut să semene cu greaca veche, pentru a se legitima că sunt urmaşii vechilor greci. Au făcut eforturi uriaşe în bani să-i înveţe pe oameni şi pe copii în şcoli, dar n-au reuşit să impună o altă limbă. Francezii au reuşit, dar la ei procesul a fost diferit. Ei nu au înlocuit un dialect cu un alt dialect, ci au stâlcit limba normandă, ea însăşi un dialect.

– Din 1829 încoace neîncetat, guvernele Greciei încearcă să înlocuiască acest grai, rezultatele fiind nule, cu toate că această acţiune a avut în ultimii 100 de ani şi ajutorul mijloacelor moderne, presă, radio, televiziune, etc. Judecaţi şi dumneavoastră cât de justă este teoria romanizării, comparând-o cu acest caz. –

. . .latina este o limbă pentru consemnare în scris, e o limbă cărturărească, artificială, făcută. Dar poporul roman vorbea ceea ce azi se numeşte latina vulgaris, care de fapt era limba românească ţărănească, cea originară, primordială. Localnicii romani nici nu înţelegeau latina aşa cum e cunoscută ea astăzi, adică cea scrisă, pentru că aceasta fusese făcută tocmai pentru a îndepărta nobilii de vulg, pe cei bogaţi de cei săraci.

. . .în realitate ea este limba română străveche. Ei nu pot spune asta, nici măcar nu le trece prin cap, dar până la urmă vei vedea că această idee se va impune. Nu se poate altfel, pentru că este adevărată.

Limba europeană comună este limba ţărănească românească. Nu există limbă ţărănească în altă parte; aproape toate familiile de cuvinte din celelalte limbi provin din rădăcinile lingvistice ale limbii române. De aceea se spune că este limba primordială, limba matcă a tuturor limbilor indo-europene.

– Iar limbile moderne sunt de fapt surogate ale limbii române, am spus eu mai mult pentru mine.

Are sens, pentru că altfel de ce să te străduieşti să faci o limbă oficială, ca în cazul grecilor sau al altora despre care mi-ai vorbit, dacă eşti de sine stătător şi există o origine proprie a limbii?

. . .E ca şi cum ai vorbi limba latină în Italia; te-ai aştepta să te înţeleagă toţi, pentru că toată lumea ştie că era limba oficială a Imperiului Roman, şi totuşi poporul nu cunoaşte această limbă. Pe când noi, ca români, înţelegem tot. Noi ne putem descurca în toate dialectele romanice; înţelegem şi franceza veche, adică cea de pe la anul 1000, mai bine chiar decât francezii. Lor le trebuie dicţionar pentru aceasta. Şi de altfel, chiar şi în prezent, în anumite regiuni ale Franţei se mai vorbeşte o română primară.

Tot ceea ce s-a petrecut cu invazia culturii occidentale a fost din snobism şi de faţadă. Neşansa poporului român a fost aceea că o seamă de aşa-zişi "intelectuali" au luat hotărârea să adapteze cultura şi limba românească după cea a Franţei. Au încercat această raportare fără să aibă nici o bază, nici o cunoaştere profundă a originilor poporului nostru şi a culturii lui multimilenare, preferând în loc civilizaţia "modernă" a Franţei, în bună parte de imitaţie.

. . .România este singurul spaţiu din Europa în care, pe întreaga lui suprafaţă, locuitorii vorbesc aceeaşi limbă, fără ca ea să fie una făcută în mod artificial. Dintotdeauna. De când se ştie, moldovenii, oltenii şi ardelenii vorbesc aceeaşi limbă. Unde mai întâlneşti tu aşa ceva? La noi nu există dialecte; noi avem accente, dar nu dialecte. Peste tot în altă parte e dezastru în această privinţă: în Germania sunt câteva sute de dialecte; în Italia, câteva mii; în Anglia la fel. Totuşi, e mai bine decât în unele ţări africane; acolo, uneori locuitorii nu se pot înţelege între ei de la o stradă la alta, datorită dialectelor diferite. Asta e realitatea. Dar, revenind, îţi spuneam că aici, pe teritoriul ţării noastre, în spaţiul pur carpatin, întâlnim singura unitate de limbă din Europa. Nicăieri altundeva nu se mai întâlneşte un asemenea caz.

– Adică în Antichitate vorbeau peste tot româna? am întrebat uluit.

– Cam asta era situaţia. Mă refer la limba ţărănească, ea fiind cea originară. Sigur că, în procesul de îndepărtare faţă de limba matcă, multe elemente lingvistice s-au alterat treptat, dar chiar şi aşa te puteai înţelege în română aproape pretutindeni. Pe Columna lui Traian se arată cum vin romanii şi stau de vorbă cu dacii, dar nu au niciun traducător, vorbesc liber. Deci aveau o limbă unică în Europa. Ovidiu zicea despre geţi, adică despre strămoşii noştri, că sunt cam prostănaci, pentru că el venea şi vorbea cu ei, iar ei râdeau tot timpul. De fapt, dacii de atunci înţelegeau foarte bine ce zicea el, dar râdeau de graiul lui stâlcit prin raport la limba-mamă pe care o vorbeau ei. Mai apoi se pare că Ovidiu şi-a luat seama şi a scris nişte versuri în "getică", dar ele nu s-au păstrat.

– Pe măsură ce te îndepărtezi de acest centru, totul: limba, cultura, poporul este tot mai fărâmiţat

Numai aici este şi rămâne unitar.

– Asta înseamnă că, dacă sunt pe timpul dacilor sau al lui Ştefan cel Mare, eu mă pot înţelege cu locuitorii de atunci?

– Ţi-am spus, dacă vorbeşti limba ţărănească, aşa cum o ştiu şi o vorbesc ţăranii noştri autentici, ai mari şanse. Sigur că în decursul timpului unele construcţii lingvistice s-au modificat, dar o limbă nu trebuie judecată după aceste forme, ci după rădăcinile sale, care dau sens cuvintelor. Acestea nu se alterează. Or, tocmai aceasta e trăsătura distinctivă a limbii române: ea a rămas cu propriile ei resurse din care au apărut familiile de cuvinte, dar ceva din aceste cuvinte, rădăcina sau radicalul lor, după cum ţi-am spus, a rămas nealterat, şi tocmai asta face ca tu să te poţi înţelege cu alţii şi peste milenii, în orice altă parte a continentului.

. . .în Ardeal şi în Moldova se spune îs, care e forma prescurtată de la sînt. Cei din sudul ţării, şi aici mă refer la unii orăşeni, spun din snobism sunt, ca să arate că ei pronunţă corect. De fapt, este un nonsens, deoarece nu vei spune niciodată us, ca să prescurtezi sunt, pentru că nu vei înţelege despre ce este vorba. Dar în schimb înţelegi îs, care este prescurtarea de la sînt. Din păcate, vezi că se depune un anumit efort – e drept, lipsit de substanţă – pentru a ne schimba propria limbă, care este originea celorlalte limbi vorbite, când de fapt acestea sunt cele care ar trebui să se modifice pentru a fi apropiate de ea.

– Păi eforturi în acest sens au făcut şi toţi ceilalţi care au trecut peste noi, dar ai dreptate, nu văd să fi reuşit mare lucru, am remarcat eu.

– Nu că nu au reuşit mare lucru; nu au reuşit nimic, a subliniat tranşant Cezar. Peste ţara asta au trecut zeci de popoare barbare, care ne-au cotropit în diferite faze ale istoriei noastre; fiecare a venit cu limba şi cultura lui, mai mult sau mai puţin rudimentare. Totuşi, aşa cum recunosc chiar şi anumiţi autori străini care ne erau ostili, aceste popoare au dispărut mai apoi până la unul fără să lase nimic din limba şi cultura lor.

Limba română sau limba valahă, cum era cunoscută – nu a împrumutat cuvinte de la ei, deşi a fost mereu în contact cu limbile acestor popoare. De exemplu, nu există nici măcar un singur cuvânt unguresc care să fie comun în limba română. În 800 de ani de ocupaţie a imperiului austro-ungar, nu s-a reuşit să se impună absolut nimic din limba maghiară în limba noastră. În al Doilea Război Mondial, asta i-a întărâtat pe soldaţii unguri, pentru că ei vorbeau ungureşte, dar românii nu ştiau să le răspundă.

Adică ştiau câte ceva, dar nu au reuşit niciodată să-i facă să vorbească ungureşte, să adopte limba lor, chiar dacă au rămas atâta timp sub ocupaţie. Şi era deja 1940; în aceste condiţii, despre ce romanizare a dacilor crezi că putea fi vorba în doar 160 de ani, aşa cum spune istoria? Austro-ungarii s-au chinuit vreme de 800 de ani şi nu au reuşit nimic.

. . .ţăranul român nu a simţit niciodată nevoia, şi nici acum nu o simte, să-şi schimbe limba, deoarece el are toate bazele şi resursele în ea; nu are nevoie să împrumute nimic de la altă limbă pentru a se exprima, deoarece el are deja totul în propriul lui lexicon. Atunci când eşti sătul, oricât de mult şi savuros ţi s-ar mai oferi de mâncare, nu mai vrei, pentru că nu ai de ce.

. . .cronicile de limbă latină îi numesc daci; cronicile de limbă greacă îi numesc geti, de la ge, care înseamnă pământ, adică "cei din pământ". Asta înseamnă de fapt ţăran: om al pământului, pământean, adică get. Cum se spune: get-beget, adică get adevărat. Beget este o întărire. Când noi folosim această expresie, nici nu ne mai ducem cu gândul la geţi; este doar expresia "get- beget", adică adevărat, bătut pe muchie.

. . .limba pe care o vorbeau era aceeaşi, pentru că, în ansamblul lor, în spaţiul carpatic erau percepuţi ca un tot, ca un singur popor: daci sau geţi. Pentru că dac, get sau român e acelaşi lucru. Românii s-au considerat întotdeauna de acelaşi neam, de aceeaşi "mamă", indiferent că şi-au spus daci sau geţi în vechime, ori ardeleni şi moldoveni în vremurile mai recente.

. . .dacă îţi spun lucrurile astea, să ştii că nu le scot de la mine, pentru că există deja foarte multe studii şi referinţe în această privinţă, care atestă adevărul. Doar că se manifestă în continuare o puternică opoziţie datorată prejudecăţilor şi mai ales intereselor politice, care face ca toate aceste informaţii esenţiale pentru identitatea noastră de popor român, să nu fie cunoscute publicului larg, în special pentru a nu "deranja" un stat sau altul. Şi mai sunt şi altfel de interese, dar nu e cazul să dezvoltăm acum.

. . .din câte am observat, s-a impus o practică păguboasă, aceea de a copia de la alţii, de a-i imita pe alţii. Mereu pentru a justifica măsuri interne, facem referire că am luat cutare model de la alţii, că am urmat cutare idee de la ceilalţi. Ne ipostaziem astfel în nişte copii prostuţi, care se lasă bătuţi părinteşte pe cap de alţii, chipurile mai mari şi mai deştepţi decât ei. Până la urmă, e şi o problemă de mândrie naţională. Tot copiindu-i pe alţii şi plecând capul în faţa lor şi a directivelor lor, vom ajunge noi înşine nişte copii la indigo. Asta este deranjant.

– Adevărat. Problema este că o astfel de atitudine uşurează foarte mult intenţiile distructive ale unor organisme internaţionale. Ştii despre ce vorbesc şi ce complicate sunt lucrurile în direcţia asta.

. . .Istoria din şcoli nici nu pomeneşte că noi am fi fost geţi, ci spune doar în treacăt că ei au trecut pe aici.

. . .este interesul puterilor străine de a pune mâna pe un teritoriu sau altul. Pentru că, dacă nu poţi să dovedeşti că înainte de a veni ei pe acest teritoriu, tu erai deja aici, atunci înseamnă că ai venit mai târziu şi acum trebuie să pleci sau să te supui. Adică pretenţii teritoriale, cu tot ce implică asta. Dar se ştia că lucrurile erau cu totul altfel şi că românii sunt singurul popor din Eurasia, care subzistă în aceeaşi matcă de mii de ani. Şi atunci a început "fabricarea" poveştii cu formarea poporului şi cu romanizarea, în mare parte bazată pe ignoranţa sau superficialitatea unor cronicari sau chiar istorici de renume. Dar, atenţie, în acest proces manipulator s-au ales numai acei cronicari, scriitori, istorici şi lingvişti care aveau o anumită greutate ca renume şi care susţineau aceste idei false şi contrafăcute. Primii dintre ei au urmat în mod conştient acest plan prestabilit; cei care au venit după aceea erau deja prostiţi de dovezi parţiale, de multe ori neconcludente sau chiar false, de dogme şi prejudecăţi. Presiunile de diferite tipuri au jucat şi ele un rol important. Apoi, în timpurile moderne s-au adăugat frica, slugărnicia, laşitatea şi teama de a nu-şi pierde postul retribuit.

. . .e imposibilă etnogeneza între secolul III şi secolul VIII după Hristos: aşa după cum ne spun istoricii. Nu există aşa ceva. Fiecare cotropitor sau regim a venit cu varianta lui. Despre romani se spune că ne-au romanizat şi ne-au dat latina. Stalin a fost pe aici şi s-a spus că slavii au jucat cel mai mare rol în formarea poporului român pentru că limba română are cuvinte slave. Austro-ungarii au spus că noi am venit din sudul Dunării şi că, de fapt, am avut vatră comună cu albanezii.

– Imposibil. Ce om normal la cap ar susţine că noi am plecat în bloc din ţară, când se ştie că teritoriul nostru a fost cel mai des lovit şi pustiit de popoarele barbarilor? am întrebat eu retoric.

– Uite că unii au putut să susţină asta. Populaţia se refugia mult mai uşor din calea năvălitorilor în codrii şi pădurile seculare ale Ardealului şi munţilor noştri, decât să părăsească în totalitate ţara, aşa cum s-a sugerat, către o zonă care nu numai că nu îi oferea mai multă siguranţă, dar era şi lipsită de condiţiile necesare traiului. Adică au plecat mai multe milioane de oameni dintr-un teritoriu vast, care oferea o configuraţie naturală unică în Europa şi Asia, de resurse şi condiţii de viaţă, golind astfel ţara de populaţie, pentru a se înghesui într-un spaţiu foarte mic şi sărac la sud de Dunăre.

Nu numai că nu există nici o dovadă istorică sau de altă natură în acest sens, dar ideea în sine este o mostră de imbecilitate intelectuală, dacă pot să mă exprim aşa. Gândeşte-te: spaţiul nostru carpatin era cunoscut pentru pădurile lui seculare şi de nepătruns. Nimeni nu se aventura acolo, pentru că era o zonă necunoscută şi periculoasă.

După căderea Imperiului Roman, hunii au jefuit multe teritorii în Germania, în Franţa şi chiar mai la sud, în Italia, adică la sute de kilometri distanţă, dar nu s-au încumetat să vină câteva zeci de kilometri până în Ardeal, datorită acestor păduri înfricoşătoare.

– Nici chiar marele Alexandru Macedon nu a îndrăznit să intre în ” înfricoșătoarea pădure dacică”. Se pare că acolo era „o țară aspră, aproape de nepătruns, încojurată de mister”, iar pădurea, locul în care s-a născut „Utopia Getică”, după Alexandru Busuioceanu. –

. . .au trebuit să inventeze ceva pentru a spune că ei au fost aici primii şi au scos aberaţia cu transferul populaţiei din spaţiul carpatic, la sud de Dunăre. Pentru aceasta, singura lor “dovadă” este că noi ne-am întors de acolo, chipurile, cu 20 de cuvinte albaneze în lexicul nostru şi că nu am fi putut să le avem dacă nu am fi trăit la sud de Dunăre împreună cu albanezii. Afirmaţiile sunt cu adevărat penibile. Pe lângă motivele pe care le-am spus mai înainte, există altele la fel de puternice. În primul rând, gândeşte-te că depopularea acestui teritoriu ar fi însemnat lipsirea de resursele de sare a întregii Europe, care era alimentată de aici, printr-un proces complex de efort uman. Nu există zăcăminte de sare la suprafaţă în altă parte. Fără sare, nici un popor nu se poate susţine.

. . .am plecat deci de la cele mai uşoare şi mai bune condiţii de viaţă care există pe două continente, pentru a ne refugia de frica barbarilor într-o zonă care nu are aproape nimic. În cazurile nenumăratelor invazii la care am fost supuşi, am spus cum se acţiona: o parte din populaţie lupta împotriva năvălitorilor, iar restul se retrăgea în munţi, în codrii deşi. Nici un cotropitor nu s-a aventurat acolo.

. . .aceeaşi “metodă” de manipulare informaţională: câteva somităţi în lingvistică emit o inepţie, fără nici o dovadă sau cu o justificare superficială şi eronată, după care ceilalţi vin şi ţes “scenarii” care mai de care mai fanteziste. În felul acesta se asigură un “fond” istoriografic şi lingvistic, care este apoi invocat cu drept deplin, ca o dovadă clară..

. . .De exemplu, cuvântul gard; îl vei găsi în aproape toate limbile europene, atât cele din Antichitate, cât şi cele moderne. Însă el este românesc, autohton; este originea pentru toate celelalte cuvinte din familia lui, ceea ce rezultă imediat după ce e studiată structura lui în celelalte idiomuri. Numai “lingviştii” unguri, cei străini şi din păcate unii de pe la noi susţin că el provine din albaneză, care este garth. Fără să prezinte însă nicio dovadă.

. . .în vechime nu existau ţări. Cât anume se întindea Dacia, spre exemplu? Nimeni nu ştie cu exactitate, pentru că nu exista, propriu-zis, nici o Dacie. Țările s-au creat la un moment dat, dar în timpurile foarte de demult ele nu existau. La drept vorbind, o ţară este o delimitare artificială pe o anumită perioadă de timp. De altfel, sensul etimologic al cuvântului ţară, ţarină, este acela de pământ. Adică ţinut, zonă, spaţiu de locuit. Aşa putem vorbi chiar şi azi de Ţara Bârsei sau de altele, chiar pe cuprinsul teritoriului României.

– Dionise Peregetul, în 138 d.H., dă semne că ar şti cât se întindea „ţara” geţilor: „În ceea ce urmează voi scrie despre cea mai mare ţară care se întindea din Asia Mică până în Iberia şi din Nordul Africii până dincolo de Scandinavia, ţara imensă a Dacilor”. –

– Şi cum le delimitau? Trăgeau fâşii de frontieră ca în zilele noastre?

– Nici pe departe. N-aveau nici garduri; ei ştiau doar că asta e grădina lui ăla, asta e a celuilalt...

Românii din vechime n-aveau garduri; mai ales din cele înalte, să nu se vadă ce şi cum fac prin curte, aşa cum obişnuiau să se ferească alte neamuri. Nu erau ţări, dar erau popoare, iar poporul

român are continuitate în spaţiul carpato-dunărean. Sunt deja nenumărate surse care o atestă, precum şi documente. Totul este să existe voinţa de a se recunoaşte acest lucru şi a se continua cercetările.

. . .au fost identificate nu mai puţin de 36 de surse individuale, care demonstrează faptul că goţii şi geţii sunt acelaşi popor. Acesta este un exemplu al felului în care cercetarea riguroasă poate să clarifice aspecte importante din istorie.

. . .poporul de la ţară are aceleaşi obiceiuri, de când lumea. Sunt obiceiuri agrare, ancestrale, pe care le-a păstrat neschimbate. El nu s-a dus din matca lui, n-a plecat din sat, nu s-a răspândit în alte regiuni. Fundamental, a rămas pe acelaşi teritoriu de mii şi mii de ani.

– Seamănă a comunitate rurală în cel mai adevărat sens al cuvântului.

– Aşa şi este. Numai o civilizaţie agrară, cu puternice accente rurale; are şanse de continuitate. . .Ea este legată de pământ, pe care îl identifică cu matca ei. De aceea ne şi numeam geti, adică oameni ai pământului, acesta având un sens chiar mai subtil, cel al continuităţii, al unei vechimi foarte mari. Chiar şi numai acest argument ar fi de ajuns pentru a rezolva problema originii noastre pe acest teritoriu. Până pe la 1900, în general omul nu pleca din localitatea lui, din satul lui, pentru că nu avea de ce. Abia auzise de Bucureşti. Ţăranii români nu plecau. Totul se transmitea pe cale orală de la părinţi. Cam până atunci, în satele româneşti domnea o stare de lucruri arhaică şi chiar şi acum mai există unele aşezări rurale de acest fel, mai ales în munţii noştri.

. . .La un moment dat în vechime au început să plece, dar această plecare nu a fost o migraţie propriu-zisă a poporului, ca în cazul triburilor barbare, ci pur şi simplu o plecare a unei părţi din populatie, de la vatra originară către alte regiuni. Ceva în genul zborului albinelor de la stup spre alte zone în căutarea polenului de flori. Unele se întorc, altele nu. Dar, în orice caz, stupul cu un anumit număr de albine rămâne unde a fost. Sper că este un bun exemplu ca să înţelegi fenomenul care s-a petrecut atunci. Oamenii au început să se răspândească pe diferite direcţi de la sursă, care se află chiar în acest spaţiu carpatic. Chiar există termenul de roire a populaţiei, în sensul exemplului pe care ţi l-am dat.

– Dar de ce au plecat? am întrebat. Am înţeles că nu aveau motive să facă asta.

– Aşa este, însă când se petrece un astfel de fenomen, el este motivat în principal de două lucruri: fie că spaţiul de locuire a devenit prea strâmt pentru populaţia care a crescut, din care cauză apar probleme cu hrana; sau pentru că vor să facă ceva anume. Acest al doilea caz este propriu numai popoarelor foarte avansate spiritual, cum a fost poporul nostru. Au vrut să mute centrul spiritual care exista aici, mai la est, însă această ipoteză nu prea îşi găseşte mulţi susţinători.

Prin anii '70, Marija Gimbutas – arheolog de origine lituaniană şi profesoară la Universitatea Califoniei din Los Angeles – este numită şef al unui vast proiect de cercetare în Europa, să se documenteze şi să facă harta descoperirilor ce ţin de perioada neoliticului de la 5000 înainte de Hristos. Ideea era cam aceeaşi, de a vedea de unde a plecat totul în civilizaţia umană cunoscută în prezent. Se duce la toate institutele arheologice mari şi la toate muzeele prestigioase din Europa şi întreabă: aveţi urme de la 5000 înainte de Hristos?

Şi cei din Franţa spun nu, cei din Italia spun nu; la fel şi cei din Germania, Suedia şi aşa mai departe. Face apoi harta celor care răspund cu da şi numeşte ce rezultă: Vechea Europă. În rest, alb peste tot. Nimic, nicăieri.

. . .Marija Gimbutas a scris mai apoi într-o carte că România a fost the heartland, "pământul originar".

. . .Pe lângă civilizaţia românească ancestrală, Sumerul era în pruncie. S-au realizat mai multe hărţi cu privire la diferitele civilizaţii neolitice. Dacă sunt comparate cu teritoriile actuale ale statelor, se constată că toate cuprind România sau părţi din România, precum şi ceva din afara ei. Iar când se face suprapunerea, apare concluzia că toate aceste hărţi se extind dinspre interior spre exterior. Nu haotic, ci pornind în mod clar de la o anumită zonă, care este acest spaţiu carpatic de la noi. . .Nu există nimic mai vechi în civilizaţia Europei, decât este aici.

. . .cei bine documentaţi ştiu că ceea ce am găsit noi pe malul românesc al Dunării, cultura Schela Cladovei, este mai veche decât cultura Lepenski-Vir. Sunt 4000 de ani diferenţă faţă de ceea ce s-a găsit pe malul celălalt al Dunării, la foştii iugoslavi. Atât a durat ca să treacă civilizaţia dincolo. Este fenomenală această stabilitate şi continuitate a civilizaţiei pe teritoriul nostru. Şi bineînţeles că aceasta se reflectă şi în tradiţie.

. . .Prin aceasta au răsturnat iarăşi tot sistemul de concepţie despre cum şi de unde a apărut agricultura. Credeau că ea a fost adusă în Europa de undeva din Asia, dar de fapt ea era aici, pe teritoriul României, acum 8000-9000 de ani. Oamenii au rămas aici şi au făcut agriculturâ până când au început să roiască, pe la 3500 înainte de Hristos. . .

Dacă te uiţi pe o hartă, vezi că zona aceasta, a spaţiului carpatic şi a Ardealului, este cam la aceeaşi distanţă faţă de Spania, de munţii Ural şi de extremitatea nordică. Noi suntem în centrul Europei şi îi ironizăm pe "specialiştii" care au scris Enciclopedia Britanică, în care se spune că munţii Carpaţi reprezintă un lanţ muntos din centrul Europei, dar cu toate acestea nu ştiu cum se face că România este prezentată ca o ţară din sud-estul Europei. Europa, se termină la Ural, nu aici, ca să fie estul ei, deci suntem chiar în centrul Europei.

. . .Este evident deci că au plecat radial pe astfel de direcţii: 2900 kilometri până la Ural, 2900 kilometri până în Spania. Dar au urmat întotdeauna "drumul sării". Faptul că avem atât de multă sare şi chiar la suprafaţă este un alt punct forte pentru a demonstra că roirea a început de fapt de aici, s-a răspândit şi a format popoarele. . . ei au început să se ducă cu desagii de sare pe măgari până ajungeau în acele zone, pentru că mai jos, în Balcani, nu era sare. Oile sunt infertile fără sare şi se duce turma. De aceea "drumurile sării" sunt făcute şi există de mii de ani.

Plecând de acasă, de la centru, au pierdut în primul rând coeziunea cu matca originară, adică s-au rupt cumva de unitatea primordială, care domnea aici şi fusese leagănul lor timp de mii şi mii de ani. Apoi, cum e şi firesc, limba originară a început şi ea să se sfărâme în dialecte, schimbându-se chiar foarte mult. Asta s-a întâmplat pe diferite regiuni ale Europei, în directă corelaţie cu climatul de acolo, cu relieful şi cu anumite particularităţi vibraţionale ale spaţiului respectiv. La toate acestea se adaugă, desigur, perioadele diferite de roire, care sunt probabil cele mai determinante şi explică apariţia "limbilor" greceşti, celtice, latine, nordice şi a celorlalte. Toate acestea au influenţat în mod decisiv schimbarea limbii, iar faptul că ei nu puteau lua legătura cu centrul din care au plecat, a amplificat şi mai mult procesul.

. . .au plecat în valuri succesive şi în perioade diferite. Asta a contribuit şi mai mult ca ei să fie diferiţi, să se departajeze pe comunităţi specifice, fiecare cu caracteristicile ei. Chiar dacă fondul comun exista, ei erau totuşi diferiţi şi asta bineînţeles că s-a reflectat şi la nivelul limbajului.

Când pleci departe de casă nu mai există interesul pentru păstrarea limbii, nu mai există rigurozitate în menţinerea ei şi ea se transformă astfel după mediu, după necesităţi. Dar chiar şi aşa, limba română era vorbită peste tot, pentru că ea a stat la baza tuturor celorlalte limbaje care au apărut ulterior. Era vorbită în dialecte, avea particularităţi corespunzătoare zonelor respective, dar te puteai înţelege totuşi, exista un fond comun de cuvinte, chiar considerabil, care asigura fluenţa comunicării între oameni. Până când au început să introducă limbile oficiale, care sunt de fapt fabricate, aşa după cum ţi-am spus. În Franţa, de exemplu, în provincia Occitaniei sunt bătrâni care nu ştiu franceza, dar vorbesc un fel de română stâlcită.

Peste tot s-a petrecut la fel, în afară de România, că aici n-ai de ce să impui nimic, pentru că este chiar limba mamă, originară, suficientă prin ea însăşi şi fără dialecte. În rest, au impus în şcoli limbi fabricate artificial. În unele locuri au reuşit, în altele nu, după cum ai văzut. Toate aceste disfuncţionalităţi de limbă au provenit din faptul că au încercat să transforme originalul, fără să aibă o bază proprie.

Cea mai apropiată de limba ţărănească românească este limba sanscrită, numită şi "limba zeilor". Sunt multe cuvinte româneşti regăsite în sanscrită, unele chiar identice.

. . .În ceea ce priveşte Cucuteni; au descoperit zeci de mii de statuete şi fragmente de ceramică şi se pare că această cultură merge înapoi în timp până pe la 7000 înainte de Hristos. . .numărul statuetelor şi al urmelor arheologice neolitice din România nu poate fi ţinut. S-au aruncat saci întregi de descoperiri arheologice, nimeni nu poate să inventarieze atâtea. În Germania, dacă găsesc un os, un ciob, imediat îl periază şi îl pun la muzeu. La noi nu este nici cine să le ţină numărul, darămite să le mai şi depoziteze.

. . .toată această bogăţie de relicve arheologice demonstrează acelaşi lucru, că aici a fost centrul, matca, originea civilizaţiilor următoare. Desigur, s-au găsit şi în alte locuri, dar aici, în spaţiul carpato-dunărean sunt cele mai multe şi cele mai vechi.

Cu roirea spre est e ceva mai special. . .a implicat arienii, Sumerul, civilizaţia hindusă. A fost o deplasare a unei părţi a populaţiei pe o distanţă de 5000 de kilometri, care a avut loc treptat. Ezoteriştii spun că roirea în India, adică spre est, nu a fost o roire propriu-zisă, ci a reprezentat o misiune spirituală care trebuia îndeplinită, adică pur şi simplu trebuiau să mute centrul spiritual de aici, acolo.

De ce?

– Pentru a proteja tradiţia spirituală, mutând-o într-un loc mai ferit de cotropirile cumplite care au avut ca ţintă spaţiul românesc.

. . .au rămas urme şi nume de la atâtea zeităţi care acum sunt interpretate ca fiind orientale. . .toate zeităţile principale sunt prezente, le găsim mai ales ca toponime. Chiar dacă au trecut atâtea mii de ani, ele sunt tot aici: Deva – Deva; Iaşi – Işa; Călimani – Kali, Kala; Mangalia – Mangala; Şîva – Şiva. . . Şureanu; dar iniţial a fost Sureanu, până când s să se înmoaie şi să treacă în "ş".

Apoi, eanu este o adăugare târzie, un specific al ultimului mileniu, pentru că înainte a fost Surea, Muntele Surea. . . . Or, în tradiţia orientală Surya este chiar zeul Soarelui, considerat lumina supremă, cel care dă viaţa, căldura, bogăţia, dar şi simbolul profund spiritual al nemuririi.

. . .Ce popor mai suntem şi noi... aici sunt toate, aici se găsesc toate şi totuşi apare că nimic nu este al nostru. . .Toate au început aici, dar se spune că au venit din altă parte.

. . .Cel mai vechi cuptor de topit metale s-a descoperit la Câmpeni, în Carpaţi şi datează de prin 4000 înainte de Hristos. L-au ridicat şi l-au dus la British Museum din Londra; dar se spune totuşi că cei din Antalia sunt primii care ne-au învăţat metalurgia. E ciudat să tragi concluzia că o populaţie care nu are zăcăminte bogate în metale ne învaţă pe noi, cei care avem aşa ceva din plin, cum să le prelucrăm.

. . .La noi se găsesc practic toate tipurile de statuete, la ceilalţi câte una reprezentând o zeitate, ici şi colo, dar asta înseamnă că de acolo vine tradiţia în zeitatea respectivă, de parcă ni le-au aruncat toţi peste gard în curte, iar noi le-am păstrat intacte, fără să ştim ce e cu ele. Deci nu este numai una, ci mai multe zeităţi vedice prezente relicvar în acest spaţiu şi în obiceiuri. Nu pot veni prin niciun fel de împrumut; nimeni nu poate să vină şi să facă chestia asta, să îţi aducă o tradiţie ezoterică în ţară.

. . .Noi le-am dat limba şi toate familiile de cuvinte, dar fiecare cuvânt românesc este explicat ca venind din altă limbă.
Din acest spaţiu s-a roit spre Orient şi în Europa, fapt atestat ştiinţific, dar se spune că noi am venit în Europa din Orient, ca triburi migratoare. După cum vezi, o inversiune totală de valori, care se caută să fie menţinută astfel, pentru a crea o idee cât mai falsă şi chiar defavorabilă în legătură cu spaţiul carpatic în care ne aflăm. În cel mai bun caz, ne alegem cu o completă ignorare.

. . .Până acum mai multe sute de ani, situaţia nu era chiar aşa. Însă imediat după perioada conducătorilor demni, care erau oameni cu credinţă şi suflet puternic românesc, s-a produs o ruptură între pătura guvernatoare şi ţărani. Ultimii au început să fie mai mereu consideraţi proşti, inculţi şi buni doar pentru făcut treabă, deşi sunt îmbrăcaţi în alb, sunt curaţi, iar când le vezi straiele de sărbătoare te simţi jenat cu hainele noastre "moderne".

Doar fondul primar există, el este sădit în noi prin tradiţia primordială pe care o reprezentăm.

– Şi aşteaptă să fie trezit din potenţialitate, am sugerat eu.

– Exact, are nevoie de un fel de trezire, de luare de poziţie, de interes şi iniţiativă pentru a deveni activ, a aprobat Cezar. Asta e valabil pentru orice neam, dar la noi cred că responsabilitatea este chiar mai mare, pentru că aici a fost centrul şi, după aceeaşi lege a ciclicităţii, va mai fi. . .

„Pergamentul Secret" de Radu Cinamar

Aceste rânduri vin să întărească concluziile domnului Cueşdean şi să confirme că Româna este limba Vechii Europe.

Citiţi „Româna, limba Vechii Europe" pentru a înţelege pe deplin „mecanismele" prin care ţăranii şi-au creat graiul.

Articol leapşă

Publicat pe iulie 12, 2010 de hangeonos

Dacă lumea actuală nu consideră impotant să-ţi cunoşti trecutul istoric, să-l iscodească măcar din pură curiozitate!

După peste zece ani de studiu zilnic am finalizat cartea Romanian, the first language of Europe, observând că oficialii români nu sunt interesaţi nici cu spatele de cartea Româna, limba vechii Europe.

Există argumente solide în sprijinul acestei teme ce nu pot fi evaluate corect fără a citi cu atenţie textul de aproximativ 200 de pagini, în română şi în engleză, plus tabelele cu 2000 de cuvinte arhaice româneşti duse de geţi în Punjabi, India, 1000 având etimon latin, cuprinse în cartea: Senzaţional! Suntem români de peste 2500 de ani.

În indo-europeană sau sanscrită există doar forma românească a latinei; AQUA, SOL, CENTUM lipsesc.

APĂ, SUARE, SUTĂ există fără putinţă de tăgadă.

Geţii vorbeau tot atât de latineşte ca şi noi, în ciuda argumentelor neogramarienilor, care cu legile sunetului inventate de ei, domină lingvistica contemporană implementând nişte falsuri, conform cărora APA şi SOARE se trag din AQUA, SOL –lis, etc.

Geţii Vechii civilizaţii danubiene sunt cei care au intrat în India, ca "indo-europeni" şi tot ei au intrat în cizma italică cu limba lor "latină" cu tot, fasonată apoi de către poeţii Romei.

Latinitatea limbii române este mai veche decât Roma cu 1000 de ani, pentru că sanscrita conţine cuvintele originale româneşti.

“Slavonitatea” limbii române este mai veche decât apariţia oricăror slavi, pentru că sanscrita conţine cuvintele originale româneşti ale aşa zisului “fond slavon”.

Indo-europeana este limba geţilor emigraţi în India, din Civilizaţia Dunării de Jos.

Lumea vorbea şi în neolitic, desigur cu un bogat fond onomatopeic.

Româna Onomatopeică este cea mai veche limbă europeană, mai veche de neolitic, pentru că “România” este un spaţiu de antropogeneză europeană, cu schelete vechi de 42.000 de ani şi depozitara întregului fond genetic european de dinainte de ultima glaciaţiune, Wűrm, de vreme ce splendida civilizaţie occidentală, din Pirinei plus Grimaldi, din cursul ei, a dispărut fără urme, persistând în contemporaneitate doar cea răsăriteană, din Carpaţi.

Curios că unii români nu cred ceea ce eu demonstrez, asa cum “ardeleanul nu crede” că o girafă poate avea un gât aşa de lung.

Eu sunt tot ardelean, născut la Ruşii-Munţi (de fapt Râu şi Munţi).

Am constatat că avem o părere greşită despre strămoşii noştri, socotiţi incapabili să compună şi să păstreze nişte cuvinte simple ca apă, soare, pământ, oaie, cioban, grâu, vacă, bou, cal şi ca atare am scris cărţile pe care vreau să vi le prezint pe blogul Editura Solif.

Geţii erau elita tracilor, pentru că ei erau cei mai bravi şi mai drepţi dintre traci, după Herodot.

Geţii cei Mari, adică massageţii cum scrie în Wikipedia, aveau 2000 de cuvinte româneşti, dintre care 1000 de etimon latin şi 350 de etimon bulgaro-slav, fără să fi întâlnit niciun roman sau slav, deoarece au plecat din “România” în urmă cu peste 2500 de ani.

Dacii erau geţi. Citţi cartea Suntem români de peste 2500 de ani, de Dr.Lucian Iosif Cueşdean, Ed.Solif,Buc

Vă invit să vizitaţi blogul Editura Solif – Dr. Lucian Iosif Cueşdean – http://solif.wordpress.com/

http://www.libertatea.ro/stire/in-asia-80-000-000-de-oameni-vorbesc-limba-romana-289286.html

Telefonul editurii este 0722.317.501 şi aici puteţi comanda prin poştă cărţile dorite, la preţurile scrise pe blog, fără tva.

Cu deosebită stimă, Dr.Lucian Iosif Cueşdean.

Publicat în Istorie, Lingvistică, Lucian Iosif Cueşdean | Etichetat LIMBA VECHII EUROPE, PELASGI DACI GETI MASSAGETI INDO-EUROPENI LUCIAN IOSIF CUESDEAN ROMANA | 17 comentarii

Articol în ziarul Libertatea: „În Asia, 80.000.000 de oameni vorbesc limba română”!

Publicat pe mai 27, 2010 de hangeonos

Lucian Cueşdean: “Limba punjabi, din India, are 2.000 de cuvinte curat româneşti, iar multe altele seamănă foarte mult cu ale noastre. Asta pentru că ei sunt urmaşii unui trib getic, ca şi noi, deşi distanţa dintre români şi punjabi este de 4.500 de kilometri”.

Noi am învăţat la şcoală că daco-geţii ar fi fost o ramură a neamului tracic, care trăia exclusiv în Dacia, pe actualul teritoriu al României şi care vorbea o limbă diferită de latină. Imperiul Roman a cucerit Dacia, iar daco-geţii ar fi renunţat parţial la limba lor pentru a învăţa vorbirea cuceritorilor. Din combinaţia acestora ar fi apărut, în timp, româna. După 20 de ani de studiu, dr. Lucian Cueşdean a ajuns la concluzia că această teorie este falsă. Cueşdean spune că triburile getice, sub diferite nume, ocupau o arie geografică vastă, din Europa Centrală până în Asia, aproape de China şi de India. Actuala populaţie punjabi, din nordul Indiei, de pildă, este urmaşa unui trib de geţi localizaţi în Asia Centrală cu peste 2.500 de ani în urmă.

Aceşti urmaşi ai geţilor vorbesc o limbă asemănătoare cu româna. Dar multe din cuvintele punjabi comune cu româna sunt comune şi cu latina. Problema este că acum 2.500 de ani nu exista Imperiul Roman. Asta înseamnă că geţii vorbeau o limbă “latină” mult înainte de expansiunea romană.

Harta antică a Europei şi Asiei, pentru anul 500 î.Hr., a fost realizată de Thomas Lessman. Triburile tracice ocupă un spaţiu imens, din Europa Centrală până aproape de China

Războinicii geţi au urmaşi în India

“Am pornit de la informaţiile legate de marele trib al masageţilor, atestat în centrul Asiei de către istoricii antici şi pomeniţi în Evagrius Scholasticus, scris în secolul VI d.Hr. şi tradus în formula Ecclesiastical History de către E. Walford în 1846, din care citez: «Actuala populaţie JAD din nordul Indiei este descendenta masageţilor.

În limba pahalavi, messagetae este tradus Marii Jats». Am plecat pe urmele acestei populaţii, Marii Jats. Chinezii îi numeau Yueci, adică Geţi, consemnând dominaţia lor în Punjabi. Deci, geţii au trăit cândva în Punjabi. De reţinut: neamurile geto-

dacice vorbeau aceeaşi limbă, după cum spune geograful antic Strabon (60 î.Hr.-26 d.Hr.), adică de la Carpaţi până în centrul Asiei", ne-a spus Lucian Cueşdean.

[1. Așa arată iile românilor, urmașii daco-geților]

[2. Așa arată iile punjabi, urmașii masageților]

Dacă geţii au stăpânit teritorii din Europa până în Asia, dacă populaţia punjabi este o urmaşă a acestora, iar românii sunt, la rândul lor, urmaşi ai geţilor, dr. Cueşdean a fost curios să vadă dacă există vreo legătură lingvistică între noi şi ei, comparând cuvintele din cele două limbi.

"După 20 de ani de studiu, am ajuns la concluzia că cele 80 de milioane de persoane ale comunităţii punjabi vorbesc o română arhaică. Au 2.000 de cuvinte identice, multe din ele comune şi cu latina. Dar dacă punjabi este o limbă vorbită cândva de geţi, înseamnă că neamurile getice vorbeau o limbă «latină» înainte de apariţia Imperiului Roman. De unde rezultă că limba română e mai veche decât latina. Concluzia e că într-un trecut imemorial exista o singură limbă europeană, cel mai probabil româna arhaică, sau getodaca, şi care printr-o serie de migraţii şi modificări a născut toate limbile numite indo-europene, printre care şi latina. Iar războiul dacoroman a fost unul fratricid.

Până în ziua de azi se vorbeşte româna sau aromâna din nordul Mării Adriatice, până la Volga. Mai mult, în Kazahstan sunt acum, oficial, 20.000 de vorbitori de limbă română", spune Cueşdean.

Română	Punjabi
vacă	vaci
mort	murda
nou	naua
băiat (fiu)	beta
musca	machi
june (adolescent)	juan
râde (fericit)	razi
oier	aiiar
a păși	pace
câțea	kuța
pune	pauna
cânt (religios)	cant

A studiat 20 de ani problema masageţilor. Lucian Cueşdean are 70 de ani şi şi-a dat doctoratul în ştiinţe medicale. Înainte de 1989 a lucrat câţiva ani în Libia, fost teritoriu al Imperiului Roman. Acolo a început să caute explicaţii pentru faptul că dacii au renunţat la limba lor în favoarea latinei, iar libienii nu. În 1990, studiind toată istoriografia legată de geţi, a ajuns la datele despre masageţi, care l-au condus la urmaşii lor, populaţia punjabi.

Herodot a scris despre masageţii din Asia

Primele atestări ale tribului masageţilor în Asia le găsim la Herodot: "Caucazul formează barierea parţilor (neam scitic – n.r.) dinspre apusul Mării Caspice, iar pe urmă spre vest şi înspre răsăritul soarelui vine o câmpie de o întindere imensă (Asia Centrală, în apropiere de China – n.r.), care se pierde în depărtare; această

câmpie mare o ocupau masageţii, în contra cărora avea Cirus poftă să pornească cu armata”. Cirus, regele perşilor, chiar a pornit împotriva masageţilor conduşi de regele Tamyris, dar armata sa a fost nimicită, iar Cirus, decapitat.

– De fapt, regele persan Cyrus a fost ucis de către o femeie, regina massageţilor Tomyris, ce a învins groapa istoriei (uitarea) prin parabola oferită atunci cand a pus capul regelui persan într-un vas cu sânge. –

Ceea ce spune dr. Cueşdean se poate verifica pe internet. Pentru lămurire, propunem un exerciţiu: cititorul poate alege cuvântul în română, îi dă căutare pe dicţionarul online în engleză, iar din engleză îl traduce, tot prin internet, în limba punjabi. Nu putem da toate cele 2.000 de cuvinte comune. Vom arăta câteva dintre cele pe care le credeam de origine latină. O să observaţi că sunetele sunt aproape identice, iar înţelesurile sunt absolut la fel. La o privire mai atentă pare un fel de aromână.

Sorin Golea

„În Asia, 80.000.000 de oameni vorbesc limba română”!

Ziarul „Libertatea”

Aici este un link către acest articol: http://www.libertatea.ro/stire/in-asia-80-000-000-de-oameni-vorbesc-limba-romana-289286.html

Puteţi comanda cărţile domnului Cueşdean pe adresa de e-mail Hangeonos@gmail.com sau la numerele de telefon 021/6855406 şi 0722/317501

Deasemenea, aceste cărţi se găsesc şi în librăriile virtuale; acestea sunt adresele celor mai importante:

– Editura Miracol

– Librăria virtuală Mihai Eminescu

– Librăria virtuală Devadata

– Libărie.net

Publicat în Istorie, Lingvistică, Lucian Iosif Cueşdean, Mitologie | Etichetat LIMBA VECHII EUROPE SENZATIONAL! SUNTEM ROMANI DE PESTE 2500 DE ANI, ZIARUL LIBERTATEA STIRE SORIN GOLEA ISTORIE LINGVISTICA MITOLOGIE ASIA PELASGI TRACI GETO-DACI MASSAGETI TISAGETI TYRAGETI CHINA INDIA PUNJABI SANCRITA ROMANA LATINA DR. LUCIAN IOSIF CUESDEAN EDITURA | 77 comentarii

Romanian, oldest european language – new developments

Publicat pe mai 20, 2010 de hangeonos

A lot of scientists, linguists, archaeologists, historians etc. are considering that 8,500 years ago, Romania was the heart of the old European civilization. The new archaeological discoveries from Tartaria, (Romania), showed up written plates older than the Sumerian ones. More and more researches and studies converged to the conclusion that the Europeans are originated in a single place, the lower Danube basin. Down there, at Schela Cladova in Romania have been discovered proves of the first European agricultural activities which appear to be even older than 10,000 years.

Out of 60 scientifically works which are covering this domain, 30 of them localize the primitive origins of the man-kind in Europe, where 24 of them are localizing this origin in the actual Romania, (Carpathian- Danubian area); 10 are indicating western Siberia, 5 Jutland and/or actual Germany room, 4 for Russia, 4 for some Asian territories, 1 for actual France area and all these recognisied despite against the huge pride of those nations.

Jean Carpantier, Guido Manselli, Marco Merlini, Gordon Childe, Marija Gimbutas, Yannick Rialland, M. Riehmschneider, Louis de la Valle Poussin, Olaf Hoekman, John Mandis, William Schiller, Raymond Dart, Lucian Cuesdean, Sbierea, A. Deac, George Denis, Mattie M.E., N. Densuseanu, B.P. Hajdeu, P Bosch, W. Kocka, Vladimir Gheorghiev, H. Henchen, B.V. Gornung, V Melinger, E. Michelet, A. Mozinski, W. Porzig, A. Sahmanov, Hugo Schmidt, W. Tomaschek, F.N. Tretiacov are among the huge number of specialists which consider Romania the place of Europeans origines and Romanian the oldest language in Europe, older even than Sanskrit.

According to the researchers and scientists, the Latin comes from the old Romanian (or Thracian) and not vice versa. The so called „slave" words are in fact pure Romanian words. The so called vulgar Latin is in fact old Romanian, or Thracian language, according to the same sources...

The arguments sustaining the theories from above are very numerous and I don't want to go into them so deeply as long as the forum is and has to remain one

languages dedicated, to.

In the limits of the language, please allow me to present a list of just a few (out of thousands of words), which are very similar/ even identical in Romanian and Sanskrit:

Romanian

numerals : unu, doi, trei, patru, cinci, sase, sapte...100=suta

Sanskrit

numerals: unu, dvi, tri, ciatru, penci, sas, saptan...100 = satan

then Romanian Sanskrit

acasa acasha (at home)

acu acu (now)

lup lup (wolf)

a iubi (considered slave) iub (love)

frate vrate (brother)

camera camera (room)

limba lamba (tongue)

nepot napat (neffew)

mandru mandra (proud)

lupta lupta (fight)

pandur pandur (infanterist)

nevasta navasti (wife)

prieten prietema (friend)

pranz prans (lunch time)

Ruman Ramana (Romanian)

saptamana saptnahan (week)

struguri strughuri (grapes)

vale vale (valley)

vadana vadana (widow)

a zambi dzambaiami (to smile)

umbra dumbra (shadow)

om om (man-kind)

dusman dusman (enemy)

a invata invati (to study)

a crapa crapaiami (to break something)

naiba naiba (evil)

apa apa (water) and not AQUA like in Latin. It looks like aqua came from apa and not the other way around…

and so on for more than thousand situations…

According to M. Gimbutas, the confusion Roman (Romanian as in original language) = Roman (ancient Rom citizen), is generated by the fact that Romans and Romanians have been the same nation, the same people. The Dacians/Thracians and Romans have been twins. The illiterate peasants called Romanians, Ruman and not Roman. Why do they call so? Because RU-MANI, RA-MANI, RO-MANI, API, APULI, DACI and MAN-DA , VAL-AH are all synonyms expressing the person from the river banc or from the river valley. APII could be found under the form of mez-APPI in the ancient Italy, under he same name as the APPULI Dacians. APU-GLIA, (or Glia Romanilor in Romanian – Romanian land) can be found with this meaning only in Romanian (Glia= land)

In the Southern side of Italian „booth" exists the first neolitical site of Italy and it is called MOL-feta. The name itself has Romanian names, according to Guido A. Manselli: MOL-tzam (popular Thank you), MUL-tumire (satisfaction), na-MOL (mud); MOL-dova (province and river in Romania, Za-MOL-xis, Dacian divinity. Manselli said that this archaeological sit is 7,000 years old and has a balcanic feature.

What do you say about these new (for me – although the theory appears to be known for long time – it has been said that Vatican preserves some secrets about

the origins of us all – information obtained in the moment of St Sofia church devastation, in Constantinople, when the churches separation took place).

Rudiger

Aici puteţi vedea şi comentariile la acest topic:

http://www.antimoon.com/forum/t9520.htm

Publicat în Istorie, Lingvistică, Mitologie | Etichetat DR. LUCIAN IOSIF CUESDEAN ROMANA, LIMBA VECHII EUROPE ROMANIAN, THE FIRST LANGUAGE OF EUROPE DACIA TRACIA ROMANIA PELASGI TRACI GETO-DACI VALAHI RUMANI ROMANI | 15 comentarii

Româna, limba vechii Europe

Publicat pe mai 7, 2010 de hangeonos

Un alt punct de vedere asupra etimologiei lexicului românesc.

Moto:

„Limba este tezaurul cel mai de preţ pe care îl moştenesc copiii de la părinţii lor, depozitul sacru lăsat de generaţii trecute şi care merită să fie păstrat cu sfinţenie de generaţiile ce-l primesc. Ea este carte de nobleţe, testimoniul de naţionalitate al unui neam, semnul caracteristic prin care membrii aceleiaşi familii se recunosc în marea diversitate a popoarelor din lume, lanţul tainic ce-i leagă împreună şi-i face a se numi fraţi, altarul împrejurul căruia toţi se adună cu inimi iubitoare şi cu simţirea de devotament, unii către alţii.” Vasile Alecsandri

Româna este de sorginte autohtonă.
Românii şi-au construit singuri cuvintele într-un mod particular, specific.
Graiul românesc cuprinde cea mai veche latină şi cea mai veche slavonă, înainte de a exista Roma şi migraţiile slavilor.
Limba românilor este ancestrală şi începe cu sunetele din natură, ce alcătuiesc un fond de peste 350 de onomatopee şi de peste 350 de cuvinte primare cu compunere onomatopeică, din care derivă alte peste 1500 înţelese numai de către ei, precum, târr, poc, hurduc, a târâi, a pocni, a hurduca.
Româna Onomatopeică, precede epoca neolitică şi stă la originea sistemului european de comunicare sonoră, axat pe limbajul morfemelor româneşti.

Bazinul Dunării de Jos este locul primului neolitic european, care nu poate fi conceput fără o limbă conţinând toţi termenii definind cuceririle experienţei umane ale epocii.

Aceştia persistă până în zilele noastre, cu ajustări eufonice în simfonia limbilor moderne, precum:

GREBLA apucă (GREB, în engleză), ZGÂMBOI (BOI, în engleză), GARDUL apără, păstrează (GARDĂ, GUARD, GARDE, în franceză), GURA mânâncă (ÎN-GUR-GÎT-EAZĂ, ingurgitează, este GURMANDĂ, REGURGITEAZĂ, în franceză), BĂIAT (BET, în punjabi), SEACĂ (SOCA, în punjabi), JUNE (JUAN, în punjabi), PANDUR (PANDERU, în punjabi), NUNTĂ (NEUNDA, în punjabi), etc.

Aici este sediul primului popor de agricultori din Europa, care nu a abandonat niciodată România, păstrând, de aproximativ 10.000 de ani, „o limbă unitară", pe un teritoriu vast, ramificată din Pirinei până în Punjabi, prin cei care au emigrat încă din preistorie, pe căile urmate de această civilizaţie, ce se ştie că în Europa a plecat iniţial de la est spre vest şi nu invers, iar în Siberia şi India dinspre Europa spre Asia, nu invers.

Onomatopeea „genuină", cu sunetul Î, Â, păstrată numai în limba română, este cea care a condus la un sistem de comunicare numit limbajul morfemelor stem, un tipar specific al cuvintelor româneşti, indiferent de etimoanele presupuse.
Morfemele stem româneşti compun sonor şi noţiuni europene.
Fiecare cuvânt românesc, prin aglutinarea de morfeme stem, un fel de rădăcini de cuvânt, cuprinde o descriere metaforică a noţiunii, copiată de "străini", cu mici deformări sonore.

Cuvintele româneşti sunt scrise în diverse variante ale sanscritei, cu aproximativ 1000 de ani înainte de a fi scrisă greaca sau latina, pentru că atât iranienii sciţi, cât şi hinduşii vedici, sunt plecaţi din „România".

La rândul lor, atât grecii cât şi romanii, au plecat tot dintre „români", pentru că „România" este un mare centru de antropogeneză europeană, dinainte şi de după glaciaţiunea Wűrm, aspect argumentat şi de "românul" de 42.000 de ani din Peştera cu oase din Banat, primul european contemporan.

Se cunosc doar două arealuri de vieţuire umană în timpul glaciaţiunii şi anume unul vestic din Pirinei plus Grimaldi şi altul în Carpaţi.

Cel vestic a dispărut fără urmă în contemporaneitate, rămânând doar cel din Carpaţi, ca depozitar al întregului bagaj genetic european, ce se ştie că a fost refăcut din Bazinul Inferior al Dunării.

Româna produce impresia unei limbi „de strânsură", pentru că, lexemele ei se găsesc, mai mult sau mai puţin stâlcite, în toate limbile europene, dând această falsă percepţie, dar compunerea metaforică a lor se menţine doar în dulcele grai românesc, care a precedat sanscrita.

Un exemplu extrem de ilustrativ este NOAPTE.

O simplă schimbare a lui P în C duce de la latinescul românesc NOAPTE la sanscritul „NOACTA”, din care derivă NACT, în germană, NOX, NOCTIS în latină, NOCI în rusă, NAIT în engleză, NUI în franceză, copii sonore ale lui NOAPTE, sau dacă vreţi NACTA.
Pe cuvântul NOAPTE eu disting o însumare de morfeme stem ce pot descrie două înţelesuri metaforice ale conceptului noţiunii de NOAPTE, în română:
1.-noaptea întrerupe ziua şi 2.-noaptea se repetă periodic.

1.-Fiecare noapte este o (NOUĂ) ru-PTU-ră a zilei.

2.-Fiecare NOAP-te este un fenomen periodic, precum NĂP-ârlitul sau recolta de NAP-i.

Morfemul stem N*P exprimă periodicitatea fenomenului de NĂP-ârlire, periodicitatea recoltării NAP-ilor, inclusiv periodicitatea apariţiei soarelui şi zilei, el, NAP, fiind numele “luminii periodice”, SOARE, ZIUĂ, pe teritoriul vecin Ungaria, de origine necunoscută, absent în ugro-finică, dar prezent ca “NAP-te”, în România.
T*(D*) este un morfem stem, codificat, „foc, lumină”=ar-DE, TĂ-ciune, s-TE-le (S-vezi-DA, în rusă), * fiind un simbol ce înlocuieşte în morfem sunetul vocalic, format chiar şi de un triftong, producând o codificare a morfemelor comune a două sau mai multor cuvinte din acelaşi domeniu ori sferă semantică.
N*P+T*=periodicitate N*P a luminii T*= NOAP+TE.
Pe copiile cuvântului noapte nu veţi putea grefa niciun fel de concept al noţiunii de noapte, oricâtă fantezie aţi pune la bătaie.
Morfemele stem sunt rădăcini de cuvânt, codificate: o rădăcină NOA şi o rădăcină PTE=NOA+PTE;NOA derivă din cuvântul NOU şi PTE din cuvântul ru-PTU-ră.
NOU este NAI, în germană, NUOVO, în latină, NOVAIA, în rusă, “NIU” în engleză, “NUVEL”, în franceză şi NAU în masa-getă.

Ni se spune că NOU am învăţat de la Impăratul Traian, dar ruşii de unde au învăţat NOVAIA (nou)?
NOU este acreditat ca etimon latin, dar el există şi la masageţii din Punjabi.

El face parte din limbajul colocvial şi nu avea cum să ajungă la ruşi, fără un contact direct cu romanii, de cel putin 165 de ani, ca la noi, aspect ce lipseşte din istorie. Ei sunt amplasaţi pe fostele teritorii Daco-Getice recunoscute ca atare de către istorici, iar Daco-Geţii sunt strămoşii oficiali ai românilor.

Ru-PTU-ră e RU-PTU-RE, în franceză, RU-MPERE, în latină (a deschide, cu efort, drum de trecere), RU-HNUTI, în rusă, B-RO-KEN, în engleză şi germană.
Toate conţin morfemul R*-, de fapt o onomatopee ce asociază sunetul onomatopeic RRU fenomenului fizic al ruperii unui lemn, dar numai cuvintele românilor şi francezilor conţin morfemul PT*-, ce exprimă îndepărtarea de ceva, cu apropierea concomitentă de altceva, descrierea metaforică, a vizualizării imaginii fenomenului însuşi de ruptură.

A RUPE este un cuvânt din limbajul colocvial românesc şi nu a fost importat din Franţa de către paşoptiştii români pentru a compune cuvântul NOA-PTE.

În română există morfemul stem N* = "înnoire" = NA-şte-re, NOU.

În română există morfemul stem PT* = apropiere – înepărtare = pie-PTĂ- na-re, ru-PTU-ră, a se în-dre-PTA.
N*+PT*=metafora NOA+PTE.

Cum de nu am învăţat de la romanii împăratului Traian cuvinte prin care se descriu aspecte specifice civilizaţiei Romei de atunci, precum SUTĂ, CĂRĂMIDĂ, ZID, CLĂDIRE, POD, DRUM, MĂSLINE , fără etimon latin şi am "învăţat" APĂ, AER, SOARE, cu etimon latin, pentru elemente ale naturii, pe care nu le-au adus ostaşii lui, spre deosebire de LEGIUNI, COHORTE cu CENTURIONI, CASTRE, URBE, MUNICIPIUM, VICUS, ARENE, făcute de ei, la noi, dar absente în româna colocvială.

Aspectul contravine unei logici elementare.

Latina românilor, cu APĂ, AER, SOARE, ELEMENTE ALE NATURII, etc, este mai veche decât Roma însăşi.

Românescul SUTĂ este atestat în sanscrită cu 1000 de ani înainte de latinescul roman CENTUM (SEnTUm), ca şi latinul românesc SOARE, înainte de latinescul Romei SOL, -lis.

Schimbarea lui P în C duce nu numai de la românescul NOAPTE la indo-europeanul "primar" "NACTA", dar şi de la românescul latin APA la latinescul Romei "ACUA", de la românescul latin PATRU la latinescul Romei "CATRO", precum şi la rusescul CETÂRE.

Românii de rând nu ştiu că prima agricultură europeană, prima ceramică (după glaciaţiunea Wűrm), prima ceramică pictată, prima reţea de apă şi canalizare, primele oraşe sistematizate şi prima scriere, au apărut în „România".

Ei nu ştiu nimica despre strămoşii lor Masa-Geţi ori Sciţi şi nici că strămoşii lor Iler-Geţi, Indi-Geţi şi Apii, au existat în Spania, înainte ca romanii să fi pus vreodată piciorul în Peninsula Iberică.

Român este acela care îşi are originea în România şi vorbeşte româna, ca limbă maternă, indiferent sub ce nume este cunoscut.

Plecând de la "amănunte" de genul acestora, împreună cu studiul lexical a peste patru mii de cuvinte primare din fondul colocvial românesc, comparate cu peste 10 limbi de circulatie curentă, dimpreună cu descoperirea a 2000 de cuvinte arhaice româneşti, 1000 cu etimon latin, 350 cu etimon bulgaro-slav, 175 turco-maghiare, 200 cu etimoane diverse, 200 cu etimon necunoscut sau albanez, vorbite azi de urmaşii masageţilor în Punjabi, se poate înţelege de ce Româna a fost prima limbă a Europei Vechi.

Dr. Lucian Iosif Cueşdean

Publicat în Istorie, Lingvistică, Lucian Iosif Cueşdean | Etichetat LIMBA VECHII EUROPE SISTEMUL SUMERIAN AL LIMBII ROMANE LIMBAJUL MORFEMELOR SI LIMBA DACILOR MAREA ENIGMA A ROMANILOR ANTICI SUNTEM ROMANI DE PESTE 2500 DE ANI ROMANIA - INIMA VECHII EUROPE, LUCIAN IOSIF CUESDEAN ARHEOLOGIE ISTORIE LINGVISTICA LIMBAJUL MORFEMELOR STEM ROMANA ONOMATOPEICA VECHEA EUROPA RAMANIA TRACIA DACIA PELASGI HIPERBOREI TRACI GETO-DACI VLAHI | 48 comentarii

---

Blog la WordPress.com.